Daniel Caldwell nägi välja, nagu sunduks ta vana häärberi paljaste kätega taastada, unustas Samantha Delaney, kui oli kohanud oma vapustavat majapidamees.

Otsides meeleheitlikult kohta, kuhu peita end surma ähvarduste eest, oli ta lootnud veeta paar nädalat vaikses väikelinnas ja kosutada oma hinge, kuid Danieli puudutus äratas temas hoopis sentimentaalsed ihad ning lahti hakkasid hargnema vanad saladused.

Kas võis unistus, mida mõlemad nii kaua olid tõrjunud, viimaks ometi tõeks saada?

Punudes intrigeerivat ja kõitvat lugu, mis on emotsionaalselt haarav ja peenelt romantiline, demonstreerib Kristen Robinette, kui võimsalt võib julge armastus ära võita kõik hirmud.

Mees oli juba pannud saatuse proovile, äritades minevikku, aga kui ta kaotas südame naisele, kel tuli sõdida oma deemonitega, pidi ta suutma tõestada, et ainult üheskoos võivad nad kõik raskused võita.

ISBN 9985-76-097-2

KRISTEN ROBINETTE Flirt tulega

ERSEN

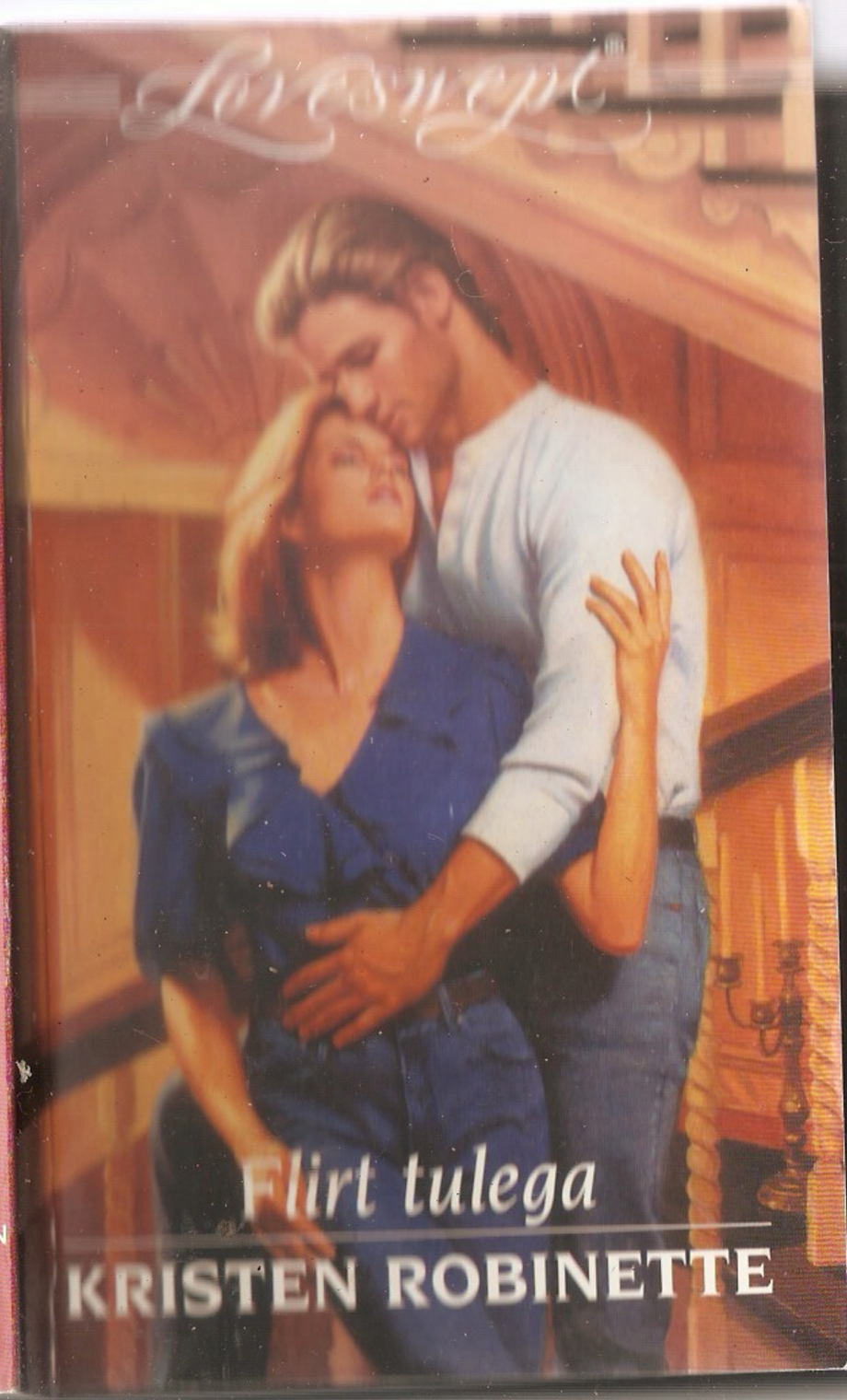

MIS ON *LOVESWEPT* ARMASTUSROMAANID?

Need on truu armastuse ja liigutavate tunnete lood. Me usume, et need kaks olulist komponenti on Loveswepti sarja väga sensuaalsete ja usutavate romaanide püsiv joon. Meie eesmärk on anda Teile, lugeja, pidevalt kõrgeklassilist lugemisvara, mis võib Teid panna naerma või nutma, kuid mis on alati värske, fantaasiaküllane ja sisaldab oma lehekülgedel palju meeldivaid üllatusi.

Enamik armastuslugude sõpru loeb läbi tohutu hulga raamatuid. Need, mida tõeliselt armastatakse, hoitakse alles. Teisi vahetatakse sõpradega ja unustatakse peagi. Me loodame, et igast Loveswepti romaanist saab aare – see, mis alles hoitakse. Me püüame alati avaldada

ARMASTUSROMAANE, MIDA TE HALGI EI UNUSTA, AUTORITELT, KES JÄÄVAD ALATISEKS MEELDE.

Toimetajad

Loveswept®

Kristen
Robinette

FLIRT TULEGA

Inglise keelest tõlkinud
Airi Tenni

ERSEN

Kristen Robinette

FLIRTING WITH FIRE
1998

Raamatu eesti keeles kirjastamise õigus kuulub eranditult kirjastusele ERSEN.
Antud raamatu materjalide ükskõik milline kasutamine kas tervikuna või osaliselt ilma valdaja loata on õigusvastane ja seadusega karistatav.

"Ma ušun, et olen alati kirjanik olnud – kuigi ei saanud sellest alati aru. Mäletan, et seitsmeselt esitasin õele tähtsa küsimuse: kas ta kuuleb oma peas hääli nii nagu mina? Et ta oli vanem ja hirmus palju targem, vastas ta: "Ei, ja ära ütle iialgi kellelegi, et sina kuuled."
Mul õnnestus sellest vaikida järgmised kakskümmend viis aastat, aga viimaks otsustasin, et panen mõned hääled paberile... või otsin professionaalset abi."

Kristen Robinette

Toimetaja: Helju Jüssi
Korrektor: Elle Liiva

©1998 by Kristen W. Robinette
Published by arrangement with Bantam Books,
a division of Random House, Inc.
All rights reserved.
©1999 Eesti versiooni kirjastaja ERSEN
©1999 Tõlge eesti keelde Airi Tenni

LOVESWEPT ® is trademark of Bantam Books,
a division of Random House, Inc.

B1214499

ISBN 9985-76-097-2

Minu vanaemale,
"jumalikule proua Emmile",
kes on tõesti nagu terasmagnoolia.

Ja armastusega
mu tädi ja sõbra
Nell Sullivani
mälestuseks.

PROLOOG

Käekirja näidis oli kerge analüüsida. Samantha Delaney järgis vilunud käega mehe allkirja kaari. Juhuslik surve, perekonnanime jõuline, liialdatud esitäht. Mees oli egoistlik ja tõenäoliselt tujukas. Samantha tegi kiire märkuse näidise äärele. Kindlasti mitte niisugune inimene, kelle Daleco, tema viimane klient, peaks palkama.

Väikese korteri vaikuse lõhestas telefonihelin ja Samantha võpatas, punase pliiatsi ots murdus lõpetamata analüüsil. "Tont võtku," pomises ta.

Ja võtku tont DiCarlot, kes paneb teda omaenese varju kartma.

Helin asendus faksiaparaadi mehhaanilise surinaga ning viimaks kuulis ta, kuidas üksik paberileht alusele kukkus. Ta viskas kasutu pliiatsi käest ja haaras lauasahtlist pastaka, hoides meelega selga faksi poole. Faks oli kindlasti tellimus kliendilt, valetas ta endale. Ta vaatab hiljem järele.

Telefon helises uuesti, mõni sekund pärast seda, kui esimene edastamine oli lõppenud. Samantha tundis õlgades tuttavat pinget. Ehk on aparaadil midagi viga, mõtles ta. Aga ta teadis, et ei ole. See juhtus jälle.

Just nagu viimasel korral.

Ta vihkas ennast oma hirmu ja nõrkuse pärast. Ta polnud hetkegi kõhelnud, kui osariigi prokurör oli palunud teda tunnistajaks Dante DiCarlo mõrvaprotsessil. Kas DiCarlo äripartner oli tegelikult sooritanud enesetapu või DiCarlo tappis ta, oli küsimus vandekohtule. Kas DiCarlo oli võltsinud oma partneri allkirja dokumentidel, oli küsimus, millele prokurör tahtis vastust temalt. Vastus oli jah.

DiCarlo nägi nüüd kurja vaeva, et teda takistada tunnistust andmast.

Samantha lükkas end laua juurest eemale, hingas sügavalt sisse ja tõusis püsti. Ta paljad jalad vajusid valgesse plüüsvaipa, kui ta astus üle avara kabineti korteriakna juurde. All sirutas Atlanta linn end nagu laisk naine. Tuled plinkisid pimeduses, elavalt pilgutades ja sirades. Puhkab, kuid ei maga iialgi, mõtles ta.

Ja kusagil seal oli Dante DiCarlo ning väike armee inimesi, kes tahtsid kangesti talle meele järele olla, pugesid nahast välja, et täita ta soove.

Ta hõõrus kananahas käsivarsi, tundes end äkitselt laia klaasipinna ees nagu väljanäitusel. See korter oli talle rohkem kui töötegemise koht – see oli ta kodu. Kuid täna õhtul jätsid moodne kroomist ja klaasist mööbel ning valge vaiba ja diivani puhtad jooned ta külmaks. Aeglaselt keeras ta akna juurest ära, ta pilk langes faksimasinale.

Oli aeg faktidele näkku vaadata. Ta läks üle toa tagasi kabinetti, pinge ta õlgades kasvas, kuni tal oli tunne, et künnapud rebenevad. Ta käsi sirutus faksi võtma ja ta vaatas seda liigutust, nagu näeks und. Viimaks võttis ta paberi. Üle terve pinna seisis laialt suurte rasvaste tähtedega sõna *PÕMM*.

"Ega ometi jälle," sosistas ta.

Faks surises, kuni teine edastus oli vastu võetud ja uus paberileht ilmus alusele. Ta ei suutnud seda puudutada. Aga ta ei pidanudki. Lihtsas kursiivkirjas olid kirjutatud sõnad *sa oled*.

Ta huulilt pääses hüsteeriline naer, kui ta uuris telefoninumbrit, kust teine faks pärit oli. Lõuna-Carolina piirkonna kood. Ta vaatas esimest läkitust. Alabama. Eelmisel nädalal olid mõlemad Floridast. Mees mängis, proovides, kui kaugele ta haare ulatub.

Samantha teadis, et telefon heliseb kolmandat korda, ometi võpatas ta, kui see juhtus. Ta tahtis nutta, märatseda ja karjuda, aga oli selle asemel hirmust halvatud. Muidugi teadis ta, mida viimane sõnum ütleb, aga seisis ja ootas. Tal ei jäänud muud üle. See oleks pusle viimane tükk, viimane põhjus, mida ta vajas, et lahkuda Atlantast.

Faksimasin imes endasse paberilehe, siis sülitas välja viimase osa DiCarlo hoiatusest. Samantha tõstis paberi ja luges ainsat sõna, mis oli paberile kirjutatud: *surnud*.

Viimane sõnum oli saadetud Tennesseest. Ta ei pidanud tähendust mõistatama.

Ta oli sisse piiratud, lõksus.

Ta pani paberid nende süngete sõnumitega kõrvallauale. "Põmm. Sa oled surnud," sosistas ta valjusti neid lugedes. Sõnad jäid kabinetivaikusse rippuma.

Oli aeg minna.

ÜKS

Alguses oli vihm olnud teretulnud, oli tundunud nagu puhastus. Ent värskendav tunne oli olnud põgusaks lohutuseks, mis oli haihtunud niisama kergesti nagu tema senine elu. Samantha haaras roolist ja piidles pimedusse. Nüüd langes vihm nagu sein, kergitas asfaldilt aurukardina ja takistas teda nägemast.

Niiske õhk segunes autosoojusega ning moodustas hapuka lõhna. Samanthast uhkas üle taltsutamatu hirmulaine. Ta neelatas kõvasti ja võitles tahtmisega nutta. Ta ei võinud valvsust minetada. Veel mitte.

Välgunool valgustas silmapiiri, sellele järgnes kõuekärgatus, mis läbistas autos valitsevat vaikust. Maantee piirjooned olid ähmased ja vihmavesi peegeldas igas kurvis esitulesid, muutes auto teel hoidmise lihtsa tegevuse elu ja surma küsimuseks. Viimaks kumas ees tänavalambi sinakas valgusering. Samantha ohkas kergendatult. Ta oli jõudnud Georgia osariiki, Scottsdale'i. Nüüd tuli ainult leida Caldwelli maja ja sel painajal on lõpp.

Kummardudes reisijaistme poole, kobas ta käekotis ja otsis paberitükki, millele olid kirjutatud juhtnöörid, kuidas maja leida. Ei midagi. Kui auto jõudis esimese tsivili-

satsioonimärgini, mida ta viimase tunni jooksul nägi – stoppmärgini, vajutas ta kergelt piduritele ja võttis kiirust maha. Ikka ei midagi.

Samantha tõmbas raske koti endale sülle, ta sõrmed kaevasid selle sisus, kuni ta lõpuks tundis väikest paberitükki. Ta heitis sellele pilgu. Juhatused. Kui ta uuesti üles vaatas, oli seal inimene.

Ja tema ajab talle kohe otsa.

Samantha jalg vajutas järsult pidurile. Auto kaotas juhitavuse ja liikus külitsi risttee poole. Otse kapuutsiga kogu suunas, kes küürutas tema ees.

Ei! See sõna kajas ta peas, kui ta, külg ees, libises. See oli möödapääsmatu, ometi tõi kõva mütsatus vastu autot talle oksemaitse suhu. Viimaks jäi auto kallakil seisma ja vajus laugelt, kuni tagarattad jäid pidama madala kraavi põhjas.

Samanthal kulus hetk, et võtta jalg pidurilt ja päästa lahti turvavöö. Ta vaatas üle õla, silmad kobasid halvasti valgustatud teed.

Ta pilk leidis tumeda kogu. Aeglaselt liikus see teepervel, siis hakkas roomama üle tee.

"Oh issand," sosistas Samantha. Ta surus värisevad sõrmed vastu suud. "Tänan sind. Tänan sind. Ta on elus."

Kuni ta oli avanud autoukse ja astunud vihma kätte, oli kogu jõudnud teisele poole teed. Naine vaatas, kuidas ta kummargil kadus kõrgesse rohtu, mis ta peaaegu täielikult varjas.

Samantha pani käed suu juurde ja hõikas: "Ma tulen. Kas saite viga?"

Ta pingutas silmi, vahtides läbi vihma. Tänavalamp

näitas vaevalt nii palju valgust, et kogu üldse eraldada. Sekundid möödusid, aga vastust ei tulnud. Sa lollpea, mõtles naine. Muidugi sai ta viga. Sa ju müksasid teda autoga.

"Jääge paigale. Istuge maha." Ta viipas käega. "Ma tulen."

Ta torkas võtme pakiruumi luku sisse ja raske kaas kerkis vihaleajava mehhaanilise aeglusega. Haaranud väikese esmaabikoti, lõi ta kaane kinni.

Aga kui ta keeras uuesti teele, oli mees kadunud.

Ei. Ta silmad vedasid teda alt. Naine vaatas ärevalt kahele poole. Mees oli kadunud. Vihm nõrises Samanthale silmi. Ta vaatas esmaabikotti, siis uuesti teed. Mees vajas abi.

Visanud koti maha, jooksis ta tagasi auto juurde. Ta torkas käe käekotti ja võttis sealt mobiiltelefoni. Armas jumal, miks polnud see talle esimesena meelde tulnud? Värisevate sõrmedega valis ta 911, toetus vastu autot ja pani silmad kinni. Tal oli aega ütelda lühike palve, enne kui operaator vastas. Ta hüüdis telefoni õnnetuse üksikasjad ja ootas kärsitult, kuni naine oma pikaldases lõunamurrakus kinnitas teate vastuvõtmist.

"Tehke ruttu!" Ta viskas telefoni reisijaistmele, haaras siis vihmavarju, taibates, et leiab selle inimese kiiremini, kui vihmajoad talle näkku ei saja. Kui ta tagasi stoppmärgi juurde sammus, jäi ta kõhklema. Verd ei olnud, muidugi. Vihm võis selle ära uhtuda. Ta püüdis määrata kaugust, hinnata täpselt, kuhu mees võis roomata.

Ta jooksis teisele poole teed, kus ta meest viimati oli näinud. Madal kraav lahutas maanteed paksust alusmetsast. "Hei! Kus te olete?" karjus Samantha. Ta hüüdis veel

valjemini. "Tulge tagasi!" Ta tundis, et nutt kipub peale. "Ma tahan aidata," hüüdis ta uuesti, kuigi erutus ei lasknud tal täiel häälel hüüda.

Tema taga joonistasid autotuled teele siksaki ja ringi keerates leidis ta, et šerifi auto oli kohale jõudnud. Suur sõiduk õõtsus seisma jäädes, siis lõid põlema sinised ohutuled, valgustades pimedat teelõiku. Kui tavalise välimusega šerif välja astus, mõtles Samantha, et see on ta silmadele vist kõige armsam vaatepilt, mida ta kunagi näinud.

Tüse šerif tõmbas tsellofaankatte üle oma laia kaabuserva, enne kui ta kaabu pähe pani ja selle täpselt paika sättis. Kiir tema taskulambist pimestas naist. "Teie tegite hädaväljakutse?"

Kes siis veel pimedas vihma käes seal teeservas traavis? Muidugi tema. Ometi tekitas see, mida ta pidi nüüd ütlema, tas tahtmise jalga lasta.

"Jah." Samantha pigistas vihmavarju, nii et sõrmedel hakkas valus. "Ma müksasin kedagi."

Taskulamp lipsas tema silmadelt ja tantsis üle ta õla tee peale, šerif rääkis midagi summutatult oma raadiotelefoni, enne kui tuli Samantha juurde. "Olete kindel?"

Viivuks kaalus naine mõtet, et tegelikult polnud ta kedagi müksanud. Aga ta oli. Ta tõstis häält, osalt selleks, et teda vihmas kuulda oleks, osalt meelepahast. "Muidugi olen ma kindel."

"Kus nad on?"

"Üks mees – ma ei tea. Ma läksin esmaabikotti võtma ja ta kadus ära."

"Te tahate öelda, et tõusis püsti ja kadus?"

"Ma seletasin seda dispetšerile," ütles Samantha kokku-

pigistatud hammaste vahelt. Ta tundis lähenevat hüsteeriahoogu ja šerif näis olevat valmis rohkem uurima, kas ta on mõistuse juures, kui aitama. "Tal oli must kapuutsiga jakk ja tumedad püksid." Samantha osutas teele. "Ta oli seal, aga vist läks metsa." Tema hääl kõlas imelikult ja peas hakkas tinisema. "Me peame ta leidma."

"Rahunege maha, preili."

Taskulamp tabas uuesti ta silmi, ergav värvi- ja valgusekera. Samantha tundis, kuidas vihm leotas ta sandaale ja pükse, pannes jalad külmetama. Ent ta nägu kuumas, hõõgudes nagu taskulamp, mis pimestas ta nägemist.

"Preili?"

Värvid valguskiires lõid keerlema, sulades ühte šerifi auto siniste tuledega. Nad tantsisid hetke, enne kui iiveldamapaneva kiirusega ringe tehes tuhmusid.

Siis oli kõik must. Turvaline, tühi. Teretulnud eimiski, mis oli lihtsalt must.

"Preili Delaney?"

Tihe vihm oli lakanud, oli jäänud vaid kerge sabin. Samantha tundis end mõnusamalt ja vabamalt, kui oli tundnud sellest ajast, kui olid alanud surmaähvardused. Ta sõrmed silitasid paksu tekki ja ta sikutas kareda riide lõuani.

"Kas kõik on korras?"

Hääl läbistas vaikuse teist korda, seekord käskivamalt. Samantha tegi silmad lahti ja koondas pilgu mõninga raskusega oma ümbrusele. Laetuli valgustas ähmaselt šerifi auto lagedat ametlikku sisemust ja tema lihavat nägu, mis oli murelikult kipras.

Kas oli kõik korras? Samantha esimene instinkt oli öelda jah, anda viisakas vastus. Seda vastust tahtis ju igaüks alati kuulda? Aga tõde oli, et kõik ei olnud korras. Tal oli tahtmine karjuda. Ei, pigem pugeda peitu, kuni torm – ja kohtuprotsess – on möödas. Kuni ta tunneb end taas turvalisena.

Ta tõusis istuli ja silus näolt pika niiske juuksekihara. "Mis juhtus?"

"Te minestasite, preili Delaney?"

Samantha vaatas alla ja nägi, et tema rahatasku oli juhiloa kohalt lahti, siis vaatas läbi eesakna, keskendudes šerifi auto vilkuritele, mis ikka veel pimedust valgustasid. Muidugi, juhtus õnnetus... Reaalsus tuli muserdava kindlusega tagasi.

"Kas te leidsite ta?" küsis ta pikkamööda, kartes vastust.

"Jah," ütles šerif ning uuris viivu ta nägu. "Aga te tunnete kergendust, kuuldes, et see oli vaid koer."

"Mida?" Samantha lükkas teki jalgadelt ja nihutas end lahtise autoukse poole. "See on võimatu."

Mehe sõrmed võtsid tal käsivarrest ülalpool küünarnukki kõvasti kinni. "See oli suur koer, must labrador, kui täpne olla. Paistab, et ta läks metsaservani, enne kui suri." Ta nihutas käe naise õlani ja patsutas teda, nagu oleks ta laps. "Kõik on korras."

Vihm tungis läbi poikvel autoukse sisse, otsekui oleks kindlalt otsustanud Samantha viimseni läbi leotada. Ta raputas pead, et mõtteid klaarida. "Aga see ei olnud koer. Ma nägin..."

"Meest tumedates pükstes ja kapuutsiga jakis," ütles šerif

talle silma vaadates. "Ma kujutan ette, et vihmaga ja puha nägi see väga inimese moodi välja."

Mees pööras pilgu naise avatud käekotile ja rohupurgikesele, mis teatud nurga alt paistis. "Ma ütleksin, et seekord teil vedas."

Kulus hetk, enne kui tema sõnade tähendus naisele pärale jõudis. Ta hakkas oma kotti võtma, siis surus selle tahtmise all. Tema arst oli kangesti tahtnud talle kirjutada kerget rahustit, mis aitaks tal magada. Ta oli tõrkunud, kuid viimaks otsustanud enne linnast lahkumist retsepti käiku anda. Igaks juhuks, kui Scottsdale'i kolimine ei peaks lõpetama seda painajat, milleks tema elu oli muutunud.

Ja otsustades selle järgi, kuidas asjad arenesid, oli tema halb õnn alles hoogu võtmas.

Ta ebales, kuni suutis oma viha talitseda. "Kui te arvate, et ma pruugin ravimeid..." Ta peatus, taibates, kui haledalt niisugune argument pidi kõlama. "Kui te mõtlete, et ma juhtisin autot, olles ravimi mõju all..."

Mees võttis teda ignoreerides raadiovastuvõtja. "Jean, kas sa said Caldwelli toru otsa?"

Raadio ragises, enne kui kostis naisehääl: "Ikka ei vasta."

Samantha oli ehmunud. "Kuidas te teadsite?"

"Vabandage, et teie privaatsust rikkusin," näitas šerif paberitükki juhatustega Caldwelli maja juurde, "aga ma pidin teada saama, kes te olete, kuhu te lähete." Naisel ei jäänud märkamata tema skeptiline ilme. "Te kustusite niikki ära."

"Ma minestasin, selle õnnetuse pärast."

"Oh, seda küll. " Mees kohendas autoistmel oma arves-

tatavat raskust ja nahaimitatsioon nagises selle liigutuse all. Paus oli niisama tauniv kui ta sõnad, kui ta uuesti rääkima hakkas: "Preili Delaney, seekord ma vaatan hea meelega mööda teie õnnetuse asjaoludest, aga..."

"Francis, mida sa oma arust teed?"

Autouks tõmmati järsult lahti ja vaba ruum sai täis sinistesse teksastesse riietatud reisi ja vihmast tilkuvat õlikuube. Mees kummardus ettepoole ja kõige läbitungivama pilguga rohelised silmad, mida naine elades näinud oli, takseerisid teda peast varbaotsteni.

"Sam Delaney?"

Naine noogutas.

Ta mõtles, et kuulis, kuidas mees vandus, enne kui pöördus šerifi poole. "Ma ei tea, mis siin juhtus, aga sul pole mingit õigust kedagi ilma põhjuseta üle kuulata." Ta vaatas uuesti Samantha otsa, lõug vihaselt õieli. "Veel vähem naist üksinda üle kuulata. Ja oma patrullauto eraldatuses, ma lisaksin."

Šerif lõi pea kuklasse ja pugistas naerda, aga tema ilme muutus pisut. Tõre lugupidamine, mõtles Samantha.

"Ma nagu pole kuulnud, et sa oleksid juristiks õppinud. Viimane kord, kui ma kontrollisin, ei saanud sa sellest kolledžist läbi..."

"Tule autost välja."

Samantha mõtles, et need sõnad olid šerifile, kuni ta vaatas üles ja nägi, et mehe pilk püsib temal. Osa temast pani pahaks peenutsemata öeldud käsku, kuid tungiv vajadus patrullautost välja pääseda võitis. Mees taganes ainult nii palju, et naine sai end uksepraost läbi pressida. Ta peaaegu oleks unustanud haarata šerifi käest oma käekotti.

Ta vaatas šerifile otsa. "Nagu ma aru saan, on teil kogu vajalik informatsioon, et täita oma raport?"

Šerif tõmbas keelega üle alumise huule ja raputas pead. "Raportiks pole vajadust, preili."

Samantha tundis, kuidas ta pulss meelekohtades taob. Ta polnud hull ja ta polnud "pilves". Ja tal polnud tuju kuulata seda üleolevat tooni. "Ma hoiatan teid, šerif." Ta torkas rääkides sõrmega mehe poole. "Te ei näe selle asja lõppu, enne kui ma olen kindel, et raport on täidetud."

Kui Samantha end sirgu ajas, leidis ta enda ümbert võõra vihmakuue. Enne kui ta jõudis noormeest tänada, ütles kõva müks ta õla pihta, et selleks pole aega. Vihmasabin oli muutunud uuesti padusajuks. "Lähme," hüüdis mees.

Kui naine märkas päevi näinud vana universaalautot, mis oli paar jardi eemal pargitud, ütlesid tal peaaegu näivid üles. Ta laseb võõral inimesel end öösi sõidutada. Räägimata sellest, et ta oli äsja karanud ninna kohalikule seaduseesindajale. Ta vaatas oma autot, mis istus kindlalt kraavis, siis uuesti mehe otsa. Neelatades tõstis ta häält. "Ma pean teilt küsima..."

Kauguses kõmises kõu ja ta ahhetas, kui külm tuuleiil puhus talle vastu nägu sahmaka vihma ja märgi lehti. Vihm piitsutas vihmakuueta meest, valgudes üle ta paksude blondide juuste, T-särgi ja teksaste.

"Mitte praegu," ütles mees ja tõttas veoauto poole.

Samantha järgnes talle sörkides ja kui mees reisijapoolse ukse lahti tegi, ronis kabiini. Sees tõmbas ta märja vihmakuue ümbert ja viskas karedale põrandale. Mees istus tema kõrvale, tuues kaasa pahvaku tuult ja vihma, enne kui ta ukse kinni sai.

Ta sirutas käe naise poolele kindalaekasse, millel puudus uks, ja võttis sealt kulunud froteerätiku. Ta tõmbas sellega endal üle näo ja juuste, enne kui keeras naise poole. Naine ei näinud pimedas tema ilmet.

"Mida te tahtsite mult küsida?" Tema hääl oli vaikne ja mahe.

Samantha teadis, et kui oleks olnud natukegi valgust, oleks mees näinud ebakindlust tema silmis. Ta köhatas ja surus alla tahtmise autost putku panna.

"Kes te olete?"

KAKS

Naise silmad olid tumedad ja süütud nagu hirvel. Ja sam
kartlikud, mõtles Daniel. Lähedal asuv tänavalamp heit
just nii palju valgust, et ta võis näha naise nägu. Ta ei nä
nud välja nagu Sam Delaney, keda Daniel oli oodanud. T
oli naisterahvas. Haavatav, ilus ja nii kütkestav, et paga
võtku. Üks vana viha tõstis mehe rinnus pead. Noh, sed
ta nüüd sai posti teel asjaajamisest.

Ta käivitas mootori. "Ma olen Daniel Caldwell."

Hetkeks paistis naise ilmest kergendus, aga niisama ki
resti muutus see kahtluseks. "Kas šerif helistas teile?"

"Ei. Ma olin juba teel." Ta nägi naise arusaamatut pil
ku. "Te olete ainult paar kvartalit minu kodust. Ma oli
väljas ja nägin vilkureid."

Samantha kortsutas kulmu. "Miks peaksite teie õnne
tuspaigale minema?"

"Me hoiame siinkandis üksteisel silma peal." Mõnikor
liiga agaralt, mõtles mees. Ta kehitas õlgu. "See pol
Atlanta."

Samantha langetas pilgu ja kohendas end istmel. "M
märkasin jah, et šerif oli lausa külalislahkus ise."

Vihmapiisad olid jäänud ta punakuldsetesse juustes

ja paar veepisarat puhkasid ta põsel. Mees tabas end vahtimas neid vihmapiisku, tal oli himu need ära pühkida. Ta ei teinud seda, mõistagi, enamatel põhjustel, kui ta oskas loetleda. Ja üks, sugugi mitte viimane neist põhjustest, oli ärev ilme, mis püsis naise vandelsiledal näol. Ta näis olevat valmis iga hetk autost välja kargama.

"Jaah, noh," ütles ta, "mõned asjad ei muutu kunagi. Francis on kolmandast klassist peale olnud üks tümikas."

Naine noogutas ja mees mõtles, et nägi ta huulil mänglemas põgusat naeratust. "Ja miks teie niisuguse ilmaga väljas olite?"

Mees vaatas naise käsi. Naine mudis neid süles, keerutades ja nihutades briljantsõrmust oma paremas käes. Suurt briljantsõrmust, märkas mees. Naine oli ilmselt närvis. Ja loodetavasti seletas see kõik küsimused. Küsimusi nüüd küll praegu mehel vaja ei olnud – eriti niisuguseid, millele ta ei osanud vastata.

"Polnudki erilist põhjust," valetas ta. "Ja mis sundis teid oma autot kraavi parkima?"

Naine raputas pead ja vaatas aknast välja. "Ma ajasin kellelegi otsa." Ta hääl oli nii vaikne, et mees vaevalt kuulis teda. "Šerif kinnitas, et see oli koer, aga..."

"Mida te tegite?" Daniel tundis, kuidas teda haaras külm hirm.

"Ta ilmus eikusagilt. Oli nii pime ja see inimene kandis musta jakki. Kõik juhtus nii kiiresti..."

Musta jakki. *Oh issand*. Daniel tundis, nagu oleks keegi teda kõhtu löönud. *David*...

Ta haaras käigukangist. "Missugune ta välja nägi?"

"Ma tegelikult ei tea." Naise silmades oli äraolev pilk kui ta laiutas käsi. "Jakk oli kapuutsiga."

Mure, mille vastu mees oli viimased paar tundi võidel nud, muutus paanikaks. Ta ei oleks kunagi tohtinud Davidi üksi jalutama lasta. Mida oli ta mõtelnud? Daniel lükka jõuliselt esimese käigu sisse. "Sai ta viga?"

Naine rabas tasakaalu hoidmiseks armatuurlauast kin ni, kui mees maanteele keeras. "Te usute mind?"

"Muidugi usun. Te peaksite olema totakas, kui ei tea kas müksasite kedagi või mitte. Nüüd vastake – kas ta sa viga?"

"Ei." Naine sikutas turvavöö paika, sest auto kündi läbi teeaukude. "Vähemalt ma arvan nii. Ma ei tea, kuidas aga ta roomas minema." Ta vaatas üle õla. "Mis minu autos saab? Mu pagas on..."

"Ma tulen sellele hiljem järele."

Tänu jumalale, naine ei vaielnud vastu. Mees vaata Samantha Delaney väikest kogu istmel enda kõrval. Nais silmad püsisid teel, ta sõrmenukid olid armatuurlaua taus tal valged, kui mees vanale autole kiirust lisas. Mees tundi imetlusepuhangut. Naine kannatas ära pagana kena vastu võtu Scottsdale'i.

Aga praegu ei saanud ta sellele mõelda.

Sa ei suuda kunagi tema eest ise hoolitseda, Daniel.

Ema sõnad kummitasid teda. Ema ilme muutus alati ilmutades halvakspanu, kui ta rääkis Danieli nooremast vennast.

Ole lihtsalt tänulik, et sina ei ole äraneetud. Ma teadsin sellest silmapilgust peale, kui ta sündis, et ta ei ole niisugune nagu sina. Ta ei ole nagu teised inimesed ega saa kunagi olema...

"Pidage vastu," pomises ta, järjekordsest teeaugust mööda loovides.

Silmanurgast nägi ta, et naine oli toetanud õla vastu roostes autoust. Ta näis päris tubli olevat. See oli hea. Sest praegu ei suudaks mees rohkemaga tegelda.

Ta vaatas naise poole ja tundis kahetsuspistet. Samantha Delaney oli äraolev.

"Siin see ongi." Daniel praktiliselt karjus need sõnad, kui ta ronis kabiinist välja vihma kätte.

Samantha vaatas üles vana maja soliidsetele valgetele sammastele. Suur kandelaaber valgustas portikust ja puks puid, mis seda piirasid. Ta ei olnud ekspert, kuid arhitek tuur näis olevat sõjaeelne. Ta kortsutas kulmu. Maja pol nud mitte üksnes suur, vaid ka ilus. Siin pidi olema mingi eksitus. Ei saanud olla, et Daniel Caldwelli kuulutuses ni metatud tagasihoidlik üür käis selle maja kohta. Samanthal vajus süda saapasäärde. Ta oli nii hoolega igat üksikasja plaaninud. See veel puudus, et tema plaanid – tema põge nemine – nüüd kokku varisesid.

Pahvak külma niisket õhku viis tal mõtted peast, kui Daniel avas ukse ja hüüdis: "Lähme."

"Aga ma..."

"Me võime sees rääkida." Mees viskaks vihmakuue tal le õlgadele ja enne kui naine arugi sai, sörkisid nad üle lehti täis muruplatsi maja poole.

"Ma ei mõista." Naine vaatas, kuidas mees teksaste tas kust võtme võttis ja lukuauku pistis. "Kas see on üürimaja?"

Mees vaatas üle õla talle silma. "On see probleem?"

Nähes esimest korda selgesti mehe näojooni, takerdus naine oma sõnades. "E-ei. Üldse mitte."

Kerge tume habemetüügas kattis mehe kandilist lõug
ja kuigi ta tumeblondid juuksed olid niisked, langesid nee
sirgete kihtidena ta õlgadele. Naine oleks paigutanud t
näojooned kuhugi mehelikult jõuliste ja liiga peente vahe
peale, tundis, et need ei sobi pikkade juuste ja teksastega
Aga südametemurdja igal juhul, otsustas ta. Kui ta meh
pilku kohtas, leidis ta, et seesama roheliste silmade läbi
tungiv pilk, mida ta ennist oli kogenud, vaatas teda nüü
ootusärevalt.

Samantha hammustas huulde ja sundis end mehe küs
must peas kordama. "Midagi pole pahasti. Ainult et se
on uhkem maja, kui ma ootasin... selle raha eest, m
mõtlen."

Daniel ei vastanud, lükkas vaid ukse lahti ja viipas nais
endale järele. Ta pani põlema sisetule, mis valgustas polee
ritud lehtpuust põranda ja graatsilise trepiga suursugus
fuajeed. Naist tervitas vana puu ja värskelt vahatatud põ
randate lõhn. Otsekohe ümbritses Samanthat soojus, mid
ta polnud mõnd aega tundnud. Võib-olla oli see kontras
maja kaitsva vaikuse ja väljas möllava tormi vahel, aga t
oli turvatunde eest tänulik.

Siis paugatas ülakorrusel üks uks. Hetkeks tundis nai
ne, kuidas vana hirm tagasi tuli, ja häiritud korts tema pe
remehe näol ei teinud asja paremaks. Järgmisel hetkel asen
dus korts võluvaima naeratusega, mida Samantha elusk
oli näinud.

"Kui te kardate, et ma võtan teilt liiga vähe, ärge mu
retsege." Mees viipas trepi poole. "Teine korrus on vee
renoveerimisel, luugid lahti ja puha."

"Oh." Esimest korda märkas Samantha, et fuajee tah

velkivist põrand oli plekiline ja trepiastmetelt oli lakk maha kraabitud.

Daniel vaatas kõrvale ja noogutas. "Teie korter on idatiivas." Ta köhatas. "Läänetiib on mõnda aega olnud suletud ja ma töötan ikka veel ärklis ja teisel korrusel."

Samantha tabas end soovimas, et mees keeraks tema poole, nii et ta nägu oleks näha. Aga mis tähtsus sel oli? Tegelikult ei pidanuks olema. Mees oli nägus, atleetliku kehaehitusega, ta käitumine oli järsk, kuid silmad olid lahked. Naine oli lihtsalt uudishimulik.

Aga kuumalaine, mis ta kehast läbi uhkas, kui mees pani talle käsivarre ümber õlgade, süttis enamast kui uudishimust. Viivuks oli ta segaduses ega suutnud ette kujutada, miks mees teda puudutab.

"Ma pean midagi kontrollima." Mees lükkas teda üsnagi järsult sisse uksest, mis viis tema tubadesse. "Tundke end nagu kodus. Ma tulen tagasi."

Samantha vaatas talle järele, kuni läbi suure vana maja kajas raske eesukse tuhm mürts. Üksi. Aga turvaline, tuletas ta endale meelde. Kas ta sellepärast polnudki siin? Siis äkitselt, ümbritsetuna vana häärberi ebaloomulikust vaikusest, sai ta aru, et mitte maja polnud tas turvatunnet tekitanud.

See oli olnud Daniel Caldwell.

"David!" Daniel paiskas külalistemaja ukse lahti. Tuled ei põlenud, aga selles polnud midagi ebaloomulikku. Minuti vältel ei kuulnud ta muud, kui oma rasket hingamist. Siis

kuulis ta aeglast tõmbluku tõmbamist, selles ei saanud kahelda.

"Mis pagan?" sosistas ta, kobas teed lähima laualambini ja pani selle põlema.

Kui videv valgus toa täitis, nägi Daniel teda. David oli keras väikese elutoa nurgas, kulunud seljakott vastu rinda surutud. Ta varjas ühe käega silmi valguse eest, kapuuts oli ikka veel üle pea tõmmatud.

Daniel vaatas oma venna kiiresti üle. Verd polnud, vigastusi ka mitte. Ta laskus põlvili. "Kas sinuga on kõik korras?"

David raputas pead ja püüdis seljakoti tõmblukku lahti teha. Oliivrohelisel puldanil ilutses Samantha autorehvi jälg ja välimine klapp oli küljest rebitud.

Danielile hakkas koitma arusaamine ja ta kõht tõmbus kokku.

Intelligentsed rohelised silmad, samasugused kui tema omad, vaatasid talle otsa. "Mul on vaja uut seljakotti."

Naer. Issand, kui kaua aega ei olnud ta naernud? Algul see kõditas teda, siis tuli kergendatud pahvakutena. Viimaks pühkis Daniel silmi ja kallistas venda. David kallistas vastu, ta polnud enam jäik ja külm, nagu kolm nädalat tagasi. Daniel laskis ta lahti ja tõmbas kapuutsi venna peast, tuues nähtavale paksud pruunid lokkis juuksed.

Ta noogutas. "Ma toon sulle uue seljakoti."

Kus ta küll ometi oli? Samantha vaatas kella. Ta oli väsinud – ei, kurnatud. Alguses oli ta istunud nagu külaline elutoa diivanil. Lõpuks oli ta visanud läbiligunenud san-

daalid jalast, tõmmanud diivani seljatoelt puuvillase katte ja mässinud endale ümber õlgade. Kuivade vahetusriiete puudumisel oli see parim, mida ta sai teha.

Kui oli möödunud tund, otsustas ta uurida oma majapoolt. Vaatamata üsna haledale algusele pidi ta tunnistama, et korter oli suurepärane. Nagu lubatud, oli siin kabinet, mida ta võis kasutada büroona, väike elutuba ja köök ning suur kenasti remonditud magamistuba. Homme küsib ta turvaluku. Siis on tal kõik mida vaja.

Ta võpatas, kui eesuks kolksatas.

"Samantha?"

Külmavärinad jooksid tal piki käsivarsi. Mitte sellepärast, et ta ei tundnud häält ära, aga sellepärast, et ta polnud harjunud kuulma oma nime niimoodi hõigatavat... Mis siis ikkagi oli teistmoodi selles, kuidas Daniel Caldwell tema nime ütles? See kõlas nii pehmelt ja – ta oli kindel, et kavatsematult – sensuaalselt.

Samantha juhtis oma ettevõtet üksinda, omast kodust. Mehed, kellega tal tegemist oli, olid äripartnerid ja enamasti üksnes hääled telefonis. Kui ta oli kahekümne ringis, käis ta palju kohtamas, ometi oli ta tundnud siis rohkem kohustust kui lõbu – see oli midagi, mida ta nagu oli kohustatud tegema. Ta oli oodanud, et armub, oodanud, et suur tunne murrab sisse. Seda ei juhtunud. Nüüd, juba liginemas kolmekümnele ja natuke targem, paistsid armastus ja sellega kaasnev mees märksa vähem vajalikuna.

Võib-olla tuli see sellest, et ta oli saanud selgeks – lähedus ei kestnud, ei saanud kesta üle ühe öö. Üks esimesi ärimaailmas ellujäämise seadusi oli, et tuleb tunda oma

nõrkusi. Samantha tundis omi ja nimekirja kuulus paar isik
likku puudust, millega ta polnud kunagi tegelnud.

"Ma olen siin," vastas ta.

Mees ilmus fuajee hämarusest, olles nüüd üdini mär
ja ikka veel totaalselt relvitukstegev.

"Kas midagi on pahasti?" Ta pani naise pagasi eluto
vaibaga kaetud põrandale.

Kui Samantha taipas, et teda silmitsetakse, ta naer
tas – nõrk katse varjata oma hämmeldust. "Ei. Ma lihtsa
tahtsin teile pakkuda midagi, millega end kuivatada, ag
siis sain aru, et ma ei tea, kus miski on."

"Mul pole häda midagi, aitäh." Mees silus märgi juuk
seid. "Aga pesukapp on vannitoa kõrval, kui teil midag
vaja on."

Naine tuli üle toa, et võtta oma kotid. "Kas kõik o
korras – autoga, ma mõtlen? Ma hakkasin muretsema, ku
te kohe tagasi ei tulnud."

Mees võttis ta kotid ja astus luba küsimata magamisto
poole. "Kõik oli hästi. Ma toon teie auto hommikul ära.

Naine läks talle järele pimedasse magamistuppa, ainu
valgus oli see, mis tänavalambist läbi paksu pitskardina sis
se imbus. Kui mees oli pagasi maha pannud, keeras ta en
nast naise poole, tema ilmet oli hämaras võimatu lugeda.

Naine hakkas minema öölambi suunas, ent jäi siis eba
lema. Mees näis pimedas end nii hästi tundvat, et valgu
sest turvalisust otsida tundus naeruväärne. Argpükslik
Naise elus oli asju, mida karta, ja ta oli nende kõigiga vii
mastel nädalatel kokku põrganud: DiCarlo, surmaähvar
dused, vihmast libedad teed.

Daniel läks akna juurde ja piidles välja. Tema ülakeh

joonistus nõrga tänavavalguse taustale, mis tungis läbi tormi.

Niiske T-särk paljastas iga rinnalihase ja kumeruse ja terve tuba oli täis mitte ainult tema kohalolekut, vaid ka ta lõhna. Ta lõhnas värske vihmavee ja sooja naha järele ja naine tundis tema lähedusest peaaegu joobumust.

Aga kui Daniel laskis kardina tagasi langeda ja pöördus tema poole, sai ta aru, mis mehe juures nii kütkestav oli. Tema silmad. Mehe keha võis rääkida toorest jõust, kuid ta silmad olid õrnad.

Jah, naisel oli, mida karta. Daniel Caldwell oli üks neist.

"Ma olen külalistemajas." Mees viipas akna poole ja läks siis toast välja niisama kiiresti, kui oli sisenenud. "Telefoni veel ei ole, aga kui teil mind vaja on, teate, kust mind leida."

"Jah, tänan." Tõsi küll, Samantha polnud isegi märganud külalistemaja, aga teadmine, et mees on ligidal, täitis ta kergendusega.

Mees peatus, trummeldades sõrmedega vastu magamistoa uksepiita. "Head ööd," ütles ta viimaks.

"Head ööd." Naine kuulis ta samme, hoolimata paksust vaibast, mis kattis fuajee põrandat. "Tänan teid," hõikas ta mehele järele, aga kahtles, kas teine teda kuulis.

Eesuks sulgus ja naine oli taas üksi. Ta istus voodiservale, paks vana sulemadrats kutsus pikali heitma. Aga ta ei oleks saanud magada. Veel mitte. Viimaks andis ta järele vajadusele süüdata tuli ning pani öölambi põlema. Kupli alt voogas soe kollakas kuma, valgustades valget matist siidist päevatekki ja kirsipuust magamistoamööbli sügavaid toone, mis toas domineerisid.

Mööbliesemed mõjusid sõbralikult, kuigi olid võõrad Naine ohkas. Ta võis selle majaga ära harjuda. Lõppud lõpuks oli see pelgupaik, mitte kodu.

Ta tõmbas koti lahti ja võttis sealt puuvillase T-särgi mõnusad treeningpüksid ja spiraalköitega märkmiku, mi les olid märkmed tööprojekti kohta, mida ta lootis lõpul viia. Kui ta surus pakse sooje dressipükse vastu rinda, kä sid õhtused sündmused kiiresti tal peast läbi ja jäid, vast tema tahtmist, pidama Daniel Caldwellil. Mida oli mehes täiesti võõras – niisugust, et Samantha oli nii tugevalt rea geerinud?

Ta meenutas arglikku ilmet kereka šerifi näol, kui Danie oli paisanud autoukse lahti. Samantha naeratas, meenuta des ka trotsi, mida ta ise oli tundnud, astudes patrullauto välja tormi kätte. Võta nüüd kergemalt, ütles ta endale Mees päästis su. Kui tihti seda juhtub?

Ta puges kuivadesse riietesse ja seadis märkmiku sülle aga kui ta oli pool tundi üritanud keskenduda tööle, viska ta selle nördinult kõrvale. Ta vaatas kella. Oli üle südaöö j ta polnud põrmugi unine.

Rahustid olid ikka veel ta rahakotis, aga tal polnud soov neid võtta, eriti pärast šerifi vihjeid. Ta polnud end rohtu sid tarvitades kunagi mugavalt tundnud ja võõras ümbru kahandas tema entusiasmi veelgi. Ent klaas vett tundus oma kohal olevat.

Samantha ronis paksult madratsilt maha ja läks vanni tuppa. Kraanid olid vanad, kuid hästi hooldatud ja Danie oli hoolitsenud selle eest, et tal oleks kõik, mis vaja. T naeratas, märgates plastmassist tassihoidjat, milles olid pi sikesed oranžid ja kollased papptassid. Kindlasti mitte nii

sugune dekoratiivne lisand, mida üks naine oleks valinud, kuid ta oli tänulik sellegipoolest.

Ta laskis tassi vett täis ja tatsas tagasi magamistuppa. Võib-olla tuli see uuest ümbrusest, aga ta ei suutnud öösärki selga panna. Dressipüksid ja T-särk olid magamiseks küllalt mõnusad ja mõte öösärgist tekitas tas tunde, et ta on haavatav. Tegelikult isegi mõte sellest, et tal tuleks uuesti lahti riietuda, tegi ta närviliseks. Ta pani papptassi öölauale ja läks akna juurde.

Ta silm tabas hoovis häärberi ja külalistemaja vahel valgusesähvatuse. Taskulamp? Muruplatsi kaunistasid mitu massiivset tamme, mis heitsid tormi käes õõtsudes tantsivaid varje. Samantha ohkas kergendatult, kui märkas külalistemaja portikusel tumedat kogu.

Daniel.

Aga siis välgatas valgus muruplatsilt teist korda. Naine laskis pitskardina alla, aga vaatas läbi kardina edasi. Siis ta nägi meest. Danieli samm oli pikk ja kerge, kuigi ta sammus läbi paduvihma. Vaatamata varjudele heitis tänavalamp tema T-särgile kahvatusinist kuma ja ta pikk sitke kogu oli täiesti äratuntav. Naine kummardus, kui mees suunas taskulambi kiire hetkeks maja poole, enne kui keeras selle tagasi teerajale, mida mööda ta läks.

Naise pilk vilksas tagasi külalistemaja poole. Kui ta ei olnud näinud portikusel Danieli, keda siis? Ta silme ette kerkis pilt šerifi skeptilisest ilmest, see meenutas talle üht teist varjutaolist kuju, mida ta täna õhtul oli näinud.

Või mida ta oli arvanud nägevat.

Pead pöörates vaatas ta ainiti telefoni öölaual. Ta meenutas kindlaid rohelisi silmi, meenutas oma kergendustun-

net, kui Daniel oli sõna otseses mõttes asetanud enda tem
ja šerifi vahele. Hea oli, et külalistemajas ei olnud telefon
sest üle kõige maailmas tahtis ta, et Daniel Caldwell tulek
tagasi.

KOLM

Daniel pani käe Leonard Mosese õlale. "Ma olen tänulik, et sa tulid ja hoiad Davidil silma peal."

"Aitan hea meelega." Moses köhatas ja lükkas laubalt hõreda salgu hõbedasi juukseid. "Niikuinii pole antiigipoes esmaspäeval suurt midagi teha."

Moses polnud kõikide nende aastate jooksul, kui Daniel teda tundis, peaaegu vanemaks läinudki, kuid täna hommikul olid kortsud ta suu ja silmade ümber sügavad, reetes tema seitsetkümmet aastat. Daniel tundis teda liiga hästi, et lasta end petta. Oli ilmselge, et Mosesele ei meeldinud tema otsus tuua David tagasi koju.

Harju ära, ütles ta endale. Mosese reaktsioon on veel leebe võrreldes sellega, kuidas Scottsdale'i tublid kodanikud teda kohtleksid, kui nad Davidist teada saaksid. Siis oleks rohkem küsimusi, kui tema vastata jõuaks. Tegelikult oleks see päris põrgu.

See oli harv juhus, kus ta lubas endal nii kaugele ette mõtelda. Ta oli tegutsenud päevhaaval nii kaua, et millegi planeerimine oli talle võõras. Ent polnud kaugel aeg, kus enam ei saanud Davidit linna uurivate silmade eest varjata. Teda läbistas süütunne. Ta oli mõelnud endamisi, et tema

vend vajab kohanemisaega, enne kui teistele temast tead anda. Aga oli see nii või oli see varuväljapääs – tema end turvamoodus – juhuks kui ta ei peaks toime tulema?

Ta mõtles, et juba ammu ei hoolinud ta sellest, mid teised arvavad. Ta oli varases eas selgeks saanud, et main loob üksnes arvamus, sageli vale, kuid alati lõplik. Veel o ta selgeks saanud, et pole olemas niisugust asja nagu mu töö, pole olemas uhkust, millest ei saa üle olla. Siis mitt kui tahad ellu jääda.

Seekord polnud asi ainult temas. Ja ta ei hakk Scottsdale'i inimestele lihtsalt ütlema, et David on tagas Ta ei ütle, et tema vend on elus. Otsekui oleks ta seda alle eile näinud, võis ta kergesti silme ette manada järelehüüd Davidile kohalikus ajalehes isa oma kõrval.

Vähesed olid tema isa ja venna pärast siiralt kurvast nud. Enamik oli suhtunud tema isa surmasse samasugu se pseudosiirusega, nagu Daniel Caldwell seenior oli aa tate jooksul nendesse suhtunud. Väikelinna poliitik kur lõpuni, oli ta isa triivinud läbi elu, otsekui oleks see lõpu tu rodu käepigistusi, muretsedes rohkem mulje kui sõp rade pärast, pühendudes rohkem alkoholile kui perekon nale.

Ja David? Teda oli koheldud üksnes kui veidrikku. Traa giline elu, traagiline surm. Daniel tundis lõuapärades val ja sai aru, et ta surus hambaid kokku.

"Aitäh," ütles ta Mosesele. Ta võttis põrandalt oma töö riistavöö ja kinnitas puusadele. "Veel üks niisugune padu sadu nagu eile öösel, ja see katus ei pea vastu."

Moses noogutas, ta oli seda nägu, et tahaks midagi öel da, aga ei öelnud. Selle asemel võttis ta põrandalt haam

ulatas Danielile. "Kas kõik on korras? Davidiga, ma mõtlen."

Ta kohtas oma sõbra murelikku pilku. "Jah. David magab. Arst ütles, et seda on oodata. Midagi pole muutu nud. Tema päevad ja ööd on olnud juba aastaid ära vaheta nud."

Moses silus lõuga. "Mida sa öösi teed?"

Daniel naeris. "Pigem mida ma *ei tee*. Ei maga." Mure ikorts ta sõbra näol süvenes ja Daniel tõstis käe. "Ma saan hakkama. Tõesti. Ainult eile öösi oli David ebatavali selt rahutu."

Ta ei rääkinud meelega Mosesele Samanthast ja õnne usest. Lõppude lõpuks polnud David tegelikult viga saa nud, ainult emotsionaalselt sakutada. Peale selle tahtis ta selle möödalaskmise hoida enda teada. Jumal teab, et ava likke ebaõnnestumisi oli tal niigi küllalt.

Moses katkestas silmside, et uurida oma saapaid. "Vaa a, poeg, keegi ei imetle sind rohkem kui mina, et sa taht sid poisi koju tuua, aga..."

"Vaevalt ta nüüd enam poiss on."

Moses peatus, siis koputas sõrmeotsaga oma meelekoh a. "Tal pole siin kõik korras, poeg."

"Ma pole selles veendunud." Daniel torkas haamri riistavöö nahksilmusesse. "Me oleme sellest rääki nud."

Ta nägi masendust, mis ilmus Mosese näkku, kui vana mees pöördus aknast välja vaatama. Külalistemaja aknast oli näha ainult suurt vananevat häärberit. Endiste, nüüd seks möödunud aegade lakkamatut meenutajat. Ta võis peaaegu jälgida Mosese mõttekäiku. Kahjustus polnud

enam nähtav, aga armid jäid. Vana maja sisemuses ja n
de kõikide sees.

"Ma tahtsin viimased kolmteist aastat Davidit koju tu
aga ma ei saanud. Mitte seni, kui ema oli tema seadus
hooldaja."

Moses keeras näo Danieli poole, tema ilmes segune
resignatsioon ja valu.

"Ta ei jätnud mulle küll kuigi palju, kui ta suri," jätk
Daniel, "aga ta jättis mulle Davidi. Siin on tema kodu
tal on kõik õigused siin olla."

"Sul on õigus. Ainult et ma nägin, kuidas teie ema
nii palju kannatasite..." Mosese näole valgus hall kahvat
"Ma pole sellest kunagi saladust teinud, et ma oleksin h
meelega sinu isa kohale astunud. Ma armastasin su em
Ta oli paremat väärt." Moses raputas pead. "Ta ei ole
pidanud jääma su isa juurde."

"Selles on sul õigus."

Moses noogutas. "David... ma olen lihtsalt mures. M
juhtub, kui inimesed saavad teada, et ta on ikka veel el
Oled sa tegelikult sellele mõelnud?"

"Pole vaja muretseda." Kuid ta teadis neid sõnu laus
des, et see pole tõsi. Daniel pingutas, et jagu saada van
valust, mis ähvardas pinnale tõusta. "Ma suudan hoolit
da Davidi eest ja ma saan hakkama kõigi muredega, mi
linn tahab välja kaevata. Kui sa ei saa jäädа..."

"Ei-ei. Saan küll."

Haavunud ilme sõbra näol kutsus temas otsekohe es
kahetsuse. Moses oli ainus, kes vaevus tema pärast mur
sema. Pagan, ta oli olnud ainus, kes viimased kolmte
aastat temast oli hoolinud. Oli aeg, kui Caldwellide ni

oli esile kutsunud silmapilkse tähelepanu, silmapilkse kuu-
lutumise. Aga lugupidamine oli nii ammu asendunud uudis-
himu ja haletsusega, et ta vaevalt midagi muud mäletaski.
Kunagi oli ta olnud muretu noormees, privilegeeritud laps,
linnapea poeg...

"Ära ainult unusta..." Moses heitis teist korda pilgu
aknasse ja langetas hääle sosinaks, "ära ainult unusta põh-
just, miks David üldse ära saadeti."

Äkitselt hakkas Danielil külm, otsekui oleks märkama-
tult tuppa tunginud kõle sügisõhk. *Ta tuli kõrvaldada. Ainult vaata, mida ta tegi meile, teie isale*. Ema sõnad kerki-
sid minevikust teda piinama, ikka veel vihased, ikka veel
süüdistavad.

Vaimusilmas võis ta ikka veel näha Davidit niisugusena, nagu ta oli olnud. Erinev teistest? Jah. Aga nad olid jaganud vendade salamaailma. Ööpimeduses oli David istunud vaikselt nagu kuju, kui Daniel luges talle "Robinson Crusoe'd", valgustades taskulambiga raamatu lehekülgi. Üheskoos olid nad kuupaistestel öödel hiilinud majast välja ja jalutanud tundide kaupa metsades, salajastel radadel ja külateedel, mida ainult lapsed teavad. Kas varjud olid öösel olemas? Daniel teadis, et olid. Sest David oli olnud tema vari.

"Daniel?"

"Ta oli ainult poisike." Daniel tõmbas käega läbi juus-
te, et varjata tunnet, mis teda haaras. "Kaheksa-aastane poisike, kes mängis tikkudega."

"Jah, ja kaheksa-aastased poisikesed süütavad kogemata tulekahjusid. Juhtub iga päev." Moses vaikis, kuni Daniel vaatas talle silma. "Aga meie teame, et David ei olnud – ei ole – nagu

teised poisid. Jumala pärast, Daniel, iga teine kaheksa-aas
ne poiss oleks kell kolm öösel maganud oma voodis."

"Aitab."

Moses vaatas kõrvale ja ohkas. "Jumal teab, et sa ol
küllalt raskusi näinud. Sul on kõik õigused tahta ainu
perekonnaliiget, kes sulle on jäänud, aga võib-olla on s
saatuse kiusamine, et sa Davidi koju tõid."

Saatuse kiusamine. Ta mõtles tagasi viimasele kolm
teistkümnele aastale. Tulekahjuööl oli emas miski murd
nud. Kui kodu söestunud jäänused ta ümber kokku ku
kusid, oli ta sisenenud fantaasiamaailma, kus ikka veel e
sisteerisid jõukus ja seisus. Daniel, omakorda, oli järst
kukkunud reaalsusse. Minutiks hiilis väsimus tagasi.
tundis kurbust kaotatud nooruse pärast, tundis, kuidas
füüsiliselt kurnatud püüdest taastada maja nii hästi k
võimalik, kuidas oli vaevatud ema eest hoolitsemisest... i
matmisest.

Siis tõstis pead küüniline otsustavus, mis oli aidan
tal vastu pidada. Saatuse kiusamine? Ei. Jumala eest, ta
kahekümnendast eluaastast peale kõike oma õlgadel kan
nud, nüüd ei saanud miski teda peatada.

Ema oli viimaks rahu leidnud. Vend oli koju tulnu
Samantha Delaney kuju – soojad pruunid silmad ja pun
kuldsed juuksed – välgatas ta mõtetes.

Ei, miski ei saanud teda nüüd takistada. Tema enda e
oli just alanud.

Samantha trükkis dokumendi välja. Mõned lihtsad re
kujutasid järjekordset sammu teel oma elu eest hoolits

misel. Ta pani sülearvuti kinni ja valis kohaliku ajalehe telefoninumbri. Paari minuti pärast oli kuulutus sekretäri leidmiseks edastatud. Nüüd oli tal enda kõrvale vaja ainult kedagi kompetentset, aga sõbralikku, suhtlemisvalmit, kuid vaikset inimest, kellega väikesel pinnal koos töötada. Mittesuitsetajat. Punktuaalset. Ta naeratas. Scottsdale'i-suuruses linnas peaks see hõlpsasti vastukäija äratama.

Ta tõusis püsti ja läks üle väikese kabineti kööki. Sügisene päike kallas väikese rõõmsa ruumi sooja valgusega üle. Päevavalgel märkas ta põranda konarusi ja hulka suuri pragusid, mis reetsid, kui vana oli muidu nii elegantne maja.

Ärgates oli olnud tema esimene instinkt otsida üles Daniel Caldwell, aga ta surus selle maha. Selle asemel oli ta võtnud aega, et uurida korterit, saada tuttavaks iga põrandaprao, iga nurga ja kapiga. Iga peidukohaga, oli ta endale tunnistanud. Ta keeras kraani kuumale veele ja täitis karikakardega kruusi, mille ta oli leidnud sahvrist. Lasknud kruusi teepaki – ühe "vajalikest" asjadest, mis ta oli kaasa võtnud – jälgis ta, kuidas tuttav oranž triip vee sees keerles.

Daniel rabas teda kui inimene, kes ilmub, kui teda vajatakse ning kaob silmist, kui teda vaja pole. Naine tundis arusaamatut närivat pettumust. Kuid kas ta ei tulnud siia mitte selleks, et olla üksi, et leida nii vajalikku distantsi oma vana eluga? Ta raputas pead. Hirm. See pani asjalikke inimesi tegema – vajama – jaburaid asju.

Hoiatamata kerkis ta kujutlusse tumedas jakis inimkogu. Ta pani silmad kinni ja naaldus vastu köögikappi. Kas võis see olla ainult koer, keda ta müksas? Kui ta vaid saaks

seda uskuda. Ent ta oli võimetu midagi ette võtma. No jah, peaaegu.

Ta võttis kabinetist märkmiku ja pliiatsi ning läks tag si kööki. Tuleb kord luua. Seda tegi ta alati, kui asjad kip pusid käest ära minema. Ta jäi mõtlema. Millal oli viiman kord, kui ta elu oli ähvardanud kontrolli alt väljuda? Ta suutnud meenutada midagi, kuni selle ajani, kui areeni ilmus DiCarlo. Vähemalt mitte vanemate surmast saadi Instinktiivselt haaras ta ema briljandiga laulatussõrmuse pistis sõrme.

Asjad läksid käest ära ainult siis, kui neil lasti minn tuletas ta endale meelde, kirjutades sõnu *Vaja teha* tüh lehekülje ülemisele äärele.

Esimene ülesanne oli külastada šerifit, kuigi ta kahtle kas talle sellest tulu tõuseb. Siis kuulaks ta järele kohalik arsti juures ja lähimas haiglas. Lõppude lõpuks, kui ta o tegelikult müksanud kedagi – ja ta oli –, kas siis see inim ne ei otsiks abi?

Samantha pistis kruusi mikrolaineahju, mille ta oli ava tanud kööginurgas ja keeras ketta minuti peale. Mikrola neahi oli vana ja väike ja ta pidi paratamatult mõtlema, k Daniel oli selle muretsenud tema jaoks, just nagu ta o ette näinud Samantha muid vajadusi.

Naine vaatas ringi, oodates, kuni tee kuumeneb. Maj oli kummaline segu kallist mööblist, nagu antiikne kirs puust magamistoamööbel ja peened linad, ning odavate mugavusvahenditest, nagu papptasside hoidja ja põdu mikrolaineahi.

Läbi vaikse maja kostis kärinal elektrisae hääl, läbilõ kav heli vibreeris üle fuajee puupõranda ja kajas vastu kö

gi kõrgel krohvlael. Ta võttis ahjust tee, viskas ligunenud teekotikese valamusse ja läks heli suunas.

Värskelt saetud puidu lõhn lõi talle ninna, kui ta tegi lahti vaheukse, mis lahutas tema korterit ülejäänud majast. Saagi kasutati üleval ja ta läks trepist üles teisele korrusele. Maja pidi olema tohutu suur, enne kui see jagati korteriteks, mõtles ta. Aga praegu oli teine korrus tühi, nii palju kui tema nägi. Ta peatus mademel, et vaadata pikka koridori, mis ühendas ida- ja läänetiiba. Koridoris oli kulunud laudpõrand, siin-seal elustasid seda päikeselaigud, mis tähistasid paljude tubade ukseavasid.

Sachääl oli ikka veel temast kõrgemal ja kui ta teisest trepijärgust üles astuma hakkas, jäi saag vait. Tema sammud kajasid vastu vaikses tühjuses, lastes tal tunda end sissetungijana. Ta kaalus, kas minna tagasi, kuid arvas, et ta võib sama hästi jätkata, kui on juba nii kaugele tulnud. Pealegi, ta plaanitses elada selles majas järgmised paar kuud. Kas polnud tal õigus majaga tutvuda?

Samuti võis tema enda julgeolek sellest oleneda, lisas ta mõttes. Ta võttis kiire sõõmu teed ja püüdis vabastada end Dante DiCarlo kujust, mis ta peas välgatas. Ta polnud seda meest kunagi isiklikult näinud, kuid tal oli tunne, nagu oleks iga talle silma hakanud ajalehefoto tollest mehest koondanud endasse selle, mida naine tema käekirjanäidiste järgi juba teadis. Kurjuse.

Kolmandal korrusel lõppes trepp järsku ja Samantha leidis enda suletud ukse ees. Ta lükkas seda kergelt oma vaba käega, uks vajus lahti ning ta pilgule avanes valmis ehitatud ärklituba. Daniel oli kummargil kaks korda neljase plaadi kohal, käes mõõdulint ja pliiats.

Naine naaldus õlaga vastu uksepiita ja ootas, kuni me
oli mõõtmise lõpetanud. "Tere hommikust."

Mees vaatas üles, tema näost oli näha, et naine oli te
ehmatanud. Ta nägu valgustas poisilik vildakas naerat
"Tere hommikust. Kas ma ajasin teid üles?"

Naine vaatas oma kella. See näitas kümme. Norma
selt oleks ta juba mitu tundi töötanud. Ent sel hommik
leidis ta üllatusega, et oli maganud kaugelt üle päike
tõusu.

"Ei, üldse mitte. Ma lihtsalt teen tutvust majaga."

Mees tegi kiiresti plaadile pliiatsimärgi, ajas enda s
sirgu ja pühkis saepuru teksastelt maha. "Kas teil on kõ
mis vaja?"

Samantha vaatas, kuidas saepurukübemekesed tant
sid päikesepaistes, mis langes viltuste kiirtena ärkliaken
ette löödud laudade pragudest. Miks oli tal äkki kange ta
mine öelda ei? Ta oli alati ikka see tugev olnud, ikka s
kes pidas vastu pärast vanemate surma, see, keda kahek
teistkümnese õrnas eas oli nimetatud varaküpseks. Ja nüü
kui tema ees seisis suhteliselt võõras inimene ja esitas vii
kaid, kuid tähtsusetuid küsimusi, tahtis ta visata end me
käte vahele ja tema õla najal nutta.

"Jah, tänan," vastas ta. "Korter on suurepärane."
rüüpas uue sõõmu teed, et leevendada klimpi, mis ta
kurku oli tekkinud. "Tänan kõige eest, mida te minu jao
eile õhtul tegite."

Mees noogutas vastuseks, õngitses siis taskust na
autovõtmed ja viskas temale. "Teie auto on väljas. Ma
näinud mingeid vigastusi."

"Tänan. Te olete liiga palju teinud."

Naine pani tähele, et mehe lõualihased tõmblesid, enne kui ta pöördus põrandalt uut plaati võtma. Ta näis peaaegu kohmetu... või vihane, mõtles naine.

"Kuulge," ütles mees, "mina ei muretseks liiga palju eilse õhtu pärast. Francis võib küll olla vana loru, aga tal oli vist õigus. Küllap see oli ainult koer."

Naine hammustas huulde ja sundis end mitte vaidlema. Lõppude lõpuks, mees püüdis teda ainult rahustada. "Võib-olla. Ma mõtlesin, et võiksin astuda šerifi juurde sisse, lihtsalt et järele kuulata. Kas te juhataksite mulle teed?"

Mees sättis plaadi kahele saepukile ja võttis elektrisae, enne kui vastas. "Ma kahtlen, kas see on vajalik. Ma olen kindel, et nad võtavad ühendust, kui midagi..."

"Ma mõtlen tõesti, et peaksin järele kuulama." Samantha kuulis oma hääles ärritust ja kahetses otsekohe, et oli end käest lasknud. Tõde oli, et *tema* tundis end kohmetult. Aga miks? Tal polnud vaja mehe nõuandeid, ükskõik kui hästi need ka olid mõeldud, ja tal polnud aega niisuguse lapsiku tunde jaoks nagu kohmetus.

Ta suudab seista omal kahel jalal ja seda ta teeb. Ta peab. Ta oli alati seisnud.

Daniel kohtas ta pilku, tema jahedad rohelised silmad peegeldasid pinevat, kuid loetamatut tunnet. "Main Street." Ta laskis sae käiku, selle kile heli lõpetas jutu.

Imelik tunne hiilis Samantha südamesse, tabamatu, vaevalt äratuntav. Ja kui ta selle ära tundis, tuli talle kananahk ihule. Tema tundeid oli riivatud. Ta oleks tassi peaaegu käest maha pillanud. Issand jumal, kui kaua sellest oli, kui ta oli midagi niisugust tundnud?

Ta jäi paigale piisavalt kauaks, et näha, kuidas tera tun-

gis läbi puidu ja pliiatsimärgi asemele tekkis lai pragu, ku
plaat oli peaaegu kaheks. Siis keeras ta ringi ja samm
minema, saetud puu prantsatas ärklipõrandale just siis, k
ta ukse enda järel kinni tõmbas.

Tähendab, mängi mehe reeglite järgi või üldse mitt
Aga mida võis mehel olla selle vastu, kui ta läheb šer
juurde järele kuulama? Daniel oli ainult korteri peremee
mitte tema peremees. Samantha laskus trepist ja astus o
korterisse, pannes ukse kinni natuke kõvemini kui vajali
Siis raputas ta pead ja naeris. Noh, vähemalt polnud
enam tahtmist ennast mehele kaela heita.

Tegelikult ei tundnud ta midagi.

Samantha sammus kööki ja pani karikakardega kruu
vanasse valgesse valamusse. Ema laulatussõrmus püüd
kinni hommikupäikese, otsekui nõudes Samantha tähel
panu ja ta põrnitses briljanti. Ta ei suutnud oma vanema
nägusid enam üksikasjaliselt meenutada, need olid amm
asendunud järelejäänud fotode tardunud naeratuste ja po
sidega. Aga mälestused olid liigagi reaalsed. Vähemalt k
ta laskis neil endast võimust võtta. Ema käte soojus,
kallistuste turvalisus ja jõud. Armastus, rahulolu.

Kaotus.

Tühjus oli turvalisem. Ta vaatas ainiti aknast välja, j
gides hajameelselt, kuidas uus patakas lehti maa peale p
denes ja tuulest haaratuna õue peal ringi tantsis.

Tegelikult oli see lihtne. Hirm sünnitas emotsioone
emotsioonid andsid tavaliselt maad ebaloogilisele käit
misele. Ta sulges silmad ja vabastas end järelejäänud emo
sioonist, kutsudes tuttavat tühjust, kuni kõik tuhmus. S
tegi ta silmad lahti ja sirutas õlgu.

Kõik oli jälle nii, nagu pidi olema. Turvaline. Ettearva-
tav. Tühi.

Daniel vahtis pingsalt mõõdulindi jaotusi, taibates esimest
korda, et ärklis oli rohkem varje kui valgust. Tema taga
trepil kostsid sahisevad sammud.

Samantha. Mida ta naisele nüüd ütleb? Ta oli olnud
täna hommikul täielik mühakas, aga ta ei tahtnud sugugi,
et naine läheb Francise juurde tema elu urgitsema. Ent ta
oli korraks näinud naise nägu, enne kui ta kadus. Tema
leebed pruunid silmad olid olnud külmad ja klaasised, huu-
led olid surutud vihaseks triibuks. Polnud kahtlust, Daniel
oli olnud mühakas.

"Kas me täna öösi maalime?"

Hetke ei suutnud Daniel hingata. Kananahk tõusis tal-
le käsivartele, kui ta kuulis üht teist häält, lapsehäält, mis
hõikas minevikust.

Kas me täna öösi maalime?

Kui palju kordi oli ta kuulnud öös seda tasast häält?
Kui palju kordi olid nad otsinud vennaga pääsmist lõuendi
juures, jättes ema ja isa joobnud, vihased hääled alla?

Daniel keeras kergelt ringi ja vaatas Davidile otsa. Ven-
na nägu oli ilmetu, kuid ta kiirgavad rohelised silmad olid
selged ja täis ootust.

"Täna mitte, semu," vastas Daniel.

Ta pani mõõdulindi tagasi tööriistavöö sisse. David ilm-
selt ei näinud segipööratud ärklikambrit nii nagu see oli, ei
näinud, et saepuru ja puit – ja ka aastaid kestnud hoolima-
tus – olid asendanud lõuendi ja õlivärvid. Daniel tundis

igatsuspistet, mis pärast kümmet aastat teda jälle puudu
tas. Nii kaua oli sellest, kui ta viimati pintslit oli käes hoid
nud ja tundnud rahuldust koreda lõuendi katmisest ilus
sileda värviga.

Selle asemel värvis ta maju. Ta rõõmustas iga töö üle
kuid teda pahandasid uudishimulikud pilgud sel ajal, ku
ta töötas. Enamasti oli ta tajunud haletsust.

"Miks mitte?"

Miks mitte? David ei osanud ette kujutadagi, et see lih
ne küsimus kutsus esile peaaegu vastuseisu ja keelamis
Ta oli samu lihtsaid sõnu lausunud ka kolmteist aast
tagasi.

Lihtsalt sellepärast, oli ta vastanud. Sellepärast, et tal o
meeles olnud keegi muu kui tema väike vend. Sellepärast
et ta oli tahtnud põgeneda, olla tüdruku käte vahel, matt
oma varjatud valu tema armsa keha sisse.

See otsus oli talle kalliks maksma läinud. Sel ajal, ku
tema oli oodanud kohtumist, mis ei toimunudki, oli tem
kodu – tema maailm – hukkunud leekides.

"Ma olen oma värvid ära kaotanud." Daniel kehitas õlg
ja vastas vennale nii ausalt, kui ta seekord sai. "Ma ei te
kus nad on."

David noogutas.

Kuidas sai David pärast kõiki neid aastaid ärklitub
mäletada, imestas Daniel. Kas oli võimalik, et ta ikka ve
mäletas öid, kus ta oli siin istunud, kui Daniel maalis? T
oli olnud ainult kaheksa aastat vana. Danielile tundus, e
sellest on terve igavik. Ta vaatas närviliselt kinnilöödu
aknale. Võib-olla polnud tegelik küsimus selles, kuida
David mäletas, vaid kus on Moses. Ta astus aeglaselt akn

juurde ja vaatas ebaühtlaselt naelutatud plaatide vahelt väl
ja. Külalistemaja oli siit hästi näha. Kõik oli vaikne.

Ehk liigagi vaikne. Tast käis läbi hirmujudin, mis pani
kahtluse alla ta venna süütuse.

Daniel sirutas Davidile käe, laskmata hirmul oma mõis
tusest võitu saada. "Lähme koju ja otsime värvid üles."

Venna näoilme ajas teda ühtaegu nutma ja naerma. Jah,
David oli viimaste nädalate jooksul muutunud füüsiliselt
sõbralikumaks, aga hämmeldus tema näol ütles Danielile
ühtl: David oli liiga vana, et oma suure venna käest kinni
hoida.

Daniel tundis lootust kerkimas – või oli see lihtsalt tema
enda kangekaelsus? Miski oli ehitanud seina ta venna ja
maailma vahele, aga vennal polnud midagi *viga*. Vähemalt
mitte seda, mida kõik teised kindlalt uskusid.

Aga praegu oli ta silmitsi uue probleemiga: kuidas saa
da David tagasi külalistemajja nii, et nad Samanthaga kok
ku ei põrkaks? Pole hea, kui David saab teada, et majas,
mida ta oli kunagi pidanud oma koduks, elab võõras ini
mene. Daniel püüdis ette kujutada, kuidas ta seletab
Samanthale Davidi minevikku nii, et see naist surmani ära
ei hirmutaks. Ega seegi hea olnud.

Sellesse ärkliossa oli kaks sissepääsu – fuajeetrepi kau
du ja läbi läänetiiva. Kuigi läänetiiva kahjustused olid pea
aegu täiesti remonditud, mälestused jäid. Vähemalt tema
jaoks. Ja kuna polnud võimalik öelda, mida David mäle
tas, ei saanud ta paluda, et vend astuks sellesse majatiiba.

Daniel tundis, kuidas vana viha tagasi tuli. Maja oleks
tulnud ammu maha müüa, aga ema ei lasknud. Läänetiib
sai tulekahjus kõvasti kannatada ja kui Daniel oli matnud

isa ning hakanud rahastama Davidi hooldamist, ei jään kindlustusrahast kuigi palju remontimiseks. Ainult kort üürimine Samanthale oli tõotanud talle vajalikku reser et oma tööd jätkata.

Aga kuigi tal oli hirmsasti vaja Samanthat üüriliseks, hakanud ta vennaga läbi läänetiiva minema.

Ta võttis Davidil õlgade ümbert kinni ja juhtis ta uk poole. Võis ainult loota, et Samantha oli ikka veel välj Ta muigas, meenutades naise kindlat soovi külasta Francist. Võib-olla oli šerif saanud oma kaela viha, mis naise silmadest paistnud. See oleks tore küll.

Tema kergenduseks läbisid nad fuajee ja hoovi keda kohtamata. Kui nad külalistemajja jõudsid, lõi ehmun Moses ukse pärani.

"Jumal tänatud!"

Daniel tõukas Davidi sisse ja pani ukse tema taga k ni. "Mis juhtus?"

Moses raputas pead. "Ma ei tea. Lasin ta silmist ain korraks, kui läksin kööki soodavett tooma. Kui pärast s tema juurde sisse vaatasin, oli ta läinud."

Daniel pöördus Davidi poole. "Sa ei oleks tohtin majast lahkuda." Sõnad tulid vihasemalt, kui ta oli kav senud, ja ta tasandas häält, enne kui jätkas: "Sa ju mälet Mosest? Kui sa vajasid midagi, oleksid sa pidanud tem küsima."

Vend vaatas ainiti aknast välja ja oli näha, et ta ei kuul nud.

"David?"

David osutas akna poole. "Ta on kena."

Daniel järgis venna pilku. Nüüd oli juba peaaegu täi

li pime, aga portikuselamp valgustas Samanthat, kes astus parajasti autost välja. Lambi hõõguv valgus rõhutas tema juuste puna ja valgustas tema täiuslikke näojooni.

Daniel pomises vandesõna. Ta ei tahtnud, et vend teaks Samanthast. Vähemalt veel mitte. Ta vaatas, kuidas naine toetas ostukoti vastu oma saledat puusa ja õiendas võtmega. Tuuleiil puhus ta pikad juuksed näo eest kõrvale, enne kui ta sammus trepist üles ja kadus portikuse nurga taha.

Daniel ei oleks hakanud vennaga vaidlema, isegi mitte siis, kui David olnuks võimeline aru saama, aga Samantha ei olnud kena.

Ta oli ilus.

NELI

Samantha tõstis viimase kasti kabineti põrandale. Ta
olnud meeldivalt üllatunud, et transpordiauto oli homm
kul Caldwelli maja üles leidnud, vähe sellest – tulnud v
ka päev varem, nii et ta oli sunnitud ukse avama treenin
dressis ja oma vanimas T-särgis. Ta pühkis käed vastu p
se puhtaks ja ohkas. Kui nüüd kastid uurimistöö ja k
raamatutega oleksid veel ka sorteeritud ja paigale pand

Helises telefon ja võõras heli ehmatas teda. Ta siru
automaatselt käe, kuid mälestused DiCarlo ähvarduste
hoidsid teda tagasi. Väljast kuuldus transpordiauto diis
mootori rasket urinat.

Telefon helises teist korda.

Kui veoauto õhkpidurid sisisesid otsekui viimast ho
tust andes, haaras teda paanika. Tema elu kõige tähtsa
osa, tema töö, oli kohale jõudnud, ja nüüd oli tal tunn
nagu oleks ta päriseks siia kolinud. Väljas võttis transpo
diauto paigast, mootorimüra kaugenes. Nüüd ta oli siin
DiCarlo oli ta üles leidnud, ta oli lõplikult lõksus.

Ta haaras toru, et mitte päris närvi minna. "Hallo."

"Samantha Delaney?" kostis naisehääl, pehme ja lõ
napärane.

Kergendus uhkas tast üle ja ta vajus kabinetitooli. "Jah."

"Minu nimi on Emma Weathers. Thomas Douglas on
mu onu."

Samantha kibrutas kulmu. Ta teadis seda nime, kuid ei
suutnud tabada seost.

"Douglasele kuulub kohalik ajaleht. Te andsite eile ühe
kuulutuse."

"Jah." Samantha hõõrus laupa, ta sõrmed värisesid.
"Palun vabandust. Hetkeks ei suutnud ma nime seos-
tada."

"Loodetavasti te ei pahanda, et ma helistan enne, kui
kuulutus on ilmunud, aga onu teab, et ma otsin tööd, nüüd
kus lapsed on jälle koolis."

"Ei pahanda. Tegelikult olin ma mures, kas ma üldse
mingit vastust saan." Ta naeratas, tundes end rahunevat.
Talle meeldis Emma otsekohene sõbralik rääkimisviis. "Aga
ma pean teiega aus olema. See töö venitab osalise tööaja
mõiste üsna avaraks. Töötunde on napilt ja tasu on veel
nigelam."

"Onu Douglas ütleb, et te peatute Caldwellide majas?"

"Jah, ma üürisin Daniel Caldwellilt korteri." Paistis, et
Emma Weathersile ei tee tööaeg ega palk muret. Samantha
oli üllatunud, kuid tundis kergendust. Üks tema isiklikke
puudusi oli järsk otsekohesus ja ta ei tahtnud sugugi ära
peletada inimest, kes võis olla tema ainus potentsiaalne
kohatahtja.

"Nojah..." Emma ebales. "Ma ei taha pealetükkiv olla,
aga kas sobiks, kui ma oma elulookirjelduse täna hommi-
kul sisse annan?"

Samantha vaatas oma tolmuseid dressipükse ja laskis

käega üle lahtiste juuste. "Olete teretulnud, kui te ei pa
tähele mu välimust." Ta heitis pilgu raamatukuhjadele
kulunud kaustadele. "Rääkimata minu kabineti väljanä
misest. Ma parajasti sean ennast sisse."

"Mul on kaks last ja kolm koera. Mind ei peluta en
miski."

Huumorimeel. Samantha naeratas. Kui Em
Weathers suudab oma nime korralikult trükkida, sa
ta arvatavasti selle töö. "Noh, sel juhul, mis kell te m
lesite?"

"Mul on mõned asjad ajada. Kuidas oleks pool t
teist?"

Samantha vaatas kella. Oli peaaegu kümme ja tal
liiga palju teha, et praegu järele jätta ja koristama hak
Oh, Emma võib väga hästi saada aimu asjade tegelik
seisust. "Tore. Ma hoian silmad lahti."

Samantha pani toru hargile. Telefonihelin oli kutsu
esile külma higi. Ta tõmbas uuesti käega läbi juuste n
tuletades endale meelde, et kõne oli olnud süütu, sund
käte värinat peatuma.

Polnud sugugi arutu mõelda, et DiCarlo võib ta
üles leida, aga see oleks raske. Ta oli kavandanud reisi ho
likalt mitu nädalat, et mitte jätta jälgi. Ta põrnitses tele
ni. Seni oli see ainus asi, mis istus hiigelsuurel kirju
laual, ja helisedes oli see välja näinud ohtlik nagu enn
kokku kerinud lõgismadu.

Samantha naeratas. Tänu taevale, et tema rästik oli o
tunud vihmaussiks.

*

Emma Weathers saabus just siis, kui Samantha oli süle raa-
matuid täis ladunud ja roninud tugeva vana laua peale, et
ulatuda raamatukapi ülemise riiulini.

"Preili Delaney?" hõikas teisest toast üks hääl. "Emma
Weathers siin."

"Üks hetk. Ma tulen." Ta kohendas raamatusületäit ja
mõtles, kuidas oleks kõige parem kaela murdmata alla
saada.

"Näete? Juba ma olengi vajalik."

Samantha vaatas alla Emma Weathersi naeratavasse
näkku. Väike brünett, õlgadeni ulatuvate lokkis juuste ja
varma naeratusega, ta välimus läks häälega kokku.

Samantha hakkas naerma. "Selle vastu ei saa ma
vaielda."

Emma pani oma elulookirjelduse laua peale, ronis bü-
rootoolile ja võttis mõned raamatud Samantha käest ära.
Ülejäänud pani Samantha riiulisse ja ronis alla.

Ta pühkis käsi ja surus Emmal kätt.

"Aitäh. Vean kihla, et nii imelikku tööintervjuu algust
pole teil varem olnud."

"Tegelikult ega ole jah," naeris Emma. "Ega te ei pa-
handa, et ma sisse tulin, aga uks oli paokil."

Samantha noomis end mõttes, et oli nii hooletu olnud.
Ta oli unustanud ukse enda järel lukku keerata, kui oli vii-
mase kasti majja tassinud. Kahe päeva eest olnud äikese-
tormid olid kusagil kaugel, päike paistis selgest sinisest tae-
vast ja tema hakkas oma elu joonde saama. Nii kerge oli
uskuda, vähemalt niisugusel ilusal hommikul, et ta on väl-
jaspool ohtu. Kerge, kuid rumal.

Enam ta nii hooletu ei ole.

"Ei, pole midagi. Kas see on teie elulookirjeldu
Samantha võttis paberi ja vaatas üle Emma oskused. Na
ta oli lootnud, oli Emma selle töö jaoks enam kui kvali
seeritud. "Tööpäev pole pikk, aga minu töögraafik –
teie oma – oleks äärmiselt paindlik." Ta kehitas õlgu. "K
dan, et see on üks väheseid eeliseid, millega ma pean t
meelitama."

"Noh, kahe lapsega on see parim, millest ma osk
mõelda."

"Sellisel juhul, mida te arvate katseajast?"

"Tore. Millal ma peaksin alustama?"

Samantha vaatas kaost enda ümber.

"Täna, ah?"

Kulus hetk, enne kui Emma lausutud sõna tähend
talle pärale jõudis. "Tõesti? Teil pole midagi selle vastu

"Üldse mitte. Mul on paar asja ajada, siis olen tagas
Emma pani käed puusa ja vaatas kastidelt tühjale laua
"Meil on töö teha."

Daniel vaatas, kuidas Emma Weathersi auto maja eest m
nema sõitis. Kui see oli läinud, viskas ta raske paki katu
kattematerjali autokasti ja lükkas vastu roostetanud kab
ni. Mida paganat tegi Emma Samantha juures? Daniel o
ammu andestanud, et Emma oli pärast tulekahju talle sel
pööranud. Tüdruk oli olnud praktiliselt laps. Nojah, ta o
teinud ainult samamoodi kui kõik teised siin linnas.

Ometi, Emma nägemine torkas teda alati valusalt. To
na ta oli arvanud, et nad on sõbrad, kui mitte rohkem. T
tõi kuurist uue paki katusematerjali ja viskas veokasti. K

võis Emmat süüdistada? Tüdruku pere oli olnud puruvae-
ne ja ta oli endale tahtnud midagi enamat. Ta oli tahtnud
linnapea poega, mitte meest, kes liiga ruttu vananeb tule-
viku käes, mis on tulvil muresid, mitte neid säravaid pers-
pektiive, mis Danieli olid varem oodanud.

Aga asjad arenesid teisiti. Emma oli abiellunud Gus Weathersiga ja paari aasta eest pärisid nad Gusi isa rauakaupluse. Gus oli korralik mees, aga viimasel ajal paistis, nagu kannaks ta oma õlgadel terve maailma raskust.

Daniel oli hiljuti seal poes käinud ja näinud, et Gusi juuksed olid rohkem valged kui pruunid, ta kõhetud õlad lingus, kui ta riiuleid täitis. Ta oli nagu isa suust kukkunud, aga vana härra Weathers oli alati olnud varmas naeratama ja kätt suruma. Gus aga nägi välja õnnetu.

Daniel polnud Emmat terve igaviku näinud. Võib-olla polnud see tema asi, kuid ta kavatses teada saada, mida oli Emmal tegemist Samanthaga. Ta tundis süümepiina, siis kummalist ootusärevust. Samantha soojad pruunid silmad olid eelmisel hommikul hakanud vihaseid sädemeid pildu-ma. Viha. Daniel tundis peaaegu kergendust teades, et suu-dab ikka veel ühes naises emotsioone äratada.

Tal poleks raske olnud sõidutada Samantha šerifi kon-torisse, aga see oleks tähendanud teesklemist, et ta ei tea, mis juhtus vihmast libedal teel kaks ööd tagasi.

Kuid ta teadis.

Ta ei olnud osav petma. Kuigi ta ema oli sundinud teda aastaid vale sees elama, kui asi puutus Davidisse. Ent kõi-kides muudes eluaspektides pooldas ta tõde, kui ränk see ka polnud. See oli vajalikuks tasakaaluks tema ema valele, valulik, kuid usaldatav.

Ta lubas endale mõnusa viivu, kujutledes Samanth vihasena, sale keha pingul, tumedad silmad pildumas kul seid sädemeid. Äkitselt oli tal kahju, et naine ei olnud en sevalitsemist kaotanud. Daniel vedas rakkus pihuga üle au veokasti tagaluugi kareda pinna. Ohtlik oli tunda mida Samantha Delaney vastu, ja see, mida tema tundis, oli ar tu. Ta vaevalt tundis Samanthat, aga see, mis ta teadis, piisav. Naine oli küll see viimane komplikatsioon, mida praegu vaja oli.

Ta võiks öelda naisele tõtt tolle õnnetuse kohta, aga k seda teab, kuidas naine reageerib. Pakib äkki asjad ja läh minema, ja nii kalk kui see ka Danielile endale paistis, oli seda raha vaja. Pealegi, mõte Davidi toomisest tag ühiskonda jättis ta külmaks ja mõte, et Francis oleks e mene, kes sellest teada saab, ajas tal südame pahaks.

Aga ta ei hakka hoidma Davidit luku taga nagu vang Tema vend oli juba liiga kaua vang olnud. Kui aeg on küp tahab ta teha viimase sammu. Kuid mitte enne seda. Nüü oli tema olukorra peremees. Ta lõi tagaluugi kinni ja ist kabiini.

Ja ta kavatses teada saada, mida Samantha Delaney pla nitses.

Just siis, kui ta jõudis häärberi tagaküljele, tuli Samanth ümber nurga. Lihtsas T-särgis ja hallides dressipükstes nä ta välja peaaegu nagu plikake. Peaaegu. Valge T-särk, mis o üleni tolmune, joonistas välja ta rinnad ja peene piha nin kottis püksid ainult vihjasid saledatele puusadele nende al

Daniel tegi ukse lahti ja astus autost välja.

"Mul on vaja, et te minu jaoks midagi teete," kuulut Samantha, enne kui mees jõudis tere öelda.

"Muidugi. Mida..."

"Ma ostsin turvaluku. Palun kas te paneksite selle vahe- ukse ette?"

Naine kartis? See mõte polnud Danielile pähegi tul- nud. Siis see rabas teda. Peauksel oli turvalukk ja tema oli ainuke, kel oli võti. Naine kartis teda. Ta vaatas Samanthale otsa, vaatas lapselikku hobusesaba, mis oli natuke viltu, tema kõhnu käsivarsi ja käsi. Mees sõna otseses mõttes kõrgus naise kohal, ta keha oli vabalt kaks korda suurem naise omast.

Naine sirutas plastikaatkoti. Kui mees selle ta käest võttis, märkas ta, et üks nurk oli lahti ja võtmekomp- lekt oli välja võetud. Naine oli võõras kohas. Ta ei tund- nud Danieli. Muidugi oli tal põhjust olla ettevaatlik. Aga see mõte tõi kaasa kummalise segu vihast ja pettu- musest.

Mehe pilk pöördus jälle, mitte esimest korda nende kohtumisest saadik, naise parema käe sõrmusesõrmele. Ehlasõrmus. Briljant oli suur, klassikaliselt lihvitud. Ta rin- da haaras kummaline valu. Naine oli rendiblanketile kirju- tanud "vallaline", aga seejuures oli ta jätnud selgeks tege- mata, võib-olla meelega, et Sam Delaney oli Samantha Delaney. Naine. Ometi kandis ta sõrmust paremas käes, mitte vasakus. Ja laulatussõrmust ei olnud.

Danielile tuli mõte, et ta vististi teab Samantha Delaneyst vähem, kui naine temast.

Ta vaatas naisele otsa ja noogutas. "Ma teen selle täna ära."

"Aitäh."

"Samantha." Kui naine hakkas ära minema, võttis ta

naisel käsivarrest, naise naha kuumus meelitas ta sõrmi p
kemalt pidama jääma.

Naine vaatas talle otsa ja viivuks nägi mees ta silm
välgatamas midagi, mida ta polnud aastaid näinud. Huv
Ja iha?

"Kas on midagi halvasti?"

Naine kõhkles, siis kerkisid ta suunurgad kerges naer
tuses. "Ei."

Lihtsalt "ei", pani mees tähele. Ei mingit seletust,
mingit rahustavat sõna. Noh, mida ta õige ootas? Nai
pilk langes mehe käele ja mehel jäi hing kinni, kui ta ta
pas, et tema pöial silitab naise käsivarre pehmet nahka. T
laskis käe alla, otsekui oleks ta kõrvetada saanud.

"Kas te kardate?" küsis ta.

Ta tundis, kuidas pinge haaras terve naise keha, kui
nad ei puutunud enam kokku. Naine tõstis lõua ja vaat
talle silma. "Jah."

Samantha jälgis, kuidas mitmesugused tunded mäng
sid Danieli päevitunud näol. Tema lõualihased kõrget
põsesarnade all liikusid, kui ta kummardus ligemale. "K
te kardate mind?"

Küsimus tuli peaaegu sosinal, aga mehe silmades o
midagi loetamatut. See oli osalt väljakutse, osalt kutse, ta
pas naine. Küsimus ise rabas teda. Karta Danieli? See o
peaaegu naljakas. Ainus asi, mis teda Daniel Caldwelli juur
hirmutas, oli see, et mehe läheduses kadus tal mõistus peas
Nagu praegu.

Iga kiud mehe kehas oli masendusest ja ootusest pin
vil. Samantha ei olnud kunagi pooldanud füüsilist lähe
dust, aga äkitselt tundis ta vajadust meest silitada, teda lo

hutada, veenda, et ta on valesti aru saanud. Ta käsi kerkis nagu iseenesest mehe käe poole ja tema sõrmeotste puudutus ehmatas meest. Silmapilk olid mehe sõrmed tema omadega kokku põimunud.

"Muidugi mitte." Naisel jäi hing rinnus kinni ja ta laskis käe alla. "Mul pole mingit põhjust teid karta."

"Miks siis?"

Samantha vaatas maha. Ta polnud riskinud öelda kellelegi peale osariigi prokuröri, kus ta asub, ja ta oli pidanud ennast sundima, et prokurörile surmaähvardustest rääkida. Ta ei teadnud, keda ta saab usaldada. DiCarlo mõju ulatus kaugele ja tema taskud olid sügavad. Ometi oli ta tulnud Danieli koju ja võib-olla temagi ohtu seadnud. Mees pidi tõde teadma. Ent siin oli veel rohkem. Samantha tahtis – tal oli vaja – mehele tõtt rääkida.

"Te pole kunagi küsinud, miks ma siin olen."

Daniel libistas käed teksaste esitaskutesse. Tema ilme oli neutraalne, aga silmad murelikud. "Ma mõtlesin, et see on teie asi. Kas te olete mingis hädas?"

Naine naeris. Ta polnud seda tahtnud, aga naer pääses tal suust, enne kui ta selle pidama sai. "Mingis hädas" oli nii leebelt öeldud, et ta ei teadnud, kust alustada. "Jah, kui nii võib öelda." Ta tegi pausi. "Ma olen dokumentide verifikatsioonieekspert ja..."

"Ma mõtlesin, et olete kirjanik." Daniel kulm tõmbus segaduses kipra. "Nii kirjutasite oma rendiavalduses."

"Olengi. Ma kirjutan raamatut, mis kombineerib dokumentide teadusliku verifitseerimise ja grafoloogia." Ta viipas käega, nähes mehe näos täielikku arusaamatust. "Grafoloogia määrab ära isikuomadused käekirja kaudu ja

dokumentide verifikatsioon on teaduslik protsess, mi määrab ära, kellele käekirjanäidis kuulub."

"Küllap see on nii, nagu te ütlete."

Naine noogutas. "Noh, kas olete kunagi kuulnud Dant DiCarlost?"

Mehe kulmud kerkisid üllatuses. "Kes ei oleks?"

"Tal on järgmisel kuul kohus. Ma olen kutsutud käekir jaeksperdina tunnistust andma, et ta võltsis seaduslike dokumentidel oma partneri allkirja."

"Oma surnud partneri."

Taas naine noogutas. "Jah. Ja et teha lühidalt, ta o mind kogu aeg ähvardanud."

Daniel ajas end sirgu, iga ta lihas oli äkitselt pingul "Kas te võimudele ütlesite?"

"Esimesel korral jah. Aga DiCarlo on tark. Ta saadab faksiteateid, mida ei saa paika panna. Kõik sõnumid tule vad telefoniliine pidi hotellidest väljaspool osariiki." T kehitas õlgu. "Selleks ajaks, kuni nemad koguvad piisaval informatsiooni, et midagi ette võtta, on protsess läbi võ mina surnud. Või mõlemat."

Ta ütles need sõnad nii kergesti. Daniel silmitses ted täielikus jahmatuses. Samantha oli naiselik ja ilus, pisike j haavatav. Aga ta oli ka julge ja täis otsustavust. Mees va tas, kuidas naine hõõrus oma käsivarsi, mis särgivarrukat alt välja jaheda õhu kätte jäid. Ta värises.

Mees tahtis ta kaenlasse tõmmata, hoida oma rinn vastas. Tahtis teda julgustada, et siin pole tal midagi kart Tont võtku, see oli ainult üks osa. Ta tahtis naist puudut da. Tahtis seda rohkem kui midagi muud, mida ta viima aja kohta oleks suutnud meenutada.

"Sellepärast oletegi siin?" küsis ta.

"K-kindlas kohas kuni k-kohtuni."

Nüüd värises naine talitsematult, ta hambad plagisesid nii, et ta sai vaevaga sõnad suust. Daniel astus ettepoole ja tõmbas ta oma rinna najale. Naine ei tõrkunud. Ta hoopis laskis end hoida, tema kehakumerused sobisid suurepäraselt mehe vastu. Mees pani silmad kinni. Oli mõistusevastane hoida võõrast inimest kaisus, aga ta oli võimetu sellele tahtmisele vastu panema.

"Sa värised," sosistas ta vastu naise kõrva.

Naine lõhnas nõrgalt tsitruse ja lillede segu järele. See polnud parfüüm, lihtsalt puudri ja šampooni lõhn. Mees hingas seda lõhna sisse, nautides tormilist tunnet, mida ta polnud kaua kogenud. Siis reageeris ta keha sellele ja ta astus tagasi. Lahutamine oli valulik nagu paranemata haavalt sideme maha tõmbamine. Siis sai ta aru, et temal oli olnud vaja hoida Samantha Delaneyt niisama palju, kui Samanthal oli olnud vaja, et teda hoitakse.

Võib-olla rohkem.

Naine vaatas üles ja kohtas mehe pilku. Ta silmad olid leebunud soojalt pruuniks, ilme ta näol oli segu ihast ja kohmetusest,

"Lähme sisse." Mees surus oma käe ta abaluude vahele ja käskis oma kehal ignoreerida naise lähedust. "Ja ma panen selle luku ette."

Kontpuu pikaks kasvanud oks varjas Samantha ja Danieli, kuid üks kiire naks korraldas asja ära. *Ah siis nii oli lugu.* Need kaks olid koos. Külm raev muutus tulipunaseks vi-

haks, kui paar koos majja kadus. Naine mõtles, et mees kaitseb teda. Kui õilis.

"Naudi oma aega, Samantha." Pisike kontpuu võss naksati ära otse tüve juurelt, seekord lihtsalt lõbu pärast. "Sul ei ole kaua aega."

Vahetult enne seda, kui Samantha eesukse enda ja Daniel järel kinni pani, vaatas ta väikeses õues ringi. Tal oli kinde tunne, et keegi oli seal... jälgis neid. Vaikne kahe sõidurea ga tänav jooksis otse maja eest läbi ja keeras kaks kvartali edasi Main Streetile, andes maad linna ärirajoonile. Hetke oli see tühi, paar laste jalgratast välja arvatud. Ta vaatas üht, siis teist, enne kui puhkes naerma. Siin oli ilus Scottsdale oli nagu piltpostkaart väikesest lõuna linnast. Miks tal siis oli tunne, et hädaoht oli talle järele jõudnud? Ta hõõrus külmetavaid käsivarsi ja sulges ukse.

Kui ta ringi keeras, leidis ta end Danieli rinna vastast.

"Kas kõik on korras?" Mehe hääl oli vaikne ja ilme ta näol ütles, et ta oli märganud naise närvilist pilku.

"Jah." Fuajee kandelaabri kollakas kuma heitis intiimset valgust, sulges nende eest muu maailma ja näis samal ajal neid omaenese maailma tõmbavat. Mehe silmad olid läbitungivad, need vaatasid naist sama pinevusega nagu tol õhtul šerifi autos.

Naine hõõrus ägedasti oma käsivarsi, enne kui mehest mööda astus. "Ma ootasin kedagi."

"Emma Weathersit?"

Danieli hääle mõjul kadus ta külmatunne. See oli lihtne küsimus, aga sõnadesse oli segatud midagi muud. Süü

ilistus? Samantha raputas pead. Temast hakkas paranoia võimust võtma.

Ta vaatas mehele silma. "Jah. Kuidas sa teadsid?"

"Scottsdale on väike linn." Mehe nägu valgustas vildakas naeratus. "Ma nägin, kuidas ta ennist siit minema sõitis."

"Siis ma loodan, et sa kiidad heaks." Naine peatus, et murida lõbusat ilmet, mis mehe näole tekkis. "Ma palkasin ta endale abiliseks – osalise tööajaga –, kuni ma olen siin."

Mees kiskus luku ümbert paksu plastikaadi ära. "Ma olen kindel, et ta saab hästi hakkama."

"Sa siis tunned teda?"

Mehe ilme oli neutraalne, kui ta pikkamööda oma flanellsärgi nööpe lahti tegi. "Peaaegu kogu elu." Ta ajas särgi seljast.

Samantha tundis, kuidas ta keha kangeks tõmbus. Daniel Caldwell oli vaimustav. Ja kõige tipuks, tal polnud sellest ilmselt aimugi. Valge T-särk kattis ta laia rinda, selle lühikesed varrukad rõhutasid päevitanud õlalihaseid, samal ajal kui hästi vormitud käsivarred viitasid sellele, et ta mõtab kätega. Naisele meenus, kui osavalt oli ta elektrisaagi käsitsenud.

Veel meenus talle see, kuidas ta oli siis jutu lõpetanud.

"Millega sa leiba teenid?" Tühjas fuajees kõlas küsimus järsult ja ebaviisakalt, rääkimata ebamugavast vaikusest, mis sellele järgnes.

Viimaks pööras mees näo naise poole ja naisel jäi hing kinni. Mehe silmade ilme oli peaaegu vihane, aga ta tundis sudas värisevat erutust. Ta väänas flanellsärki oma rusikate vahel ja nägi välja, nagu tahaks ta taguda vastu krohvseina.

Veel nägi ta välja, nagu võiks ta tulla üle fuajee ja nai suudelda.

Loogikavastaselt astus naine talle sammu lähemale.

Danielgi tuli tema poole, kuni nad olid teineteisest va sammu kaugusel. Naine tahtis tema poole sirutuda, iga ses puudutada tumeblonde juukseid, mis langesid me kaelale, lasta sõrmeotstel joosta üle pehme puuvillase särgi, tunda läbi riide ta lihaste liikumist...

Mees mässis flanellsärgi naisele ümber õlgade. "Nõ da," sosistas ta. "Vean kihla, et sul on külm."

Naine surus alla hüsteerilise naeru. Soe tunne, mis t pulseeris, ei lasknud tal küll külma tunda. Danieli ligid oli selle viinud samal hetkel, kui mees teda õues puudut Ta pistis käed flanelli sisse. Mehe lõhn ümbritses teda mehe naha soojus, mis oli riidekoesse pidama jäänud, pa naisel sõna otseses mõttes pea ihast ringi käima.

Samantha sulges silmad ja laskis sel tundel täielik endasse siseneda. Iha. Millal ta viimati oli mõnd meest tah nud? Äkitselt polnud ta kindel, kas ta üldse oli tahtnu Vähemalt mitte miski, mida ta mõne teise mehe vastu kunagi tundnud, polnud võrreldav selle ebaloogilise ih ga, mille Daniel Caldwell võis temas äratada ühe sü puudutusega.

"Millega ma leiba teenin?" Mehe hääl oli vaikne ja p hur. "Ma olen majaperemees, mäletad?"

Naine tegi silmad lahti. "Ma mäletan," sosistas ta. "M selles küsimuses paha oli?"

Mees raputas pead. "Mitte midagi, kui sina seda k sid."

"Mida muud sa siis veel teed?"

"Parandan asju." Ta pani käed naise kukla taha ja tema rakkus pihk saatis uuesti kananaha naise käsivartele. "Kas sul on midagi parandada?"

Naine hammustas huulde, sundides ägeda tunde taltuma. "Ainult minu elu."

Mees tõstis ta juuksed üle krae, siis kohendas särki. "Ma vaatan, mida ma saan teha."

VIIS

Daniel viskas teise pirru tulle ja kohendas roobiga kust
vaid süsi, neid põlema ergutades. Venna otsa vaadates o
sis ta reageeringut. Seda ei tulnud.

Selle asemel istus David kulunud diivani veerel ja va
tis tühja maalipukki. Ta käed tõmblesid erutusest, aga pa
tis, et ta vaevalt märkas leeke, mis praksusid ja viskle
kõigest paar jalga eemal.

Daniel toetas raudroobi vastu kaminat. Miks oli ta tu
üles teinud? Väljas polnud sugugi nii külm, et seda va
oleks olnud ja väike elutuba oli juba nii soe, et ta oli sunn
tud akna praokile tegema ja natuke jahedat õhku sisse las
ma. Muidugi ta teadis vastust. Ta oli tahtnud välja kutsu
Davidi reaktsiooni, näha, kas vennal on mingi haigla
kiindumus tulesse.

Ta raputas pead. Kolmteist aastat, ja ta ei suutnud ik
veel ennast veenda, et David oli olnud süüdi.

Üks öölane põrkas vastu aknavõrku, selle paks ke
müksis ägedalt vastu võrku, kui teda tõmbas tule poo
Väikeses toas ei põlenud ühtki lampi ja öölase tiibade hõ
guv roheline peegeldus vastu kaminatulelt, kui ta asjatu
püüdis jõuda selleni, mis oleks ta hävitanud.

Aastaaeg oli putukate jaoks hiline. Daniel jälgis liblika
igelat otsustavat raplemist ja pani siis silmad kinni, et mitte
näha. Ta oli ise nagu öölane, taipas ta. Püüdes meeleheitli-
kult oma elu tasa teha... ja teda tõmbas Samantha poole,
tema enda tahtmata, hädaohust hoolimata.

Vaimus nägi ta naise nägu, kahvatut ja hirmunut, kui
ta oli kirjeldanud ähvardusi, mida DiCarlo oli teinud. Mees
mõtles, kuidas ta käsivarte lihased pingule tõmbusid, ja sai
aru, et ta oli käed rusikasse surunud. Tal oli tunne, et
Samantha Delaneyt ei olnud kerge kohutada. Aga nüüd
oli ta kindlasti hirmul.

"Kas on aeg maalida?" Davidi hääl tungis ta mõtetesse.

Daniel vaatas vennale otsa. Täna ei pidanud ta vennale
pettumust valmistama. Ta läks üle toa kööki ja tuli tagasi
pintslite, paari õlivärvituubi ja tärpentinipurgiga ning kahe
hallase lõuendiga, mis olid näinud paremaid päevi.

Gus Weathersi rauapoest võis saada kõike, mida inime-
sel vaja oli, alates katusenaeltest kuni pätsi leivani. Jumal
teab, et ta oli aastaid oma katusenaelad ja majavärvi sealt
ostnud, aga mingil moel oli tal õnnestunud ignoreerida
kasinalt varustatud tolmunud nurka, kus olid kunstitarbed.
Enid täna õhtupoolikul oli ta haaranud paar õlivärvituubi
ja sorinud läbi odavad lõuendid, kuni leidis kaks tükki, mis
olid ainult natuke kortsu tõmbunud.

Ta naeratas. Rauakauplus hoidis targasti piisavas kogu-
sa kunstitarbeid, et kohaliku keskkooli kunstiõpetaja oleks
õnnelik, ja piisavalt spikreid, et inglise keele õpetaja vere-
õhk tõuseks.

Vähema vaimustusega mõtles Daniel Gusi tagasihoid-
likule reageeringule, kui ta oli need asjad tellinud. Polnud

Gus Weathersi moodi kommenteerida, aga ta silmad ol olnud uudishimulikud. Oli üldiselt teada, et Daniel noorukina olnud andekas kunstnik. Kõik ootasid, et ta va kunstnikutee ja seda, et ta nii ei teinud, peeti veel ühe Caldwelli tragöödiaks. Ta lausa nägi, kuidas Scottsda tublid kodanikud kaastundlikult päid vangutasid, levi des suust suhu kõige uuemat kuuldust viimase Caldw kohta.

See pani tal kõhus keerama. Tema nimi oli olnud sün nüüdmiks sõnadele "niisugune tragöödia" kauem, kui oli tahtmist meenutada.

Vaadates varjamatut indu oma venna silmades, tõr Daniel melanhoolsed mõtted. Teatraalse käeviipega esit ta Davidile asju. "Täna me maalime."

Aga vend ei haaranud värvituubide järele, nagu Dan oli kujutlenud. Ta hoopis istus täiesti liikumatult ja oot Siis Daniel taipas. David ei olnud kunagi üksi maalinu Ta oli alati teinud kõike järele, imiteerides oma laias pint lilöögis ja abstraktses interpretatsioonis Danieli pintsli ke get puudutust.

"Mina esimesena, ah?"

David noogutas.

Venna ilme oli mõtlik, aga tema vaikimine avas uk kahtlusele. Nõnda oli olnud nii kaua, kui Daniel mäle Otsekui oleks David öine eluvaatleja, alati elu ääremail s mas maailmas, kus teisedki ja liiga hõivatud oma mõtet et suhelda pikemate kui paari-kolmesõnaliste lausetega.

Noh, olgu siis nii. Täna öösi püüavad nad taas kin natuke sellest maagiast, mida nad olid jaganud laste Vendadena.

Ta astus lõuendi juurde hästi teeseldud entusiasmiga ja tuvel, mis loodetavasti ei kinnitanud asjaolu, et ta polnud üle kümne aasta maalimispintslit kätte võtnud. Ta sõrmed värisesid, kui ta esimese tuubi lahti keeras. Punane. Ta oli leidnud poest punast, musta, valget ja kollast. Sinist pol nud. Ta pühkis laubalt higi. Gus oleks küll pidanud varu ma rohkem sinist. Ta tundis, et pulss taob meelekohtades, kui sorts punast valgus alumiiniumist pirukaplaadile, mille ta oli leidnud paleti aset täitma.

Naeruväärne. Ta lähenes maalimise lihtsale aktile nagu neitsilik koolipoiss oma esimesele kohtamisele. Siin pol nud kohtumõistjaid sellele, mida ta kavatses teha. Keegi peale Davidi ei jälginud teda. Ja David, õnnis hing, vaatab teda arvatavasti niisuguse aupaklikkusega, nagu võidaks jälgida Michelangelot. Oli alati vaadanud.

Daniel kastis pintsli värvi sisse ja tõmbas lõuendile vär triibu rohkem otsustavuse kui mingi kavatsusega. Rin mus pistis. Ta kastis pintslit teist korda ja kirus mõttes oma värisevat kätt, mis jättis lõuendile kohmaka punase triibu. Ta ei teadnud kunagi, mida ta hakkab maalima, kuni kuju iis talle pähe ilmus. Praegu teadis ta ainult, et punane oli õige valik.

Ta kastis pintslit ja tõmbas kolmanda triibu. Miski, mis ta sees oli pingul olnud, keris enda lahti. Rohkem värvi. Jah, nii oli õige. Kata kogu lõuend. Taust. See oli õige. Ta kuulis Davidit selja taga liigahtamas. Ta vaatas üle õla. Vend oli teiselt lõuendilt rebinud õhukese plastikkile ja jälgis teda. Tore. Daniel võis Davidi näoilme järgi öelda, et tal oli hea meel. Ta ei kiirustanud venda tagant. See juhtub siis, kui David on valmis, nii oli olnud alati.

Silu. Nüüd kordas pintsel aeg-ajalt eelmisi lööke, ka des lõuendile libedat õli, mahendades kümnesendipo ostetud lõuendit värvi ja eluga. Uuesti ja uuesti.

Davidi käsi ilmus tema oma kõrvale, näppas pintsli, m lebas maalipuki serval, kastis selle siis punase värvi si nagu ulakas vargapoiss. Aastad sulasid. Valu ja kaotus h jusid ettevõtmise sihitu rõõmu sisse.

Danieli mõtted rändasid, sel ajal kui ta töötas. Soo pruunid silmad, mis võisid sulatada külmimagi südam küllalt tuld neis kuldpunastes juustes, et äratada mehes k satust neid katsuda. Daniel raputas pead. Naine oli tulv kui soovimatu, tarbetu segaja, aga hakkas muutuma ho piski millekski muuks. Kui mees teda pilguga ei otsin siis mõtles ta temast. Kui mitu korda oli ta vaadanud m poole, mõeldes, kas naine on seal, mida ta teeb?

Ja eile... eile oli ta naist kaenlas hoidnud. Ainult h keks ja teeseldes tema lohutamist. Aga ta mõtles, et tun naise ohet, tundis tema keha kerget survet enda vastu, mast, ebalevat kutset.

Daniel avas musta tuubi ja pigistas sellest portsu pale le punase kõrvale ja segas siis need, et saada varjundit, m tal peas oli. Ta kandis tumedamat värvi kiirete pintslilöök dega lõuendile, valmistades ette tausta objektile, mis p varsti ilmuma, esmalt tema peas, siis lõuendil.

Ta mõtted hajusid taas. Samantha oli valmistanud ku ma kakaod ja jälginud teda trepilt, kui ta turvalukku u ette seadis. Paistis, et naine ei ole vihane ega kohmetu s lest füüsilisest kokkupuutest, mis nende vahel oli olnud, oli lihtsalt rahul, et polnud vaja rääkida, ja valmis tema aega veetma. Pintsel peatus värvikeeru kohal. *Temaga.*

Mingil põhjusel oli Danielil olnud raske küsida Emma Weathersi kohta. Justkui oleks ta kartnud, et Samantha tajub tema sidet, mis oli kunagi tema ja Emma vahel olnud. Aga kui ta tajuski või kui Emma oli talle rääkinud, ei näidanud ta seda välja. Ning kui Daniel oli lõpuks saanud küsitud, miks Emma oli seal käinud, oli Samantha hoopis rääkinud Emma kvalifikatsioonist ja kuidas tal oli vedanud, et ta Emma leidis. Daniel lükkas eest juuksekahlu, mis teda se gas, ja tundis, et määris lauba värviga. Võib-olla on Samanthale hea, et Emma on siin, arvestades seda, mida ta on pidanud läbi elama. Kui nii, oli Daniel täiesti valmis taluma igat piinlikku hetke, mis võiks tema ja Emma vahel aset leida.

Emma oleks tal ammu meelest läinud, kui tüdruk po leks pärast tulekahju käitunud nii, nagu ta käitus. Nad olid ühe suve olnud koos kui armastajad. Daniel oli kolledžist kodus käimas ja Emma oli oodanud teda. Noore ja haava tavana oli Emma kehastanud süütust ja kodulinna soosivat vastuvõttu, peletades ebakindluse, mida Daniel oli tund nud koolis. Aga pärast tulekahju oli tast saanud osa valust, veel üks hing, kes oli Danielile selja pööranud. Ammu an deks antud, kuid mitte unustatud.

Daniel astus lõuendist eemale ja silmitses tulemust. Kaadmiumpunane moodustas tausta, sulandudes keskel sügavamaks, tumedamaks varjundiks. Ta keeras pea viltu, nähes, et õige kujutis vormi võtaks. Ühe ropsuga kis kus ta T-särgi seljast ja mässis kulunud hilbu parema käe ümber ning pühkis siis puhtaks pinna, kuhu pidid tulema näojooned. Ta käsi sööstis üle lõuendi. Kiiresti, enne kui kujutis tuhmub. Ta sikutas pehme puuvillase riide ümber

nimetissõrme pingule, keskendudes silmade ja suu üksi
asjadele, hõõrus siis värvi ära, kuni kujunes põsesarnade
lauba heledam piirkond.

Viimaks ilmus sinna, kus enne oli olnud ainult suits
punakaspruun, varjutatud kujutis, nagu ähmane põhipla
näost, millest ta teadis, et see võtab varsti täieliku kuju.
õlad kiskusid krampi, põlved tundusid kangestuvat, kui
töötas. Lõuendil segunesid hoogsalt punane, kollane
valge. Ta pigistas käe masendunult rusikasse. Ihu värvid
olnud õiged.

Mingil hetkel oli tuli kustunud, sest nüüd levis kam
nast külma tuha kirbet lõhna. Tuba oli jahedam, ometi
risesid tal higipiisad mööda paljast rinda alla ja kadus
teksaste värvli vahele.

Lõpuks kastis ta pintsli viimast korda värvi sisse, taju
des väsimust, mis sai võitu õnnestumise tundest. Pintsli
lisas tibakese kuldpruuni ühele silmale, siis teisele. See
peaaegu õige. Ta silmitses pinevalt detaili, mida oli viha
ajavalt võimatu saavutada ja mis polnud mõeldud oda
koreda lõuendi jaoks. Ometi oli see üsna lähedane. Pru
nid silmad välkumas tunnetest, elujanust.

Siis pani ta silmad kinni ja astus tagasi. Kui ta nee
uuesti lahti tegi, vaatas talle lõuendilt vastu naisekuju
Küll kaugeltki mitte täiuslik, kuid äratuntav. Samantha
Kas ta siis ei teadnud, mis tuleb, kui ta käsi esimese pint
lilöögi tegi? Nagu oleks talle midagi meelde tulnud, kum
mardus ta ettepoole ja pani oma initsiaalid alumisse par
masse nurka.

Ta vaatas üle õla Davidi poole, kes oli tõmmanud jal
pingi maalipuki ette ja istus sellel rätsepaistes, odav laua

kinnitatud lõuend põlvedele toetatud. Ta oli täielikult haa-
ratud sellest, mille kallal ta töötas, nii haaratud, et ei pea-
nud, kui Daniel tema selja taha astus.

Daniel vaatas alla lõuendile ja tundis, et tuba hakkab
ingi käima. Ta põlvitas venna kõrvale, et leida jalgadele
uge, aga ka, et lähemalt pilti vaadata. Miks?

Miks oli David otsustanud luua midagi nii jubedat?

Vend töötas ikka veel palavikuliselt, lõpetades kujutist,
mis oli lõuendi keskmes. Daniel vaatas eemaletõukavat
maali, siis inglinaeratust Davidi näol. Issand jumal, mõtles
ta. Värvid olid samad, isegi keskmest nihutatud paigutus
ja juhuslik poos peegeldasid tema enda tehtud Samantha
portreed.

Aga mitte miski – mitte miski – ei olnud teda ette val-
mistanud selliseks naisekujuks, mis talle vastu vaatas.

Samantha naeris, kui vanamoodne röster saia õhku lennu-
tas. Ta püüdis selle kinni ja viskas pabersalvrätile, enne kui
see sõrmi jõudis põletada. Vana maja oli täis üllatusi, oli ta
kogenud. Alates dušist, mis mõnikord otsustas lasta ainult
külma vett, kuni imelike kääksatusteni ja naginateni, mil-
lega ta oli juba hakanud harjuma. Ta raputas pead. Ja nüüd
veel röster.

Ta määris röstsaiale võid ja kodus tehtud pirnimoosi,
või siis kapist oma armsaks saanud karikakra-kruusi ja tegi
endale teed. Moos oli ostetud väikesest kummalisest kin-
gituste poekesest, mis müüs ainult kodus tehtud kaupu. Ta
oli alati kuulnud, et Scottsdale'is õitses käsitöö ja antiigi-
kaubandus, aga ta polnud oodanud nii kõrgel järjel turismi.

Neil vähestel kordadel, kus tal oli vaja ringi käia, oli t olnud võlutud poodidest, mis ääristasid Main Streeti, v namoodsast joogipoest, mis ikka veel teenindas kohalikk koolilapsi, ja saja aasta vanustest tammepuudest, mis nä sid tärkavat otse kõnniteedest. Ebameeldivat Scottsdale'i peaaegu polnudki. Välja arvatud kohaliku šerifi konto parandas ta.

Nüüdseks oli ta šerifi juurde kaks korda sisse astunud ja mõlemal korral polnud Francis Smitherman kohal ol nud. Esimesel korral oli Samantha uskunud seda juttu, kui teisel korral oli šerifi kabinetiuksest paistnud paar läikivaid musti saapaid, mis olid laisalt tõstetud tühjale tammelaua le. See, koos sibularõngaste ja grillitud liha püsiva lõhnag oli tas kahtluse äratanud.

Täna ei kavatsenud ta ette helistada. Esmalt vaatab t linnakeses ringi koos teiste suurlinna inimestega, kes oli nädalalõpuks Atlantast kohale sõitnud, siis teeb ta ette te tamata visiidi šerif Smithermanile.

Ta oli kindlalt otsustanud teada saada, kes keegi oli te tanud kaduma läinud inimesest, õnnetusest, millest tahe mis võis olla seotud inimesega, keda tema auto oli müks nud.

Ta pilk rändas automaatselt aknale, enne kui ta viis om tee ja röstsaia köögilauale. Ta urahtas pahameelest. Milla ta loobub mõtlemast, kus viibib Daniel päev läbi, igal het kel?

Mitu päeva oli möödas sellest, kui mees ta uksele tu valuku pani ja Samantha polnud teda pärast seda peaaeg näinud. Ta rüüpas teed. Nii väga kui ta ka ei tahtnud enda le tunnistada, aga see asjaolu valmistas talle pettumust. To

ühtupoolikul oli midagi nende vahel juhtunud. Ta oleks pidanud olema surnud, et seda mitte tunda. Aga ilmselt oli Daniel otsustanud sellele... ja temale mitte tähelepanu pöörata.

Ülejäänud nädal oli läinud välgukiirusel, tänu Emmale, kes laste koolitundide ajal tuli appi bürood sisse seadma. Viimaks oli käsikirjade ja raamatute segadus saanud mõeldavasse korda. Samantha väike arvuti ootas teda kirjutuslaual ja faksimasin oli lülitatud sisse, et võtta vastu väheseid kliente, kellega ta oma hingetõmbeajal oli kavatsenud töötada. Samantha näkitses saianurka ja sulges mõnust silmad. Ta pani mõttes kirja astuda uuesti kingipoest läbi ja tuua veel moosi.

Oli läinud aega ja jõudu, aga ta oli hakanud ennast siin korteris rahulikumalt tundma. Tegelikult ei olnud ta viimase kahekümne nelja tunni jooksul enam vaadanud üle õla ega uurinud varje. No see nõuab tähistamist, arvas ta. Ta lõpetas kiiruga saia ja viis kruusi valamusse. Nüüd oli aeg ennast premeerida – nädalalõpp sisseostudega.

Vähem kui viie minuti pärast keeras Samantha oma auto ühte neist vähestest parklatest, mis olid Main Streeti äärde jäetud. Kaupmehed olid turistide vastuvõtuks valmis, nad olid riputanud välja eredavärvilised lapitekid ja seadnud tillukeste poodide ette kohalikud käsitööesemed. Beebikärud loksusid muhklikel kõnniteedel ja naerupahvakud segunesid ostjate häältemeluga, rikkudes muidu nii vaikset hommikut. Madal sügisene päike valgustas väikelinna nagu teemanti klaasi all.

Mitu enneõjaaegset maja Main Streeti ääres olid restaureeritud endisse hiilgusse, üks neist oli esinduslikuks

peavarjuks juriidilistele büroodele, teises asus kohalik muu-
seum. Samantha mõtles Caldwelli majast, paar kvartali
edasi, selle endine ilu rippus vaid juuksekarva otsas. Ei lä-
nud päevagi, kui Daniel poleks maja juures töötanud, ag
paistis, nagu oleksid aeg ja emake loodus tast alati samm
võrra ees.

Samantha astus esimesse antiigipoodi, mis polnud k
lastajaist tuubil. Sees tõstis üks vanaldane mees kassaap
raadi kohalt pilgu ja tervitas teda rõõmsa naeratusega.

"Tervist." Mees viipas käega poe sisemuse poole, enn
kui lükkas prillid uuesti ninale ja võttis kassasahtlist kruv
keeraja. "Tundke end nagu kodus ja hõigake, kui mida
vaja..." Tema hääl vaibus, kui ta pööras oma tähelepan
uuesti aparaadi parandamisele.

"Tänan."

Samantha oli silmapilk kadunud antiikesemete vahel
mis seisid pilla-palla pisikese poe riiulitel ja seinte ääre
Lõhnaküünalde aroom segunes vana hoone ja vanade es
mete sumbunud lõhnaga, mis täitis ruumi. Ta jäi seisma
et vedada sõrmedega üle rauast hobusekuju ja pühkis är
paksu tolmu, mis kleepus ta sõrme külge.

Atlanta antiigipoed olid nõudlikud, nad omandasid
ainult parimat kraami ja esitlesid siis oma aardeid kõig
ahvatlevamal moel, mööbli vana puu oli poleeritud pe
gelläikivaks, isiklikumad esemed pandi välja võluvates sea
detes koos värskete lõikelilledega. Aga Scottsdale'is paist
olevat ostja asi, kuidas ta eristab rämpsu aaretest, otsustab
ise, mis on väärtuslik.

Samantha suundus pikkamisi maalideseina poole. Mõ
ned olid silmanähtavalt antiiksed, mõned arvatavasti ko

halike kunstnike tööd. Suurem osa neist olid täiesti head,
amatöörlikumaid oli vähem. Aga üks pilt sundis ta paiga-
le. See oli ilus õlimaal Caldwelli häärberist. Või vähemalt
näis olevat. Ta taganes, et paremini näha. Maal oli suur ja
selle raske kullatud raam tegi ta veel suuremaks.

Maalil ääristasid vahusarnased roosad asalead hästihool-
datud muruplatsi. Maja paistis säravvalgena, Ameerika lipp
oli jäädvustatud kergelt tuules lehvimas. Töö oli kindlasti
tehtud palju aastaid tagasi, mõistis Samantha. Enne kui
maja lagunema hakkas.

Ta tõusis kikivarvule, et paremini üle kõrge riiuli näha.
"Vabandage," hõikas ta. "Kui palju te selle õlimaali eest
küsite?"

Mees lükkas oma bifokaalid ninale ja vaatas seina. Ta
vaikis viivu, enne kui vastas. "Ma küsin selle eest kakssada
viiskümmend. Kas panite tähele raami? Pilt ei ole antiikne,
aga raam on."

Samanthat läbis erutusvärin. See pilt kuulus Caldwellide
majja, kuulus Danielile. Ta teadis samal silmapilgul, et os-
tab selle Danieli jaoks. Kuidas ta mehele augu pähe räägib,
et see pildi vastu võtaks, seda ta ei teadnud. Ta naeratas.
Eks see pärast paistab.

"Ma võtan selle," hüüdis ta üle riiuli.

"Tore. Ma lähen taha ja toon redeli," ütles mees üle õla
ja kadus letitagusesse tuppa .

Samantha astus aeglaselt kassa poole, imetledes teisi asju
ainult muuseas.

Minuti pärast tuli peremees tagasi ette, vedades enda
järel trepperedelit.

Samantha võttis käekotist rahatasku ja ootas, kuni mees

nõjatas redeli vastu seina. "See maal on Daniel Caldwell majast, eks?"

Mees vilksas tema poole vaadata ja viivuks mõtles naine, et tema näost libises üle äratundmine. Ta märkas, et mehe sõrmed värisesid, kui ta jälle prille kohendas. "Te mõtlesite seda maali."

Samantha vaatas seinale, kus maalid rippusid, otsides mõnda, mis ligilähedaseltki oleks sarnanenud tema valitud pildiga. "Kõige suurem õlimaal, see ennesõjaaegsest majast..."

Mees keeras järsult ringi ja viis redeli tagasi laoruumi. "Palun vabandust. Ma sain valesti aru," hõikas ta teisest toast. "See ei ole müüa."

Pettumus, siis uudishimu uhkas Samanthast läbi. Mees ei olnud valesti aru saanud. Selles oli ta kindel. Ta võttis kätte kollaseks tõmbunud visiitkaardi, mis seisis letil akrüülist hoidikus. "Kui te meelt muudate...", ta vaatas kaardile, "...härra Moses, siis ma hea meelega ostaksin selle."

Leonard Moses ei vastanud, kui ta eesruumi tuli. Letitaga seistes hoidis ta pea maas ja soris vajaduseta oma paberites. Ta on närvis, mõtles naine. Aga miks? Samantha läks tagasi maalideseina juurde ja uuris tööd teist korda. See oli kahtlemata Caldwellide maja. Kujutis oli täpne, kuni gaasilaternateni, mis piirasid treppi, ja ümmarguse aknani sissekäigu kõrval. Ta kallutas pead ja uuris paremat nurka. Nimetähed D. C. olid osavalt maalitud rohu sisse.

D. C. – Daniel Caldwell? Ta kujutles Danieli käsi, mis olid raskest tööst rakkus ja karedad. Ent suutis kujutleda samu käsi hoidmas ka peenikese maalimispintsli vart, loo-

mas kujutist oma majast niisamasuguse armastava hoolega, nagu ta praegu seda parandas ja uuendas.

Ta keeras ringi ja kõhatas. "Minu nimi on Samantha Delaney ja ma peatun Caldwellide majas." Ta jälgis Mosese nägu, oodates mingit üllatusemärki. Seda ei olnud. Viimaks pistis ta visiitkaardi oma käekotti. "Nagu ma ütlesin, ma ostaksin selle maali hea meelega, kui te ümber mõtlete."

Vanamees vaatas talle otsa ja noogutas hüvastijätuks. "Ma pean seda meeles, preili Delaney."

"*Mida* ta tegi?" Daniel märkas häält tasandada, heites kiire pilgu toa poole, kus David magas.

Moses tammus lühikeste närviliste sammudega mööda külalistemaja põrandat. "Pagan võtaks, ma ei teadnud, mida teha. Ma taipasin alles viimasel minutil, kes ta on."

Daniel leidis, et seda on raske ette kujutada. Samantha oli kõige rabavam naine, kes aegade jooksul oli Scottsdale'i tänavatele au osutanud. Võib-olla üleüldse. Ta silmad uurisid Mosest kahtlustavalt. "Kas sa jood jälle?"

Süüdlaslik ilme, mis vanamehe näole tekkis, rääkis kõik. Vastus oli jah, ja Daniel teadis, et varsti hakkab temalt tulema vabandusi, kui ta seda ei takista.

Ta tõstis käe. "Vabanda. See on sinu asi."

Moses vaatas talle otsa. Selgetes sinistes silmades säras kangekaelsust ja raasuke lapselikku ulakust.

Daniel tundis, et osake temast leebub, nagu alati Mosese puhul. Ta hõõrus käega nägu. "Nii et kui palju raha ma olekski peaaegu saanud?"

"Kakssada viiskümmend dollarit."

Danieli kulmud kerkisid. Samantha oli olnud valm maksma seda raha tema kodumaja pildi eest? Ta oli amm jõudnud otsusele, et maalil on pelgalt sentimentaalne vä tus. See oli aastaid märkamatult Mosese poekeses ripp nud. Noh, sentimentaalne või mitte, kakssada viiskümme dollarit oleks peaaegu katnud eelmisel nädalal ostetud k tusesindlite hinna.

"Kas ma oleksin pidanud laskma tal selle ära osta Mosese pilk otsis ta silmi. Kahtlemata tajus vanamees tem pettumust raha pärast. "Sa oled alati olnud nii pagana p vaatne oma maalide suhtes." Ta tõmbas prillid ninalt j hakkas neid nühkima. "Ma olin segaduses. Ei teadnud, mi teha."

Alkohol ajab su alati segadusse, mõtles Daniel. Viima tõstis ta pea. "Ei. Varem või hiljem oleks ta märganud ini siaale ja hakanud küsimusi esitama." Ta peast käis läbi k jutlus Davidi maalist. "See on viimane asi, mida ma pra gu tahan." Moses pani prillid uuesti ette ja osutas siis ak poole. "Ta on kodus. Tuli läks just praegu põlema."

Daniel keeras vaatama. Laudadega kinni löödud ärkl aknast paistis valgusekiir. "Oh issand."

"Mis..."

Vastamata jooksis Daniel Davidi tuppa. See oli tüh voodis olid linad ja tekid segamini. Ta pigistas rahustava Mosese õlga. "Jää siia ja oota mind. See on ärkilitoa tu Ma mõtlen, et David on seal."

"Kuidas ta seekord seda tegi?" Moses jooksis akna juur ja vaatas häärberi poole. "Ma vannun, see poiss..."

Daniel jälgis sõbra pilku. Kuuvalgusest üle ujutatud ma

nägi välja nagu vana võimukas naine. Aga sel ööl varjas ta maimat kui saladused ja kiusatused.

"Mis Samanthast saab?"

Danieli pilk langes sissesõidutee äärde Samantha auto- le ja ta süda läks külmaks. Naine oli kodus. Impulsi ajel ooksis ta söögituppa. Tema maal seisis veel maalimispu- il. Aga Davidi oma oli läinud.

Mis Samanthast saab? Mosese sõnad kajasid tal peas, ui ta eesukse lahti lõi ja häärberi poole jooksis. Tema õtted tormasid kiiremini, kui ta suutis jalgu liigutada. amantha – hirmunud ja üksi. David – ja see maal. Miks David selle kaasa võttis?

Maal oli olnud Samanthast, vist – kahtlemata koopia ema enda tööst. Aga kujutis oli moonutatud, muudetud. Davidi töös oli Samantha nägu pintslilöökide kollaaž ihust ja tuhast, naise juukseotsad keerdusid leekides. Kuid kõige hirmsamad olid ta silmad. Tühjad mustad silmaaugud. Värvitud, elutud.

Mu jumal, mõtles Daniel, kui ta portikusele jõudis, miks vend teda küll niimoodi maalis? Ta oli usaldanud – oli us- tunud – oma venda, kui keegi teine seda ei teinud. Kas oli David võimeline Samanthale viga tegema? Tõde oli, et ta ei teadnud.

Ja ta ei kavatsenud teada saada.

Ta tegi eesukse lahti. "Samantha?" Sõna oli väljas enne, kui ta jõudis midagi plaanida, enne kui ta mõtles Davidi ema Samanthat ehmatamata üles otsida.

Keegi ei vastanud.

Ta peatus pimedas fuajees ja kuulatas.

Midagi polnud kuulda peale kappkella rütmilise tik mise Samantha korteris. Daniel tundis hirmu, mida ta p nud kolmteist aastat kogenud.

"David." See oli pooleldi sosin, pooleldi vihane nõu mine vastata.

Ülevalt kostis tume müts. Suund. Lõpuks oli tal suun Adrenaliin sööstis tal läbi keha, kui ta võttis kaks trepias korraga. Ärklitoa uks oli juba paokil, kui ta üles jõudis. surus hambad kokku, tõrjudes kohutavaid stsenaariu mis tal läbi pea tormasid.

Kui ta uksest sisse astus, keeras David ennast tema po ja naeratas. Palja jalu, üll ainult lahe nööbitav särk ja bo serid, hoidis ta maali vastu rinda, kujutis väljapoole. Ko rast ta venna süütu naeratuse ja saatanliku portree vahel rabav.

"Peab kuivama," ütles David lihtsalt.

Daniel rebis pilgu Davidi pildilt ja otsis ärklito Samanthat. Silmad püüdsid kohaneda hämara toaga, mi valgustas ainult kuupaiste, mis plankude vahelt sisse tu gis. Ta läks toa keskele ja leidis keti üksiku pirni jaoks, m rippus pea kohal. Kui ta seda tõmbas, astus David tag seinaäärsesse hämarusse.

Daniel kobas pilguga igat toanurka. Lõpuks hingas sügavalt sisse. Naist polnud näha. Ta tundis jõuetuksteg vat kergendust, saades aru, et vend on üksi.

Aga siis toetas David pildi vastu seina, abstraktne, sü ge sarnasus ja tühjad silmaaugud tuletasid talle meel et Samantha võib ikka veel olla ohus. Või midagi hull mat.

"Jäta see siia." Daniel kuulis karmi nooti oma hääles ja taatas, kuidas Davidi nägu segaduses kipra tõmbus.

Siis sai ta aru. Nad olid alati ärklitoas maalinud ja alati nendid sinna jätnud, vanemate kriitilise pilgu alt ära. Aga uba oli siis teistmoodi, pooleldi möbleeritud, avanevate kendega, täis kerget tuult ja päikesevalgust. Nüüd olid knad plankudega kinni löödu, nurkadest immitses varje ja niiskust.

Daniel vaatas venda. Ühtlane pruun karvastik kattis ta käsivarsi ja jalasääri, ta nägu oli kaunis segu süütusest ja küpsusest. Mitte üksnes ärklituba ei olnud teistsugune, nemad ise olid teistsugused.

Daniel astus pikkamisi üle toa ja pigistas venna õlga. "Me peame nüüd koju minema," ütles ta rahulikult. Ta sai aru, et räägib nagu arstid ja järelevaatajad, kes olid Davidi eest haiglas hoolitsenud, kõneldes summutatud häälel, ettevaatlikul toonil, otsekui võiks vend koost laguneda, kui temaga räägitakse nagu aruka täiskasvanuga. Danielil hakkas kõhus keerama. Ta oli tõotanud, et ei räägi Davidiga kunagi niimoodi.

Aga praegu ei olnud tal valikuvõimalust. Ebaloomulik vaikus Samantha korteris mängis ta meeltel nagu appikarje. *Vii David minema. Vaata Samantha juurde sisse. Ruttu.* Ta oma kordas seda käsku omas mõttes. Ta lükkas Davidit õrnalt edasi ja tema kergenduseks hakkas vend trepi poole astuma.

Moses ootas neid õues. "Samantha?"

Ta kohtas vanamehe murelikku pilku ja raputas pead. "Ma ei tea. Vii David külalistemajja, ma lähen vaatan."

David punnis vastu Mosese katsetele teda edasi viia. Ta

toetas jalad kindalt maha ja keeras näo Danieli poole. "K midagi on pahasti?" küsis ta.

Arukus. Tema venna silmis oli arukus... ja nüüd v midagi. Küpsus. Sotsiaalselt ei olnud David nagu iga t ne, aga ta oli nutikas ja osav. Selles oli Daniel kindel. lõualihased valutasid ja ta taipas, et surub hambaid kok Kui ta ainult võiks kindel olla, et ta vend ei tee Samanth viga.

"Kõik on hästi, David. Mine koos Mosesega majja oota mind. Ma tulen kohe."

Ta vaatas, kuidas Moses ja David läksid külalistem suunas, siis astus häärberi poole. Ta sundis end hoidu jooksmast, et mitte erutada Davidit.

Võib-olla pingutas ta Samantha suhtes üle. David saanud ära olla rohkem kui paar minutit. Aga miks ei nud naine vastanud, kui ta hüüdis? Kui mitte miski m siis tema jooksmine mööda vana puutreppi oleks pida tooma naise fuajeesse asja uurima.

Daniel astus majja ja tõstis käe ukse juurde, mis erald Samantha korterit fuajeest. Ta koputas kaks kor "Samantha?"

Vastust ei tulnud.

Ta ootas, kuulatades omaenese katkelist hingam "Samantha... ma olen Daniel." Ta sundis end rahulik "Kas sa oled seal?"

Ta mõtles, et kuuleb naise summutatud häält ja kee pead. Oli see karjatus? Sellest piisas. Ta ei suutnud en oodata, olla viisakas. Naise privaatsus käigu kus see ja te

Ta keeras uksenuppu. See liikus, uks ei olnud luk Kiire pilk turvalukule ütles talle, et see ei olnud lõhut

Aga seda ei olnud ka kasutatud. Ta lükkas ukse lahti ja astus sisse. Korter oli pime, otsekui oleks öö saabunud ilma teatamata.

Otsekohe märkas ta naise siluetti, üks puus toetatud vastu kabineti uksepiita, selg tema poole.

"Samantha?" Ta ootas vastust. Naine ei liigutanud. Midagi oli pahasti.

Viimaks pööras naine natuke ja märkas, et mees on seal. Kui mees tuli lähemale, nägi ta, et naine väriseb. Ta astus naise taha ja puudutas teda õlast. Tema üllatuseks vajus naine tema najale, selg vastu ta rinda, pea ta õlal. Viivuks ei suutnud mees mõelda muust kui nende kehade soojast kontaktist. Naise magus lõhn ründas ta meeli, avas ukse igatsustele, mida olnuks parem unustada.

Aga midagi oli pahasti.

Ta sundis end liigutama ja keeras naise enda poole. Naine keeldus üles vaatamast. Selle asemel vahtis ta tühjal pilgul paberilehte, mis ta käes metsikult värises.

"Mis see on?" Mees võttis paberi ta sõrmede vahelt. "Mis viga on?"

Samantha ei pidanud vastama. Kõik, mida Danielil oli vaja teada, oli kirjutatud paberile.

KUUS

Ma olen sind igatsenud.

Sõnad olid trükitud rasvaste tähtedega.

Daniel surus alla tahtmise paber rusikasse kokku käg dada ja pani selle hoopis lauale, kiri allapoole.

"See oli seal, kui ma koju tulin," noogutas Samanth faksiaparaadi poole. "Ta teab, et ma olen siin."

Sõnad olid lihtsad, kuid liigagi õiged. Daniel märk kabineti ukse juures ostukotte. Paistis, nagu oleks nai need käest pillanud, kui leidis faksi.

"Ma mõtlesin, et keegi on majas." Naine vaatas üles, silmad olid hämaras toas hirmust tumedad.

Ainuke laualamp valgustas tema paremat näopoolt Daniel nägi pisarate jälgi. Kui kaua oli ta seal seisnud?

"Siis kuulsin, kuidas sa mind hüüdsid." Ta surus sõ meotsad huultele. "Tänu jumalale, et see olid sina."

Daniel tõmbas ta kaissu. Miks, seda ta ei teadnud. lohutada? Kindlasti. Midagi enamat? Ta tahtis küll, om ei võinud seda endale lubada. Aga ta võis Samanthat ka sus hoida.

Tema huuled riivasid naise kaela, algul ettevaatlikul siis kindlamani. Ta pani silmad kinni, iha kerkis tas, kui

tundis, et naise suu avanes, tundis naise keele kerget puudutust oma nahal.

Kui naine surus oma peopesa ta põse vastu, tegi ta silmad lahti.

Oma magusaimates unelmates polnud ta osanud kujuteldа ihailmet Samantha näol. Naise sõrmed haarasid ta ajamata habemega lõuast ja tõmbasid teda enda poole. Kui nende suud näljaselt ühinesid, tõmbus Daniel iha pärast kogu kehast kangeks. Kõik igatsused, mida ta oli alla surunud, paiskusid esile, kui ta tundis naise huulte armast kutset.

Ta keel otsis ja leidis naise oma, kohaldudes vaikselt selle rütmiga. Ta haaras naisel saledatest puusadest ja tõmbas ta kõvasti enda vastu. Naiselt pääses valla vaikne karjatus ja see tekitas mehes tahtmise olla naise sees, siseneda tema keha kuuma libedusse samamoodi, nagu ta praegu oli oma keelega naise suus.

Naine tõmbus eemale, aga ta käsi oli ikka veel Danieli põsel. "Võta mind, Daniel," sosistas ta.

Mehe pulss tagus vastu meelekohti. Kas naine oli tõesti need sõnad lausunud? Mehe pea vajus naise õlale. Mõtle, käskis ta ennast. Ta ei tahtnud mõelda. Ta puusad liikusid tahtmatult naise vastu, iha keerdus spiraalina tema kontrolli alt välja, kui naine samuti end liigutas. Olla naise sees... liikuda koos temaga ja tunda tema keha vastust....

Daniel pani käe naise kukla taha ja tõmbas tema suud viimast korda enda poole. Viimast. Ta teadis, et nii peaks olema, sest naine oli hirmunud. Ta oli näinud naise silmis hirmu, mis segunes kirega. Ta ei saanud naist sellisena võtta. Vastu tahtmist tõmbas ta oma suu naise omalt. Nad

teevad seda siis, kui naise pea on selge, kui ta vajab enam kui lohutust. Daniel kohtas naise pilku ja tõotas vaikides et ta paneb naise ennast taas tahtma. Varsti.

Ja siis ei peata neid miski, siis ei ole ootamist.

"Sa ei mõtle seda tõsiselt, mida sa ütlesid," sosistas ta. "Sa oled ainult hirmunud."

Samantha kangestus. Osa temast tahtis mehele vastu vaielda ja teine osa tahtis piinlikkuse tõttu end lahti rebida. Mehe käed olid ikka veel tema ümber, mehe erutus oli tema üsa vastas selgelt tunda. Samantha nihutas natuke oma keha ja astus eemale, otsekui taibates äkitselt, et mehe sõnad ja tema keha rääkisid erinevaid asju. Mees tahtis teda, kuid oli soostunud teda võtma.

Reaalsus vajus mürinal Samanthale peale, tema mõte tormlesid, rünnates iga südamelöögiga ta enesevalitsemist. Üks, kaks... Oli ta tõesti palunud, et mees teda võtaks? Ta oli olnud nii hirmul. Kolm, neli... Daniel oli praktiliselt võõras, ja temal oli elu jooksul ühtekokku kolm meest olnud. Ta tundis põsel uusi pisaraid. Viis, kuus... ja mees ütles ei. Aga miks?

Ta võis olla abielus. See mõte oli peaaegu füüsiline hoop.

Ta pani käed vastu mehe rinda ja tõukas. Midagi mõtlemata jooksis ta kööki ja paiskas lahti akna valamu kohal. Jahe niiske õhk pahvatas sisse ja ta hingas sügavalt, lastes sel oma kopse täita. Silmi kinni pigistades sundis ta pisaraid taanduma. Ta ei olnud Danieli peale vihane. Mees ei olnud teinud midagi valesti, oli ainult vastanud Samanthale. Naise meeli täitis õnnis tunne mehe survest tema keha vastu, mehe keelest, mis oli täitnud ta suu lubadustega, mis sugune nende armastuse jagamine võiks olla.

"Samantha?" Daniel puudutas ta õlga.

Naine võpatas, siis tardus uuesti, olles teadlik, et mees seisab tema taga. Piinlikkus hajus ja ta suutis mõelda ainult mehe keha lähedusest, sellest, et mehe puusad olid vast mõne tolli kaugusel tema omadest. Jah, ta oli hirmul, kartis kohutavalt DiCarlot. Selles oli mehel õigus. Aga hirmul polnud midagi tegemist sellega, mida ta just praegu Daniel Caldwelli vastu tundis.

"Palun vabandust," sosistas ta, ise üllatunud oma kähedast häälest.

"Mille pärast?" Mehe käsi libises ta õlalt kuklale, tehes pingul lihastel lõdvestavaid ringe.

"Ma... ma tegelikult ei tunne sind." Kohe kui ta oli need sõnad lausunud, soovis ta, et poleks astunud sellele teele. Seletada oli liiga raske, mehe puudutus liiga ahvatlev. Kui mees ainult võtaks käe ära. Siis suudaks ta mõelda. Ta vaikis. "Oled sa abielus?" pahvatas ta viimaks.

Mees naeris. Alguses tasakesi, siis lausa valjusti. Naine keeras ennast tema poole. Daniel oli end sirgu ajanud, pea oli kuklasse heidetud ja kaks rida valgeid hambaid olid täies ilus näha. Ainus valgus tillukeses köögis oli see, mis tuli ukse vahelt kabineti laualambist. Sel hetkel, kus mees seda tähele ei pannud, söandas naine teda silmitseda. Päevitunud käsivarred ja nägu rõhutasid ta tumeblonde juukseid ja muutsid silmade roheluse nii värelevaks, et need näisid ebareaalsetena. Naine teadis ka, et nende silmade pilk võis ta läbi puurida oma pinevuse... ja ihaga.

"Mis siin nii naljakat oli?"

Mees jättis naermise ja vaatas talle silma. Tema ilme muutus, lõbusus asendus otsemaid tõsidusega. "Ei mida-

gi." Tema hääl oli pehme, sellest kostis magamistoa ra gust, mis muutis naise põlved nõrgaks. Mees raputas pea "Ma ei ole abielus, Samantha."

Daniel võttis Samantha parema käe ja tõmbas peaaeg oma huulte juurde. Kui ta seda natuke keeras, sätend köögi hämaras valguses ema laulatussõrmus. "Ja sin Samantha?"

Naine vaatas sõrmust, nagu näeks seda esimest kord Talle polnud ausalt kunagi pähe tulnud, et keegi võiks sed tema omaks pidada. "Ema oma." Mees jälgis teda endise ja ootas. "Ma olen üksi," vastas naine viimaks, sõnad ol niisama ausad, nagu kõik muugi, mida ta oli ütelnud.

"Ei, sa ei ole üksi." Mees tõmbas ta sõrmed oma si juurde ja suudles sõrmenukke. Samantha värises, kui mel keel kobas õrnalt tundlikku nahka laulatussõrmuse kõrva Kui mees tõstis pilgu, et talle otsa vaadata, nägi naine se les alasti iha.

Miks sa keeldud sellest? tahtis naine küsida. Aga uhkus lasknud. Ta oli hakanud kartma DiCarlot, andnud tolle võimu enda üle. Siis oli ta pöördunud võõra poole loht tust otsima. Ja jumala eest, ta tahtis sel õhtul Danielilt en mat kui lohutust. Aga mees ei tahtnud seda anda.

Nõrkus. Naine vihkas end sellepärast.

Samantha pani silmad kinni ja soovis, et tühjustun tuleks tagasi. Ei tulnud. Ta tundis, kuidas tas ärkas paan ka. Kaheksateistkümneselt oli ta kaotanud autoõnnetus oma vanemad. Tol aastal oli ta arendanud seda võtet täiu likkuseni. Ta haaras valamuservast ja püüdis uuesti. Lük ta emotsioonid eemale, lasta nende asemele tühjustunne

"On sinuga kõik korras?" läbistas Danieli hääl vaikus

Naine tegi silmad lahti ja nägi mehe murelikku pilku. Ei, ei olnud korras. Mees oli temalt midagi varastanud. Oli tühjustunde ära võtnud.

"Sa peaksid nüüd minema." Sõnad kõlasid lamedalt ja kalgilt, isegi ta enda kõrvadele. Ta läks kiiresti mehest möö da eesukse poole.

Hetke pärast oli mees ta kõrval, tema tugevad soojad sõrmed haarasid naisel käsivarrest. Naine märkas, et mehe teises käes oli faks. Mees sikutas teda, et naine talle otsa vaataks. "Ma viin selle Francise kätte." Tema hääl oli kin del, silmist paistis kummaline segu murest ja vihast. "Ma tulen hommikul vaatama, kuidas sul läheb."

Naine noogutas ja vaatas kõrvale. "Aitäh."

"Samantha." Mees ootas, kuni naine talle uuesti otsa vaatas. "Pane uks minu järelt lukku." Ta sõrmed silitasid naise käsivart, siis langetas ta hääle sosinaks. "Kõik läheb hästi."

Naine ei vaielnud vastu, tal polnud seletamiseks sõnu. Oma südames teadis ta tõde. Ei lähe midagi hästi. Ja selle põhjuseks pole mitte DiCarlo.

Daniel oli võtnud talt tühjustunde, ja miski ei ole enam endine.

Kas kõik on korras?

Daniel pressis oma auto parklasse. Missugune lamedus küsida nii Samanthalt pärast seda, mis peaaegu oli nende vahel juhtunud. Ometi oli ta seda Samanthalt küsinud kaks korda iga päev sellest saadik, kui tuli faks.

Esimesel hommikul, kui naine ukse avas, olid tal sil-

mad punased ja juuksed sassis. Aga kui Daniel õhtul sis
astus, näis naine tasakaalukas ja enesekindel, tänas teda j
saatis ta ühe hästi kätteõpitud lausega minema. Nelja pä
va sees, mis sellest ajast oli möödunud, ei tajunud Dani
naises vähimatki emotsiooni. Tuttav pinge tegi Danieli õla
jäigaks. Ta ei teadnud, mis oli hullem, kas see valu või
masendus naise jäise oleku pärast.

Ta heitis vana teki oma ja Davidi maalidele ümber, võ
tis nad kaenla alla ja astus juhikabiinist välja. Ta ütles end
le, et tal on vaja nendest maalidest lahti saada, et Samanth
kogemata nende peale ei satuks, aga see oli ainult osa
tõde. Ta ei võinud groteskset naisekuju Davidi maalil ena
päevagi kauem näha. Algul oli ta silmitsenud seda tundid
kaupa, arutledes, kas abstraktne portree pidi olem
Samantha või oli see lihtsalt Davidi kujutluse vili. Ta po
nud ikka veel kindel. Aga ta oli kindel, et ta tahtis seda s
majast ära.

Ta vaatas kella, arvutades mõttes, kui kaua ta on ära
olnud. Kolmkümmend minutit. Tänane päev oli David
jaoks tähtis. Ta oli viis nädalat kodus olnud. Daniel naer
tas. Tal oli kulunud viimne kui üks minut sellest ajast lo
tuses, et ta vend võib oma käe peal hakkama saada. Väh
malt päevaajal. Päeval ei olnud Davidiga muret, ta ka
magas või oli rahulikult majas. Päeval ta välja ei läinud
See oli küll isevärki rahustus, aga nii see oli.

Kelluke kilahtas, kui Daniel antiigipoe ukse lahti teg
"Mose, oled sa siin?"

"Daniel?" hõikas vanamees laoruumist. "Ma olen siin taga

Daniel leidis Mosese kummargil vana tööriistakas
kohal mingit kolu sorteerimas.

"Küll on segadus."

Moses ajas end sirgu ja naeratas, kui Daniel sisse astus. "Ah... ainult esimesel pilgul. Vanaproua Tinsdale suri ära ja tema väimees tõi ta..."

Moses jäi vait, tema pilk peatus tekil, mis kattis maale. Daniel surus pildid kõvemini kaenla alla, äkitselt polnud ta kindel, kas ta tahab sõbrale Davidi tööd näidata, rääkimata iseenda katsetusest pärast pikki aastaid. Tema töö oli ebatäiuslik, aga Davidi oma mõjus häirivalt. Ja kui jutt oli temast, siis näis see mingil moel olevat veel üks tunnistus tema läbikukkumisest.

"Mul on üks palve." Mosese silmad särasid nii, nagu Daniel polnud aastaid näinud. "Ütle mulle, et sa oled jälle maalima hakanud, ja ma teen mida tahes."

"Tore, sest nüüd, kui ma järele mõtlen, on mul kaks palvet."

Moses võttis prillid ninalt ja pistis särgitaskusse. "Sa pole veel öelnud."

"Jah." Daniel ebales, pani siis maalid maha ja mässis neid kõvasti neile ümber. "Ma maalisin, kuid ainult Davidi rahustamiseks. Talle paistis olevat tähtis, et me jälle maaline."

Mosese nägu läks naerule. "Halleluuja," ütles ta tasa.

"Ma lootsin, et sa pole vastu, kui ma need siia hoiule anna."

Moses viipas käega üle pungil täis tolmuse laoruumi. "Otsi endale nurgake. Mis teine palve oli?"

"Ma mõtlesin, kas sa saaksid täna öösi Davidiga olla, just nii kaua, et ma natuke magada saaksin. Mul on hommikul kokkusaamine Davidi arstiga."

Ta peatus, pidades aru, kui palju ta võib Mosesele räkida. Kokkusaamine oli lepitud mitu nädalat tagasi, aga mida lähemale see tuli, seda murelikumaks ta muutus. See kohtumine ei pruukinud midagi anda, peale järjekordse arutelu Davidi juhtumi lootusetuse kohta. Jumal teab, et ema oli aastate jooksul rõõmuga korranud talle igat sünget sõnumit. Aga see kohtumine võis olla ka tulemusrikas. Davidi viimane arst oli lõpuks pensionile läinud ja selle juhtumi peale oli määratud uus arst. Ja seekord ei kavatsenud Daniel peatuda enne, kui on kindel, et enam midagi muud venna heaks teha ei anna.

Väljas huilgas sireen ja Daniel läks akna juurde. Õhuklaas oli ammusest ajast saadik kaetud halli värviga, aga ta leidis pinna sees ühe kriimu ja piilus välja. Mööda Main Streeti kihutas lõuna poole šerifi auto, tehes endale ostjate ja turistide vahel teed nii kiiresti kui söandas. Daniel silmas Francis Smithermani profiili just enne, kui auto kõrvaltänavasse pööras, välgutades tulesid otsekui oma tähtsuse kuulutajaid.

Daniel raputas pead. Ta tundis Francist kaheksandast eluaastast alates. Toona oli Francis olnud üks higistav väike jõmpsikas. Ja ausalt, Daniel eelistas teda mäletada nii sugusena. Enne reetmist. Ta mõte rändas teise aega, sinna, kus ta oli arvanud, et armastab Emmat. Pärast tulekahju oli ta tüdrukut vajanud. Põrgu päralt, ta oli vajanud keda tahes. Aga Emma oli tast ära pööranud. Ta oli läinud hoopis Francisega.

"Mu jumal..." Mosese hääl murdus.

Daniel keeras ringi ja leidis Mosese põlvili maalide kõrval, tekk vastu rinda kägardatud. Davidi maal paistis täis

nubitud ruumis veelgi kohutavam, naise tühi pilk jõllitas Mosesele vastu.

Moses tõusis püsti, silmad liigutusest niisked, ja vaatas Danielile otsa. "Mu jumal, poeg, mida sa oled teinud?"

Emma näoilme pani Samanthat kahtlema enda arukuses. Miks oli ta tundnud vajadust rääkida Emmale DiCarlost? Miks mitte lihtsalt vabandada ja lõpetada nende töösuhe? Emma ei pidanud tööle tulema enne kolmapäeva ja Samantha oli terve nädala närveerinud, kaheldes, kui palju ta peaks Emmale rääkima. Lõpuks oli ta otsustanud, et mida varem, seda parem. Nüüd, kohates oma uue töötaja hüsteeritud pilku, pidi ta paratamatult kahtlema, kas ta oli teinud õige otsuse.

Samantha tundis, kuidas pinevus tas laiali levis. Ta oli mõtelnud matta oma saladused Scottsdale'i, aga seda polnud juhtunud. Kaugel sellest, Daniel teadis ja nüüd ka Emma, miks ta on siin. Ta oli otsustanud, et on õige olla Emmaga aus kõiges, mis puutub DiCarlosse, kohtuprotsessi ja surmaähvardustesse. Aga seda, et ähvardused olid talle järgnenud ka Scottsdale'i, ei olnud ta Emmale öelnud. Mingil põhjusel oli tal olnud vaja hoida seda viimast infot enda teada.

Üks saladus veel teistega jagamata. Üks võimalus vähem haiget saada.

Samantha silus laubalt juuksesalgu ja tundis pahameelt, et laup on niiske, see reetis tema hirmu. "Ma saan muidugi aru, kui sa ei taha minuga enam töötada."

Emma haaras diktofoni kuularid, mis olid tal õlgadel

lebanud, sel ajal kui Samantha jutustas kohtuprotsessist. Ta viipas arvutiekraani poole. "Aga sinu raamat?"

Kas Emma mõtles, et raamat oli võlts? Muidugi teadis Samantha, et see nii ei olnud, aga ta ei saanud kindlalt eitada, et DiCarlo võis sundida teda pettusele. Ta tundis äkitselt piinlikkust, et oli tõmmanud teise inimese segadusse, milleks tema elu oli muutunud.

"Ma kirjutan tõesti raamatut käekirjade hindamisest ja dokumentide verifikatsioonist." Ta püüdis rääkida rahulikult. "Kirjutamine on ajutine. Kui protsess on mööda, kavatsen ma täie hooga oma põhitegevuse juurde tagasi pöörduda..."

"Ma ei mõelnud seda. Ma mõtlesin, kes sind aitab, kui ma lahkun?"

"Ma... ma ei tea. Küll ta viimaks ikka valmis saab."

Emma rüüpas oma kruusist tubli sõõmu kohvi ja vaatas siis üles. "Ära ole nii murelik. Ma ei lähe kuhugi."

Samantha hingas kergendatult, mitte sellepärast, et ta ei oleks saanud abita hakkama, vaid sellepärast, et ta tahtis – vajas – midagi normaalset oma ellu. "Tänan, aga palun ära tunne kohustust..."

Emma vehkis käega, et Samantha vait jääks. "Aitab küll." Ta tõmbas oma paksud lokid ühele poole kaela ja masseeris vaba käega hajameelselt õlga. "Arvad sa, et sa oled siin turvaline?"

Emma sõnad jahmatasid Samanthat. Oli ta turvaline? Muidugi mitte. Dante DiCarlo oli kahtlemata tõestanud, et teda võib üles leida, ükskõik mida ta ka ette ei võta. Ent mees oli muutnud oma mängureegleid. Telefoninumber, kust oli saadetud kõige viimane faks, oli peidetud, sell

semel oli rida nulle. Teised faksitud ähvardused olid meelega, isegi uhkelt, teatanud lähetaja telefoninumbri.

Pidi Samantha nüüd mõistatama, kust viimane sõnum tuli? Oli selle eesmärk sundida teda mõtlema, kui lähedalt teda valvatakse? Samantha heitis pilgu enda ümber. Ta pidi tunnistama, et rahu, mida ta häärberis alguses oli tundnud, kadus sel õhtul, kui ta sai faksi.

Kui ta märkas Emma ootavat pilku, oli tema esimene instinkt pahvatada välja tõde, tunnistada, et DiCarlo oli ta üles leidnud. Aga ta ei teinud seda. "Ausalt, ma ei tea."

Ta jälgis tunnetemängu Emma näol ja imestas enda hetkelise otsustuse üle jätta teisele kogu tõde rääkimata.

"Iroonia." Emma kõhistas naerda, siis muutus ta ilme rahulikuks.

"Miks nõnda?"

"Lihtsalt iroonia, et sa otsustasid siia tulla. Jääda siia." Emma vaatas ringi, otsekui nähes midagi, mida ainult tema silmad suutsid tabada. "Pärast kogu seda tragöödiat, mida see maja on näinud."

Samantha kuulis Emma sõnu, aga ei tabanud nende mõtet. Tragöödia? Ta mõtteist käis läbi Danieli nägu. Mees oli tugev, kindel. Õlg, mille vastu toetuda. Ometi oli temas midagi hoopis iseäralikku. Tema jõud varjas teatud väsimust, tabamatut kurbust.

"Sa ei tea, ega?"

Samantha vaatas Emmale otsa. Naine oli käe suu peale löönud, otsekui kahetseks ta öeldut, ometi oli tema silmis kummaline rahuldus. Samantha tõrjus endast pettumustunde. Scottsdale oli väike linn. Kindlasti tahtis Emma mingit kuulujuttu rääkida.

"Ei. Ma ei tea, millest sa räägid." Ta teadis, et Emma ootab tema küsimusi, aga mõte, et ta tungib Danieli minevikku, oli talle vastumeelt.

"Danieli pereliikmed hukkusid siin."

Samantha oli kindel, et tema nägu peegeldas šokki, kuid Emma jätkas nii rõõmsalt, nagu räägiks ta ilmast. "Siin majas oli tulekahju."

Samantha vaatas ringi, otsekui näeks ta neid ruume esimest korda. "Kui kole..."

"Mm. See oli ammu." Emma tõusis püsti. "Tule kaasa."

"Miks?" Samantha läks hämmeldunult Emmale järele. "Mida..."

"Ma ei suuda uskuda, et ta üüris sulle selle korteri ega rääkinud sulle." Emma läks üle väikese elutoa ja tõukas lahti ukse, mis viis fuajeesse. "See on lausa inetu."

Enne kui Samantha jõudis protesteerida, oli Emma läinud üle fuajee ja suundus vaheukse poole, mis viis vasakusse tiiba. Samantha mäletas ähmaselt Danieli sõnu, et vasak tiib on mõnda aega suletud olnud. Kui Emma avas ukse, lõi neile vastu pahvak jahedat õhku ja Samanthale tuli kananahk käsivartele. Kas Danieli pereliikmed olid hukkunud selles majaosas? Kas need kahjustused, mille parandamiseks ta remonti tegi, oli põhjustanud tuli?

"Kas sa vaime usud?"

Ta vaatas Emmale õudusega otsa. Oli see nali? Enne kui Samantha jõudis midagi vastata, kadus Emma uksest sisse.

"Ohoh..." kajas Emma hääl temani.

"Sa ei peaks –" Samantha jäi tuppa astudes vait. Mida

oli ta oodanud? Söestunud jäänuseid? Surma puudutust? Siin toas polnud midagi niisugust.

Kui tema korter oli korralik ja funktsionaalne, oli läänetiib restaureeritud ilmselt oma esialgsesse olekusse. Kaarjad aivised akende kohal olid värvitud erevalgeks ja värske õlivärv peegeldas vastu hilise pealelõuna päikest, mis akendest viltuselt sisse langes. Kuigi põrandal oli näha vaipkatte eemaldamise jälgi, olid seinad värvitud rõõmsalt kreemikaskollaseks.

Samanthat tõmbas kamina poole. Selle kõrval oli kuhi kaltse ja värvieemaldaja. Daniel oli vist simsilt vanu värvikihte maha võtnud, mõtles Samantha. Algne puu oli ühel küljel näha, sealt paistis keeruline nikerdus. Samantha naeratas. Kui see lõpuni tehtud saab, on see imetore.

Väljas sakutas tuul tammeoksi, heites seintele kaleidoskoopilisi päikeselaike. Ta võis kujutleda laudpõrandat, tuba täitvat kahvatukreemikais ja sügavkollastes värvivarjundeis klassikalist mööblit, kamina kohal õlimaali Caldwellide häärberist...

Võpatades taipas ta, millisele rajale ta mõtted olid kääranud. Ta tegi plaane, otsekui oleks see tema maja. Ta vaatas Emma poole, kes jälgis teda uudishimulikult. Sügav korts Emma kulmude vahel ja ebatavaline ilme ta näol meenutasid Samanthale, et tegelikult ei tundnud ta ju Emma Weathersit.

"See on nii ilus, raske on ette kujutada," sosistas Samantha, "et siin üldse on midagi traagilist juhtunud."

Ta keeras ringi ja silmitses ristkülikukujulist lacornamenti. Tuba oli tühi, siin oli ainult telefon ja telefoniraamat, paar värvipurki ja mõned laiali pillatud ajalehed. Aga

ta oskas kujutleda, kuidas seda tuba täidab pererahva ja sõprade naer, köögist hoovab mõnusat kohvi- ja kodutehtud leiva lõhna.

Aga kas ta kujutles, kuidas maja oli kunagi olnud, või kuidas see võiks olla? Ta otsustas, et ei süvene praegu oma tunnetesse, vaid imetles, kuidas Daniel võis muuta selle mis pidi olema tema elu kõige kohutavam mälestus, millekski, mis tervitas uut elu, uut algust.

Sel hetkel oli tal tunne, et pole olemaski midagi niisugust, millega Daniel Caldwell hakkama ei saaks. Ja vastu oma tahtmist soovis ta teada rohkem mehest ja tema minevikust. Tegelikult tahtis ta Danieli kohta kõike teada.

Ta vaatas Emma otsa, lootes, et teine jätkab ilma paluta. Samantha sai oma tahtmise.

"Nojah, siin juhtus midagi koledat." Emma köhatas ja keeras Samanthale selja. "Mitte mingi värv ei suuda seda katta." Ta tõmbas ninaga ja läks akna juurde. "Tuli ei võtnud tervet maja, aga nemad surid siin, või vähemalt Danieli isa suri. Ta suri une pealt."

Samanthal hakkas kõhus pöörama. Nad ei peaks seal olema, ja Emma ei peaks arutlema nii ükskõikselt Danieli valu. Võib-olla oli Danieli tragöödia saanud Scottsdale'is hästituntud ja palju kordi korratud looks, aga toimunu reaalsus äratas tas tahtmise kõrvad kätega kinni katta.

Ometi sundis miski teda rohkem teada saama. "Kelle?" küsis ta. "Kelle ta kaotas tules?"

Kui Emma tema poole keeras, märkas Samantha, et ta parem käsi oli rusikasse pigistatud. Ta tundis peaaegu kergendust nähes, et Emma polegi nii kalgi südamega, nagu ta jutt oli olnud.

"Ema jäi elama." Emma hääl kajas kõledalt tühja toa vastu.

"Oh," oli kõik, mis Samantha suutis öelda.

"Aga isa suri sel ööl vingu kätte. Ta oli joodik. Olevat olnud liiga purjus, et tulest pääseda."

Taas tundis Samantha end pahasti, kuulates Emma brutaalset hinnangut juhtunule. Ta suutis mõelda ainult Danielile, tema valule. Äkki oli tal tahtmine Emma vaikima panna. "Ma..."

"Tema väike vend suri paar päeva hiljem haiglas." Emma peatus. "Aga poiss polnud niikuinii normaalne."

"Ja kas sellepärast on hästi, et nii läks?" Danieli hääl löikas läbi toa nagu nuga.

Samantha võpatas. "Daniel..."

Emma keeras kiiresti pead ja naeratas siiralt. "Ma koristasin siin Samanthale väikese ringkäigu," ütles ta rõõmsalt. Ta läks üle toa ja pani käe mehe käsivarrele. "Tead ju, et ma pole aastaid selles majaosas olnud." Ta patsutas mehe käsivart, pressis enda temast mööda ja astus fuajeesse. "Sa oled siin imetlusväärt tööd teinud."

Emma kummardus läbi ukseava tagasi ja vaatas oma kella. "Samantha, ma parem lähen lastele järele. Gus ei suuda neid poes nii kaua kannatada."

Samantha noogutas.

Emma heitis toale veel ühe heakskiitva pilgu ja naksutas keelt. "Tõesti, Daniel, sa oled imetlusväärne töömees."

Samantha meelest Daniel jäigastus, aga kui ta Emma poole pöördus, oli ta näol võluv naeratus.

"Tore sind jälle näha, Emma."

Samantha seisis nagu põrandasse naelutatud. Mis oli

praegu juhtunud? Viivuks oli ta olnud kindel, et Danieli ja Emma vahel puhkeb sõnavahetus. Ei, veel enamat. Tal oli olnud kindel tunne, et nad on vaenlased. Aga ta meenutas kuidas Emma oli pigistanud Danieli käsivart, ja Samantha tundis armukadeduspistet. Võib-olla ei olnudki see ping vaenulikkus.

"Daniel, palun vabandust." Ta tõmbas käega läbi juuste. "Me ei oleks tohtinud siia tulla. Meil – minul – polnud selleks õigust."

Daniel haaras tal käsivarrest, kui ta mehest mööda hakkas minema. "Sul on kõik õigused tunda huvi kogu maja vastu. " Mees kummardus ligemale, heites üle õla imelik pilgu, kuri Emma auto mürin tuppa tungis. "Sina elad siin. Emmal polnud mingit õigust sulle hirmu nahka ajada. Ma ei saa tõepoolest aru, miks ta..."

Samantha pani oma vaba käe mehe käe peale. "Palun vabandust."

"Pole midagi. Sina pole süüdi."

"Ei." Samantha vaatas mehele silma ja märkas üllatusega, kuidas tolle silmad leebusid, muutudes sumedaks, hõõguvalt roheliseks. Naine neelatas kõvasti. "Ma tahan öelda, et mul on kahju selle pärast, mis juhtus."

"See oli ammu." Mehe hääl kõlas üleolevalt, aga ta silmad olid kiindunud naise käele, mis tema käe peal lebas. "Ma jäin ellu."

"Jumalale tänu," sosistas naine.

Daniel võttis ta kaissu ja pani pihu naise põsele. Ta silmad ahenesid, otsekui püüaks ta mõista midagi, mis teda segadusse ajab. "Sa pole enam mu peale vihane?"

Naise pulss lõi nii kiiresti, et tal hakkas pea ringi käima.

tal kulus natuke aega, enne kui sõnade tähendus pärale jõudis. "Tol õhtul olin ma..." Ta vakatas, mõteldes, mida saaks ta öelda.

Sellest õhtust saadik, kui Samantha sai faksi, olid nad vahetanud ainult lühikesi viisakaid sõnu. Aga nüüd oli ta jälle mehe käte vahel ega saanud eitada, et ta tahtis ikka veel sedasama, mida tol õhtul – et Daniel jagaks temaga ühtsust.

Mida mees teeks, kui ta ütleks, et tahab teda ikka veel? Korra oli ta end mehele pakkunud, avanud oma südame ja mõtted. Ei, seekord ei anna ta kiusatusele nii kergesti järele. Seekord ootab ta meest.

"Sul oli õigus." Samantha köhatas. "Mul oli hirm."

Daniel laskis käe alla ja noogutas.

Samantha süda oli raske ja teda haaras äkiline paanika. Ja siis ta teadis. Ta ootaks Danieli, kui see kestaks ka terve ta elu.

Samantha vaatas, kuidas varjud laes tantsisid. Uni ei tulnud kergesti sellest peale, kui algasid surmaähvardused, aga millegipärast oli ärevus täna öösel teistsugune. Ta ei suutnud seda määratleda, kuid midagi oli valesti. See näris ta alateadvuses, kuid ei tõusnud kuidagi pinnale.

Emma käitumine täna oli olnud veider ja isevärki, et mitte rohkem öelda. Ta pani silmad kinni ning ta mõtted pöördusid otsekohe Danieli juurde. Mees oli vaadanud teda enama kui leebe huvi või kaastundega. Samantha surus käsivarred vastu rindu ja naeratas. Kui keegi oleks küsinud talt kuu aega tagasi, kuidas on lood armumisega, oleks ta

öelnud, et ta pole kunagi armunud olnud. Ja see oli tõe
Aga samas poleks ta teadnud, kui vähe ta armastusest ai
saab.

Ning nüüd hakkas see juhtuma, see oli kõige joovas
vam ja hirmutavam tunne, mida ta oli kunagi kogenud.

Ta heitis paksu teki kõrvale ja tõusis istuli. Naeruvää
Ta ei saanud magada, aga vähemalt tööd teha ta ometi s
Öösi oli vana maja temperatuur langenud ja ta pistis kä
oma õhukese puuvillase hommikumantli varrukatesse nin
sidus vöö kõvast kinni. Aga kui ta istus kabinetitooli, te
dis ta, et keskendumine ei tulnud kõne allagi. Faksiapara
oli küll jälle välja lülitatud, kuid põrnitses Samanthat ke
hädaohu vaikiv meenutaja.

Kõnni. Seda oli ta alati teinud, kui pähe ei tulnud õige
sõnu või kui kirjatöö ei edenenud. Või kui ta taipas, e
üksildus oli muutunud liiga talumatuks. Ta ei olnud mõ
ganud, et väikeses korteris oli nii palju mööblit, enne ku
sai oma kolmandal rännakul läbi elutoa järjekordse sini
säärele. Taipamata, mida ta teeb, leidis ta end seismas tüh
jas fuajees, ukse ees, mis viis läänetiiba.

Sa ei tohi sinna sisse minna, sosistas südametunnistu
Aga ta ei kuulanud. Miski tõmbas teda sinna niisama kind
lalt, nagu teda tõmbas Danieli poole. Ta peaaegu ootas, e
mees seisab teisel pool ust, aga teda võttis vastu hoop
üdinitungivalt jahe tühjus.

Samantha leidis seinalüliti ja tundis kergendust, kui la
lamp põlema süttis. Siis ta nägi seda – üksildast telefon
nurgas. Ta peatus, mõtted segaduses. Danielil ei olnud te
lefoni külalistemajas, aga ta oli vaevunud laskma panna
telefoni sellesse majaosse? Miks? Mis mõte selles oli? Ta

astus paljajalu üle kareda põranda, vältides väljaulatuvaid naelu ja puupinde. Telefoni kõrvale maha põlvitades tõstis ta toru hargilt.

Tema küsivale mõttele vastas vaikne summertoon. Impulsi ajel tõmbas ta aparaadi alt telefoniraamatu. Värvine pulk märkis kohta kollaste ärilehekülgede sektsioonis. Kui ta laskis leheküljel avaneda, tundis ta, kuidas ta süda jõnkatas. "Faksiimiled, faksiteenus, faksiaparaadid", ütles pealkiri. Telefoniraamat kukkus tümpsuga põrandale.

Nüüd teadis ta, mis tal kogu aeg peas oli keerelnud, mis oli korrast ära olnud. Ta seadis telefoniraamatu ja aparaadi täpselt endisesse asendisse ja tõusis püsti. Kananahk tekkis tal käsivartele, kui tühja toa vaikne külmus ta õhukese hommikumantli alt üles leidis.

Kas oli võimalik, et keegi saatis viimase faksi siit toast? Ta seisis liikumatult tühjas toas ja pani silmad kinni.

Kui ta nüüd käskis tühjustundel tagasi tulla, kuulas see sõna.

SEITSE

Nõrk suitsulõhn polnud ebameeldiv, üksnes pahand
Samantha keeras külili ja tõmbas teki üle paljaste õlgad
Surudes näo vastu padjapüüri, hingas ta sisse puhta ri
lõhna. Ent suits leidis ta taas üles. Pikkamööda tegi ta s
mad lahti.

Tulekahju.

Ta kargas segaduses istuli. Kiire pilk ütles talle, et tu
ei põlenud. Aga see lõhn?

Kui ta pilk langes aknasse, sai ta aru. Sügav puna
kuma tuli paksust metsasalust, mis piiras maavalduse t
gumist külge, joonistades külalistemaja välja nagu foto
gatiivi. Tema instinkt ütles talle, et tuli liigub majade po
le, aga ta südames oli vaid üksainus mõte: Daniel.

Ta lükkas tekid kõrvale ja heitis jalad hooga põrandal
Mõtle, Samantha. Riided. Tal on vaja riideid. Õhuke öö
särk lendas seljast ja selle asendasid otsekohe esimesed s
jad, mis ta oma kapist leidis – sinised teksased ja puuvill
ne sviiter.

Ta oli just jalga tõmmanud sokid ja tennised, kui kee
hakkas uksele prõmmima.

"Samantha! Samantha, tee lahti." Danieli hääl oli käsk
isegi läbi ukse, mis neid lahutas.

Samantha tegi ukse lahti just siis, kui mees kavatses
sat korda prõmmima hakata. Mehe pilk käis tast kiiresti
jalaest jalatallani üle, tema näos peegeldus üllatus.

"Tubli. Sa oled üleval." Ta kammis sõrmedega oma juuk
sid ja heitis mureliku pilgu üle õla. "Mets põleb. Ma taht
sin olla kindel, et sa oled üleval, juhuks kui me ei saa tuld
kontrolli alla. Ma astun sisse, kui tulen tagasi."

Samantha tuli tema järel fuajeesse ja pani ukse kinni.
"Ma tulen ka."

Mida, mida? Daniel vaatas naise otsustavat ilmet. "See
pole vajalik. Vabatahtlike tuletõrjeüksus on juba teel."

Samantha tõmbas juuksed hobusesabasse ja kinnitas
paelaga. "Noh, siis on üks vabatahtlik juures."

Mees vaatas kõrvale, suutmata naise pilku kauem talu
da. Kui ta sai aru, et mets põleb, oli tema esimene mõte
Samantha. Ta tundis tuttavat süümepiina. Moses oli Davidi
juures ja ta oli andnud neile korralduse lahkuda, kui tuli
hüppab metsast välja, aga esimene mõte, mis talle pähe oli
tulnud, oli Samantha. Issand, mis temaga toimus?

Ta teadis vastust kohe, kui küsimus oli ta peas sõnadeks
vormud. Ta hakkas Samantha Delaneysse armuma. See aru
saamine ajas teda kergendustunde tõttu peaaegu naerma.
Ligi poole oma elust oli ta end teistest eraldanud nagu
munk, kartes suhelda kellegagi Scottsdale'ist, kartes põl
gust. Veel enam oli ta kartnud leida kedagi, kes paneks
teda hülgama oma kohustusi.

Ja ikkagi oli ta kiindunud Samanthasse. Oma probleemide ja sõna otseses mõttes teda piirava ohuga oli see nai-

ne küll viimane inimene, kellesse ta pidanuks armuma. Ä
oli liiga hilja. Autunne oli takistanud tal naist võtmast,
naine oli seda palunud, ometi ei olnud äraütlemise v
pelgalt füüsiline. Äraütlemine. Kui kaua oli sellest, kui
üldse millegi suhtes tugevaid tundeid oli olnud?

Ta hingas sügavalt sisse. "Kuule, ma tahtsin lihtsalt
kindel, et sa tead, kus ma olen ja mis toimub. Tuli pole
nii tugev. Mine tagasi voodisse."

"See ei ole veel hädaolukord?"

"Oleneb sellest, mida sa nimetad hädaolukorra
Naine vaatas teda ikka veel ainiti ja mees raputas pe
"Veel mitte."

Naise ilmes oli kummaline segu vihast ja kurbusest,
ta ütles: "Sellisel juhul tule siia."

Mees läks ta kannul üle fuajee ja oli üllatunud,
Samantha suundus läänetiiva ukse poole. Ta tegi selle l
ja astus kõhklemata sisse, tema tenniste pehmed talla
hisesid põrandal, kuni ta jäi seisma kamina juures.

"Seleta seda," lausus ta, hääl monotoonne. Ta põlv
maha ja võttis telefoniraamatu, mille Daniel oli jät
nurka, ning pöördus mehele otsa vaatama. Ta viipas te
foni poole. "Sul on telefon selles kasutamata majaosas,
seal, kus elad, mitte?"

Daniel vaatas aparaati. Montöör oli selle alles ühen
nud, siin läänetiivas ja külalistemajas. Aga mis tähtsust
oli? Ja miks, jumala pärast, vaatas Samantha nii, nagu s
distaks ta teda milleski?

"Eile." Mees toetas käed puusa ja uuris tihenevas pi
duses naise nägu. "Nad ühendasid telefonid eile... siin
külalistemajas." Ta astus naisele ligi, kordagi temalt pil

raamata. Peatudes tolli kaugusel naisest, kallutas ta pead
vaatas, kuidas naise pilk vankuma lõi. "Miks sa küsid?"

Naise sõrmed hoidsid värvist puupulka, mis oli torga-
telefoniraamatu vahele. Ta libistas sõrmed sellesse va-
ja laskis raamatul lahti kukkuda. Mees tundis otseko-
ära kollaste lehekülgede sektsiooni, aga mitte sektsioo-
, mida naine osutas.

"Seleta nüüd seda." Naise hääl oli vaid sosin, kuid pin-
gat kare.

Daniel pingutas, et hämaras toas lugeda sõnu: "Faksi-
araadid?" Arusaamine tabas teda enne, kui hääle kaja
ntel kustus.

Samantha vaatas talle vaid ainiti otsa, hirm ja ootus ta
ilmis rääkisid tema eest.

"Sa..." Mees haaras tal õlgadest ja oleks teda peaaegu
raputanud. "Sa mõtled, et mina saatsin faksi?"

"Ma... ma ei tea." Naise nägu oli kahvatu, kuid ta ei
mmanud end lahti. Ta ainult vaatas mehele otsa. Ooda-
.

"Miks küll ometi pidanuks mina seda tegema?"

"DiCarlo..." Naisel näis olevat paha, kui ta seda nime
leb. "Tal on ainult vaja mind hirmutada protsessist eemale,
ei ma ei tunnistaks. Ta... ta võis pakkuda sulle ükskõik
mida."

"Ja minul ei ole midagi." Daniel kuulis oma hääles küü-
lisust. "On mul õigus?"

"Ei." Samantha silmad olid suured, kui ta pead rapu-
as. "Ma ei mõelnud seda."

Mees tõmbas telefoniraamatu ta käest ja torkas sõrme-
ga teist peatkirja. "Kaminad." Ta vaatas, kuidas arusaami-

ne üle naise näo libises, kuid ei tundnud sellest rõõm
Naine oli teda süüdistanud. Oli arvanud, et... Ta tonk
teist korda seda pealkirja, tas kerkis viha. "Kamin
Samantha. Mul on vaja kedagi korstnat puhastama. Se
pole aastaid kasutatud."

Naine vaatas üle õla, kuid ei vastanud. Tema näos p
geldus tunnete võitlus. Naine uskus teda. Mees teadis se
vaistlikult. Aga naine ei kavatsenud vabandada, et oli e
nast kaitsnud. Ega pidanudki seda tegema, sai mees ar

Daniel viskas telefoniraamatu põrandale, vali plart
tus lõhestas vaikuse. Ta sirutas käe ja vedas sõrmeots
mööda naise lõuajoont. Naine värises ta puudutuse a
Mees kergitas aeglaselt ta nägu enda poole. "Sa pole en
üksi, Samantha." Ta raputas pead, kui naine tahtis va
vaielda. "Sa võid mind usaldada."

Samantha noogutas.

Väljast kostsid summutatud meestehääled ja sireen
huilgamine. Daniel laskis käe alla ja sundis end naisest ee
le astuma, täielikult seda lummust lõhkuma. "Ma pean t
lega võitlema."

Seekord naine naeratas. "Meie peame tulega võ
lema."

Mees pani käe talle ümber õlgade, vaikses tõotus
"Võib-olla on tuletõrjujatel veel üht abilist vaja."

Oli tõsi, et siin läks vaja naabrite ja vabatahtlike tu
tõrjujate jõupingutusi, et tulele piir panna. Paraku, al
metsa põlengutega võitlemine oli Scottsdale'i rahvale l
gagi tuttav. Daniel ei mäletanud ühtki sügist, kus metsa
lekahju poleks ähvardanud kellegi kodu või maad. Ta va
tas Samantha otsustavalt kokku pigistatud suud ja noog

Kui naine tahtis aidata, siis pidi ta olema seal, kus tal
turvaline olla – Danieli kõrval.

Kui nad majast välja astusid, valgustas nende rada kur-
kuulutav tulekuma. Autod olid sõitnud hoovi, mis lahu-
häärberit külalistemajast. Teismelised poisid, vanemad
ched, koduperenaised ja poepidajad ronisid autodelt
ha.

Samantha pani käed suu äärde, et teda üle melu kuulda
eks. "Kui tõsine see on?"

"Näeb tõsine välja, aga ei ole," vastas Daniel. "See on
hteliselt väike metsaala, umbes viis aakrit või nii, enne
tuleb tee, mis jookseb paralleelselt Main Streetiga. Tee
looduslik tõke ja samuti see muru siin. Pealegi, seal taga
nii palju maad, et tuli liiga suureks läheks."

"Kuidas see algas?" küsis Samantha, ta hääl hakkas kat-
ma ja kahisema, kui nad edasi tule poole sammusid.

Daniel tundis, kuidas suits torkis kopse, kui nad lige-
le jõudsid. Ta raputas pead. "Ma pole kindel. Seal elab
vanem mees, härra Dennis, siit umbes pool miili. Ta
letas täna lehti, aga ta vannub, et kustutas lõkke."

Ta jättis asja nii. Jättis ütlemata, et ta uskus härra Dennist
et selle järgi, mida ta nägi, oli tuli alanud mitmest ko-
Ta krimpsutas nägu, kui eemal väike männipuu põle-
lahvatas, paisates öötaevasse tahma ja sädemeid. Üks
säde emma-kumma maja puuvooderdise vahele ja
on käes.

Ta silmitses külalistemaja, mis nüüd oli neist ainult mõne
kaugusel. Mosest võis usaldada, aga ta ei teadnud tões-
kuidas tema vend tulekahjule reageerib – kuidas ta tuleb
mälestustega – kui ta saab aru, et tuli roomab maja-

tagusest künkast üles. Kas oli õige neid üksi jätta? Te
vaist ütles talle, et Samanthale võib usaldada saladuse Da
kohta, kui vaja peaks olema, aga ta ei suutnud niisug
vapustust tegelikkuses ette kujutada, sellises olukorras.

"Kas peaksime hakkama hoovi veega kastma?" Samantha jäi seisma ja vaatas ringi. "Või arvad, et me on seal taga rohkem abi?"

Mees pidi paratamatult naeratama. "No mida teab ü linnatüdruk tulekahju kustutamisest?"

Samantha naeris ja see pani Danieli peaaegu unusta kaose, mis tema ümber valitses. "Küllalt palju: vaja on pa kindaid ja reha või labidat. Pealegi ei ole ma alati linnat ruk olnud."

"Siia." Mees surus talle käe vastu selga ja juhtis te kuuri poole.

Paari sekundi pärast tulid nad välja kinnaste, labida vana luuaga. Samantha kergitas kulmu, kui mees luua male ulatas.

"Jäta ütlemata." Mees tõstis käed üles. "Luud on k gem ja tegelikult on sellest rohkem kasu kui millest muust."

"Tore." Samantha naeratas ja haaras Danieli käest lu lubades oma pilgul peatuda mehe näol natuke kauem k vaja. Kuidas ta küll võis Danielis kahelda? Ta oli näi haavunud ilmet mehe silmades, kui ta näitas telefoni matut, kuigi see kestis vaid viivu. Järgmisel hetkel oli m muretsenud tema pärast, palunud tema usaldust, rahu nud teda.

Daniel keeras ringi ja hakkas põleva metsa suunas s kima, Samantha tema järel. Naine muutus murelikuks, k

tule liginesid. Ta ei olnud külalistemaja-tagust maad peaegu tähele pannudki, ta polnud hoovist kaugemale nud, aga see oli paistnud olevat paks lehtpuu- ja männi-, mis oli alusmetsa täis kasvanud. Nüüd oli alusmets ära põlenud või põles edasi ja lagedaks jäänud puude- oli nagu hõõguvate süte vaip.

"Kuhu ma peaksin minema?"

"Minuga koos."

Samantha süda võpatas mehe hääle käskiva tooni pea- Ta püüdis seda tunnet maha raputada. Mees rääkis ju sellest, kuidas kõige paremini tuld tõrjuda. Aga kui ta vaa- mehe nägu, ei olnud ta selles kindel. Midagi Danieli silmades oli täna öösi teistmoodi ja sellel polnud midagi ägemist ohuga, mis neid ootas. Neis oli enesekindlust ja austavust, mis oli suunatud ainult Samanthale.

Ta sikutas kindad kätte ja püüdis keskenduda olukorra- le, mis neid ümbritses. "Lähme."

"Sinnapoole." Daniel suundus põlevate puude ja võsa piiri poole.

Samantha vaatas sädemeid, mis taevas hõljusid. Ena- nak jahtus niiskes ööõhus, kaotades oma hõõguvuse ammu enne, kui nad maha langesid. Aga mõned jõudsid tagasi maa peale, ikka veel täis elavat hõõgust ja valmis süütama kõike, millega kokku puutusid.

"Mis majadest saab?" küsis ta.

Isegi enda selja tagant tundis ta, kuidas Daniel jäigas- tus. Otsekui vastuseks tema küsimusele tõmbas Daniel ühe tuletõrjuja kõrvale. Ta pidi karjuma, et teda üle ragiseva tule ja teiste vabatahtlike häälte kuulda oleks. "Tuld muru- platsilt eemal hoida ei ole vist raske," ütles ta mehele, "aga

hoidke majadel silma peal. Jälgige, et katustele hõõguvaoksi ei kukuks."

Daniel rääkis tuletõrjujaga, nagu olnuks ta tolle ilmus. Samantha ootas hirmuga, et teine solvub. Kuid mevaatas hoopis otsustavalt külalistemaja ja häärberi poole."Me ei lase nendega midagi juhtuda."

"Kas idaküljel on kedagi?" Daniel viipas metsa poole."Cooperite maja pole kuigi kaugel. See võib ohus olla."

Tuletõrjuja peatus. "Ja-jah. Mul on piisavalt inimesi, ksiin asja kontrolli all hoida. Aga selle nõlva alumisel poolel..." ta vangutas pead. "Ma ei tea, kuidas seal on."

"Siis läheme meie künkast alla ja töötame idaküljel."

Mees noogutas ja laksas Danielile õlale. "Ole ettevaatlik. Tuul keerutab ja see kant on reetlik."

Daniel pöördus Samantha poole: "Oled sa kindel?"

Samantha tundis äkilist hirmusööstu, aga kui ta nägi mehe silmi, valdas teda ootamatu rahu. "Jah."

Nad astusid üle madalate leekide, mis olid nüüd leinud tee hoovi serva, siis läksid ümbert hullema tule, sinnedes metsasallu sellest servast, mis oli veel leekidest puutumata.

Peagi olid nad tulest ohutus kauguses ja vaatasid hõguvat tuleliini eemalt. Metsa jahedas varjus oli mingil määralrahulikum, kuigi hõiked ja vabatahtlike sekeldamine kajadus ikkagi puude vahelt nendeni. Siis, otsekui neile olimeelde tuletades, tuul pööras ja puhus neile paksu suitseseina näkku. Suits ümbritses neid ja kattis nad lämmatavatuhavaibaga. Samantha tundis iiveldust, kui ta pingutaset hingata. Aga niisama äkitselt keeras tuul jälle mujale jõhk selgines.

"Kuidas on?" pöördus Daniel tema poole.

Naine noogutas ja pühkis kipitavatest silmadest pisaraid. "Pole häda midagi."

Mees naeratas säravalt, nii et Samantha uskus end olevat midagi muud kui tahmane orvuke. Pikki oksi kõrvale tõstes hakkas mees läbi paksu alusmetsa edasi minema. "Mida sa ennist sellega mõtlesid?" küsis ta.

"Millega?"

"Sa ütlesid, et pole alati linnatüdruk olnud."

"Oh." Samantha oli juba unustanud, et ta oli nii palju rääkinud. "Ma ei kasvanud Atlantas. Ma veetsin varase lapsepõlve samasuguses väikelinnas nagu Scottsdale."

"Kuidas sa suurde linna jõudsid?" Mees rääkis aeglustamata, tema häälest polnud kuuldagi füüsilist pingutust, mida läbi tihniku tungimine nõudis.

"Ma... meie... mu isa vahetas töökohta." Samantha tundis oma hääles ebalust. "Ta läks Atlantasse tööle."

"Miks?"

Samantha surus hambad kokku. Miks äkki need küsimused? Nad trampisid läbi metsa keset tulekahju, taevas kõrgel. Ta ei tahtnud rääkida oma lapsepõlvest ega vanematest. Ta oli pidanud viimased üheksa aastata üksi olema. Kas sellest polnud küllalt, et ta oli üksinda ellu jäänud? Ta polnud kunagi mõistnud teiste kanget tahtmist, et ta räägiks oma minevikust.

"See oli parem koht, rohkem raha." Ta otsustas, et parem on möödapääsmatuga ühele poole saada. "Ta tahtis minu hariduse eest maksta."

Daniel jäi seisma nagu sammas. Hetkeks mõtles naine, et mees kavatses seda naeruväärset arutelu siin metsikus

paigas jätkata, kuid tema üllatuseks astus mees paar sammu tagasi ja hüppas siis üle lõhe, mis nende eest läbi jooksis.

Samantha seisis nagu kuju. Kui Daniel ei oleks eest läinud, oleks tema arvatavasti komistanud pea ees kitsasse kuid sügavasse lõhesse. Tulekumast piisas, et neile teed vabastada, aga kivine lõhe paistis nii süütu nagu metsapõrand kuni sa olid otse selle veerel.

"Nii, kas su vanemad elavad ikka veel Atlantas?" Daniel lükkas langenud lehed kõrvale, kuni lõhe teine serv oli täielikult nähtav.

Ta ootas, et naine hüppaks. Aga omas vaimus ei näinud Samantha lõhet, tuld ega isegi Danieli. Omas vaimus nägi ta ilmet oma õpetaja näol, kui see kirjakese üle andis. *Samantha, astu palun klassist välja*. Õpetaja hääl oli värisenud ja ta oli nutnud seda öeldes. *Sinu vanematel oli kohutav avarii*... Kuid selle naise kaastunne oli olnud kasutu.

Leinamine oli kasutu. Miski ei saanud tuua vanemaid tagasi, anda tagasi armastust, mida ta oli tundnud ja kaotanud. Miski ei suutnud leevendada valu. Mitte miski peale tühjusetunde.

"Samantha?" tungis Danieli hääl ta mõtetesse.

Naine vaatas üles just siis, kui tuli kuum suitsupahvak otse talle näkku. Järgides Danieli pilku nägi ta, et tuleliin liikus koos tuulega. Nende poole.

Siis sai ta aru, milles asi oli. Tuleliin oli aeglaselt nende poole liikunud. Ta oli mõelnud, et nemad liiguvad tule poole. Asi oli vastupidi.

"Võta mu käsi." Daniel kummardus üle lõhe. "Ma ei lase sul kukkuda."

Mul on kahju, Samantha, aga su vanemad ei jäänud avariisse ellu.

"Nad on surnud." Ta karjus need sõnad üle näljase tule müha. Temast vasakul leegitses mahakukkunud mänd. Ta vaatas läbi pisarate, kuidas Danieli näole ilmus täieliku arusaamatuse ilme. "Minu vanemad..." Ta peatus, sundides häält mitte värisema, "surid autoõnnetuses, kui ma olin taheksateist."

Mees vaatas kasvavaid leeke, siis uuesti naist.

"Sa pead hüppama, Samantha. Metsavälu on meie ees." Ta võttis kinda käest ja sirutas käe natuke ligemale. "Sa pead mind usaldada."

Naine naeratas, pööramata tähelepanu uuele kuuma tõusule sahmakale, mis torkis ta nägu ja käsi, ning tõmbas ka oma kinda käest. Ta küünitas Danieli käe poole. Nende sõrmed puutusid vaevalt kokku, kui ta üle lõhe hüppas, aga enne kui ta jalad maad puudutasid, haaras Daniel ta käe kindlalt oma pihku ja ta oli mehe kaenlas.

Mees hoidis teda niimoodi, keset tuleohtu ja raugemata tuult, terve igaviku. Kui Samantha põlved nõtkusid, hoidis mees teda püsti. Kui nuuksed ei vaibunud, sosistas mees ta juustesse armsaid lohutusi. Iga pisaraga taandus tühjusetunne, avades temas selle osa, mille kibestus ja valu olid kinni pitseerinud. Samantha põimis käed kõvemini Danieli ümber ja laskis tühjusetundel minema triivida. Vähehaaval see lahkus temast ja vähehaaval täitus ta uuesti Danieliga, jõu ja armastusega.

Kui tuul uuesti suunda muutis, jättis Samantha nutmise järele. Ta heitis pea kuklasse ja vaatas öisesse taevasse. Tähed olid kaetud ja kuu peidetud suitsu ja tule taha, aga

ta tajus neid ikkagi. Vabadus. Seesama tuul, mis kand ohtu, kuivatas ta pisarad. Pooleldi nuukse, pooleldi na pääses ta huulilt, kõlades kummaliselt kokku selle metsi loodusega, mis neid ümbritses. Ta vaatas Danieli näkku nägi tema pilku, täis õrnust ja mõistmist. Tulevikku.

Mees võttis ta näo käte vahele ja kummardus tema po le, kuni ta hingeõhk puutus naise kõrva. "Ma teadsin, et saad hakkama," sosistas ta.

Pisarad ähvardasid voolama hakata ja naine hamm tas huulde. "Ei saanud."

Mees riivas huultega naise huuli, ajas siis enda sirgu, üle naise õla vaadata, ta laubale tekkis murelik korts. "M peame minema."

Naine astus tagasi ja sikutas kinda kätte, täis uut en giat, mis tõukas teda tegutsema. Oht oli olemas, tuli liik pidevalt nende poole, aga sel polnud enam tähtsust. T jääb ellu, ja nüüdsest peale ta elab tõeliselt.

Ta ootas, kuni Daniel ka kindad kätte pani ja põim siis, nii loomulikult, oma sõrmed naise omadega ühte.

"Kurat." See ainus sõna kadus suitsu sisse. Üldises segad ses oli olnud küllalt kerge tähelepandamatult liikuda, a üle lõhe kuuldamatult hüpata oli võimatu. Taas möödala tud võimalus. Ja veel üks liigutav stseen. Viha pulbit nagu äge põleng, mis kestab tõenäoliselt koiduni.

Samantha ja Daniel liikusid sügavamale metsa, käsikäe kadudes viimaks suitsuloori taha. Ah, kui kerge oleks o nud ootamatul tuleseinal neid lõksu püüda. Petrooleum kanister oli lastud lehtedega kaetud auku, mugav peidi

alle juhuse läbi oli jätnud üks mädanenud mänd. Suure parane. Jah, võimalused pakkusid end ise. Taas ja taas. Uuesti ja uuesti.

Kuni asi on lõpetatud.

Kolm tundi kõige rängemat tööd, mida Samantha elades oli tunda saanud, ja ta oli pikali kukkumas. Luud, mis nüüd oli vaid naljakas tüügas, lohises ta järel, kui ta vedas end läbi tahma ja kustuvate süte. Ta tundis läbi tennisetaldade maa kuumust ja teadis, et õhukestest kummitaldadest pole siit suuremat järele jäänud.

Nad olid Danieliga kenasti tule selja taha jõudnud ja kindlustanud idakülje, võideldes lõpuks end tagasi häärbe poole. Enamuse ajast olid nad töötanud külg külje kõr val, Daniel valvas tema järele ja tõmbas ta tagasi iga kord, kui ta õigest suunast kõrvale kaldus. Aga öösel oli juhtu nud veel midagi. Samantha naeratas ja vaatas oma kindas kätt, mis kindlalt Danieli pihus oli.

Daniel surus tänulikult naabritel üksteise järel kätt. Aga Samantha märkas elevusega, et tema kätt ei lasknud mees kordagi lahti. Nad vaatasid, kuidas naabrid ja vabatahtli kud oma autode juurde läksid ja varustuse peale laadisid. Oht võis olla möödas, aga oli alanud midagi muud. Mida gi nende vahel.

"Mis kell on?" sosistas ta, hääl suitsust kare, kui viima ne tuletõrjeauto minekule keeras.

Mees laskis ta käe lahti just nii kauaks, et võtta ära kin nas ja astuda veoauto tulederingi. Ta vaatas kella. "Kolm." Ta kohtas naise pilku ja tõmbas tal kindad käest – esmalt

ühe, siis teise. Seekord, kui ta sõrmed naise omadega ko
ku põimis, puutus ihu vastu ihu. "On aeg sind tagasi ko
viia."

Koju. See sõna kõlas naise kõrvadele loomulikult. Atla
oli olnud ta kodu viimased üheksa aastat, aga polnud k
nagi tundunud tõelise koduna. Scottsdale äkitselt tunde
Võib-olla johtus see asjaolust, et uhke vana häärber oli
elanud veel ühe kriisi, või sellest, et kogukond oli kok
hoidnud. Ta polnud kindel. Ent ta mõtles, et põhjus p
nud neis. See oli Danielis.

"Oota siin," sosistas mees, kui nad jõudsid külalis
maja juurde. Ta võttis kaks trepiastet korraga ja kadus uk
taha.

Hetkeks tundus Samanthale, et ta kuulis hääli, a
Daniel tuli juba tagasi. Ta ei ütelnud midagi, lihtsalt võt
ta käe uuesti oma pihku ja astus häärberi poole.

"Kas kõik on korras?" küsis Samantha.

Mees noogutas ja astus vaikides üle pimeda õue, ved
des teda enda järel nii kiiresti, kui ta väsinud jalad suutsi
astuda. Kui nad kaelamurdva kiirusega jõudsid valgust
mata portikuse trepile, toetas Samantha jalad kõvasti mal
ja keeldus edasi minemast. "Daniel, mis viga on?"

"Mitte midagi." Pimedas oli raske üksikasju eristada
aga Samantha nägi, et mehe silmis hõõgub peaaegu hull
meelne energia. Ta vaatas portikuse lampi ja imestas, et se
ei põle. Aga kui mees põimis oma käsivarre tema om
ümber ja tõmbas ta vastu majaseina, olid kõik muud mõ
ted kadunud.

Danieli suu oli Samantha suul, enne kui ta arugi sai, et
mees kavatseb teda suudelda. Tema enda suu avanes va

malt, ta käed sasisid mehe juukseid, sikutades teda, õhuta-
des sügavamalt suudlema.

Tulekahju suitsu imal lõhn kleepus nende naha ja riiete
külge, meenutades Samanthale kriisi, mis neid oli ühenda-
nud. Daniel päästis ta juustest paela, mis neid koos hoidis,
ja see liigutus avas naise suu veel enam mehe suudlustele.
Samantha kuulis sügavat oiet mehe kurgus, kui ta keel tema
suus ringi rändas.

Naise keha vajus vastu majaseina, puusad kaardusid
Danieli tõugete poole, mees hõõrus end vastu naist magu-
sa lubaduses, mis ees ootab.

"Daniel..."

Mees ei vastanud, vaid sirutas naise tagant käe ukselin-
gile. Kohe, kui raske uks prantsatas vastu seina, tõmbas
Daniel naise fuajeesse. Taas oli Samantha pressitud vastu
seina, mehe keha ja suu katsid ta. Eluski polnud Samantha
arvanud, et niisugune kirg on võimalik, ei temas endas ega
kellegi teises.

Mees haaras ta tahmunud sviitri alaservast ja sikutas
seda ülespoole, kuni naise käsivarred vabaks said. Ta viskas
sviitri põrandale, otsekui oleks see süüdlane, et oli katnud
naise keha. Kui ta uuesti naise poole keeras, ta peatus. Sõ-
nagi lausumata otsis ta lüliti ja süütas kandelaabri, mis uju-
tas nad üle pehme kollase valgusega. Ennistises rutus ei
olnud Samantha rinnahoidjat selga pannud ja mehe silma-
des oli üllatus, kui ta silmitses naise paljaid rindu.

Mehe huuled paotusid ja Samantha mõtles viivuks, et
ta tahab midagi öelda. Kuid mees laskus põlvili ja võttis
ühe rinna täielikult suhu. Samantha tundis, kuidas tal mehe
soja niiske suu ja keele puudutustest põlved nõrgaks lä-

hevad. Mees külvas suudlusi ta kõhule ja avas ta teksast haagi.

"Oota," sosistas naine.

Mees ei kuulanud teda, ta tõmbas lahti luku ja sikutas paksu riiet.

"Daniel, oota."

Nüüd tõusis mees püsti, seejuures hõõrus tema keha vastu naist. Ta tõmbas oma särgi seljast, paljastades lai musklis rinna. "Me oleme küllalt kaua oodanud." Ta sõnas kähisesid naise kõrva, mehe iha oli neis selgesti kuulda.

Samantha vaatas mehe rinda, siis ahvatlevaid kruss tumedaid karvu, mis kerkisid triibuna teksastest üles ni nalihaste poole.

"Toas." Samantha kiskus jalast lagunenud tennised j sokid ning hakkas toaust avama.

Daniel võttis tal käsivarrest kinni ja vaatas teda naer des. "Sa võiksid ka kõik muu ära võtta."

Naine naeratas talle vastu. "Tõsi või?"

Mees raputas pead, nägu tõsine. "Tahm."

"Oo!" Samantha teeskles solvumist. "Kui see sind hä rib, siis..."

Mees haakis pöidlad ta teksaste vöö vahele ning lükka need põrandale, haarates aluspüksid kaasa. "Kas see vasta su küsimusele?"

"Vist küll," sosistas naine. Ta astus pükstest välja ja lü nad jalaga kõrvale, olles äkki teadlik, et seisab Danieli ees üleni alasti.

"Sa..." Mehe pilk ei lahkunud temalt, aga ta tegi lahti teksaste nööbid, lausudes: "... oled ilus." Ta tuli sammuke se naisele lähemale ja tõmbluku sirin pani ta lausele punk

ti. Ta suu kattis naise suu ja Samantha tundis tema teksaste libisemist, kui mees need maha lükkas. Siis oli ta uuesti vastu naist ja tema valmisolek võttis naise hingetuks.

"Oota." Samantha kohmitses toaukse kallal, samal ajal kui mees surus oma puusad tema omade vastu, kobades kannatamatult naise reite pehmeid kumerusi.

"Mm." See tuli vaevukuuldavalt, kui ta hõõrus oma rasvarimata lõuga vastu naise rinnanibusid. "Ei mingit ootamist enam."

Samantha sai ukse lahti, tõmbas mehe endaga kaasa ja nad komistasid elutuppa. Danieli üks käsi oli vastu naise selga ja teine tõkestas kukkumist, kui nad pehmele vaibale rajusid.

"Armas jumal, sa paned mu hinge kinni." Daniel kummardus naise kohale, ta pilk süüvis naise silmadesse. "Ma armastan sind, Samantha Delaney," sosistas ta.

Samantha tundis, kuidas sel hetkel ta silmad pisaraid täis valgusid. Kuidas ta küll ei teadnud? Tal oli vaja nii väga neid sõnu kuulda ja kuidas ta seda ei teadnud? Ta silitas sõrmeotstega mehe nägu. "Siis võta mind." Ta tundis mehe erektsiooni imelist survet enda vastas ja ajas jalad laiali. "Ei mingit ootamist enam," sosistas ta.

Mees oli ühe hetkega tema sees, täites ta, kuni Samantha nõtles, et hakkab mõnust karjuma. Mees viivitles ainult hetke, enne kui hakkas naise sees liikuma, iga õrn tõuge muutus aina ja aina tungivamaks.

"Daniel..." Samantha kuulis end lausuvat mehe nime unenäolises unes.

Mees aeglustas rütmi ja naine avas silmad. Mehe juuksed olid sassis ja rippusid tal näo ees; tugevad õlalihased

olid pingutusest paisunud. Nende silmad kohtusid ja n
ne teadis. Nende kehade ühinemine oli niisama õige na
nende hingede ühinemine.

"Ma armastan sind," sosistas ta, tundes õndsaliku v
banemise lähenemist.

Daniel oigas ja tõukas uuesti, seekord end tagasi ho
mata. Nad jõudsid tippu üheaegselt.

Samantha mähkis oma märjad juuksed käterätikusse ja la
kus voodisse Danieli kõrvale. Ta tõmbas end mehe kü
vastu kerra, käsi rändas üle mehe rinna, otsekui kinnitad
endale, et mees on tõeline, et armuakt ei olnud lihtsalt te
ettekujutus. Mees pani käe talle ümber õlgade ja Samant
toetas pea ta käsivarrele. Mehe nahk lõhnas seebi ja soo
se järele ja naine hingas seda lõhna sisse, vajutades se
hetke oma mällu.

Ta polnud kunagi niisugust kirge tundnud. Ja pol
kunagi niisugust iha tundnud. Daniel oli temaga arm
tust jaganud, otsekui oleksid nad unenäos, oli täitnud kõ
tema vajadused. Ja mees oli ikka veel siin, lihas ja veres, j
niisama tõeline kui Samantha ise. Nüüd dušist jahe ja vä
ke, tundis ta end nii kindlalt nagu ta ammu polnud tun
nud. Ta ei olnud kunagi varem nii õnnelik olnud, isegi mi
enne vanemate surma.

Siis ta kuulis seda, pehmet sahinat, millele järgnes tuh
pots. Alguses mõtles ta, et see hääl oli üks paljudest va
maja käginatest ja sahinatest, aga selles oli midagi liiga tu
tavlikku. Ta tõusis istuli, tänulik pimedusele, mis ikka ve
tuba täitis.

Daniel liigahtas tema kõrval. "Mis on?"

Naine lipsas voodist ja sidus hommikumantli vöö kin-
ni. "Ei midagi."

Mees tõusis istuli. "Kuhu sa lähed?"

"Toon midagi juua. Kuidas oleks soodaveega?"

"Oleks tore." Mehe hääl kõlas kahtlustavalt.

"Ma tulen kohe." Naine sundis end rõõmsaks, aga hirm
lämmatas teda. Armas jumal, kui tal oli õigus?

Jalad kandsid teda kabineti poole, aga keha liikumine
tundus lahus olevat tema mõtetest, tema hirmust, mis anus
teda jääma Danieli kõrvale. Kui ta kabineti uksest sisse as-
tus, nägi ta seda. Faksiaparaadi väike roheline tuluke oleks
muus olukorras tundunud täiesti süütuna, aga täna öösi
paiskas see taas terve Samantha maailma segamini. Ta su-
rus käe suule, et summutada karjatus.

"Ei," sosistas ta laua juurde astudes. Ta mõtles õndsu-
test, mida ta äsja oli Danieli käte vahel tundnud ja raputas
pead. "Seda ei juhtu. Mitte täna. Mitte praegu."

Veel neli sammu ja ta seisis laua juures. Sõrmed värise-
sid, kui ta lambi põlema pani. Soe kollane kuma heitis val-
gust kabinetiseinale, laua poleeritud tammeplaadile, lille-
seadele, mille ta linnast oli ostnud. Ta laskis pilgul rännata
üle kõigi nende asjade, meelega vältides üht, mida tal oli
vaja järele vaadata. Aga viimaks sundis ta end vaatama fak-
siaparaati.

Muidugi oli see seal. Ootas teda. Ta tõstis paberilehe
aluselt ja pani kohe lauale, suutmata seda pikemalt käes
hoida. Ent rasvaste tähtedega kiri ei saanud jääda märka-
matuks.

See läks üle noatera. Sõnad näisid paberilt välja kar-

gavat. Ta vankus tagasi, nagu oleksid need neli sõna
paberilt rünnanud.

Daniel püüdis ta õlgadest kinni. Naine keeras
ja nägi, et mees oli teksased jalga äjanud, kuid tema
jas rind ja niisked juuksed meenutasid, et nad olid
armastust jaganud. Naine tahtis astuda mehe
Tahtis toetada pea tema tugeva õla vastu ja
Kuni kõik see, mis teda ähvardas, võiks niisama
kaduda.

"Mis on?" Mees puudutas ta põske ja kergitas ta
kuni kohtas ta pilku.

Kui Samantha ei suutnud sõnagi lausuda, lükkas
ta kõrvale ja astus laua juurde. Summutatud vandesõna
kõik, mis ta endale lubas, siis ajas ta end sirgu ja tuli
naise juurde.

"Samantha, pole midagi. Sa juba said ühe ähvard
Me teadsime, et see juhtub uuesti."

Naine raputas pead. "Ei, sa ei saa aru. See läks üle
tera... Ta räägib tulekahjust. Ta mitte ainult ei tea, kus
olen, ta on ka ise siin."

Danieli ilme oli ähvardav. "Ma teatan kohe Franc
le." Ta keeras ringi ja haaras kahe käega faksiapara
ning hetkeks mõtles Samantha, et mees paiskab selle
toa.

"Daniel..." ta sõnad takerdusid ja ta hakkas värise
"... sa ei saa aru."

Mees tuli ja võttis ta kaissu. "Kuss. Kõik saab kor
Ta kiigutas naist edasi-tagasi ja kattis ta kaela suudlust
"Ta võib teada, et sa oled Scottsdale'is, aga ta ei saa
siit majast kätte. Sa oled kaitstud."

"Ei." Samantha tõmbas end lahti ja raputas pead. "Sa
ei saa aru."

"Mida siis?"

Naine osutas lauale. "Kui me lahkusime, oli faksiapa-
raat välja lülitatud."

KAHEKSA

Daniel vaatas üksisilmi Samanthat, siis tuba, millest naine oli teinud oma kabineti. Keegi oli seal olnud, oli tungin naise privaatsusse ja Danieli kodusse. Kas DiCarlo inim sed teadsid, et naine on väljas, kui nad sisenesid? M tundis, kuidas ta õlalihased selle mõtte juures pingest kra pi kiskusid. Oli kuidas oli, olgu ta neetud, kui ta lasch veel juhtuda.

Ta haaras telefonitoru ja jäi siis ebalema. Mis pagan külalistemaja number nüüd oli? Ta toksis numbri, mil lootis õige olevat, ja ootas vastust.

"Hallo." Mosese hääl kõlas väsinult.

"Hei, Daniel siin."

Ta kuulis, kuidas Moses sahistas, otsekui tõuseks ta tuli. "Daniel. Kas kõik on korras?"

"Ei."

"Tuli on kontrolli all, eks?"

"Jah." Ta peatus, teadmata, kui palju rääkida. "As Samanthas. Ta on ohus ja ma jään siia. Kas sa võid natu kauemaks jääda?"

"Muidugi." Mosese hääl võttis elevil tooni.

Polnud kahtlust, et vanamees pidas seda vaid sobiv

ahanduseks. Lõppude lõpuks oli Daniel öelnud, et ta jääb ennemikuni ühe ilusa naise juurde. Ta ohkas. Kui see vaid oleks nii lihtne.

Ta otsustas, et ei hakka arusaamatust klaarima. Ta ei tahtnud hakata telefonis üksikasju seletama ega Samantha ees sündmusteahelat uuesti läbi võtma. Ta vaatas naise poole ja naeratas, lootes teda rahustada. Samantha naeratas vastu, kuigi üsna hädiselt.

"Aitäh," ütles Daniel Mosesele. "Sa oled mu elupäästja."

"Ära sa selle pärast muretse. Siin on kõik korras." Moses kõhistas naerda. "On peaaegu päikesetõusu aeg ja David ju just magama. On alles pagana poiss."

"Tore. Ma tulen nii ruttu, kui saan."

"Mis saab sinu kokkusaamisest Davidi arstiga?"

"Tont võtku. See on kell üks." Ta vaatas oma randme poole ja nägi, et kella polnud. Siis tuli talle meelde, et oli selle koos riietega põrandale visanud. Ta oli langenud Samantha käte vahelt taevast otse põrgulikku teadmisse, et naine on hädaohus.

"Ära muretse." Mosese hääl oli rahulik. "Sa jõuad küll, kui saad natuke magada, ma olen siin nii kaua, kui sul vaja."

"Ma olen su võlglane."

Moses naeris tasa. "Muidugi, poeg." Siis pani ta toru ära.

Kui Daniel oli toru ära pannud, põrnitses ta telefoni terve minuti. Seni oli Moses olnud ainus inimene, kellele ta võis usaldada tõe Davidi kohta. Nüüd pidi olukord muutuma.

Ta võttis Samantha mõlemad käed ja vaatas talle silma. "Ma pean sulle midagi ütlema."

Naise ilme oli valvas ja ta raputas pead. "See lause pole kunagi midagi head ennustanud."

"Kui sa mõtlesid, et kuulsid oma korteris kedagi, siis nii oligi."

Samantha kahvatas nähtavalt. "DiCarlo."

"Ei, see oli mu vend." Daniel jälgis naise ilmet, mis muutus hirmunust umbusklikuks. "David."

"Aga Emma ütles, et..."

"Ma tean, mida Emma ütles, mida ta mõtleb." Daniel püüdis leida õigeid sõnu, aga mida sai ta öelda, mis naist kohutaks? Ta hingas sügavalt sisse. "Me lasksime kõigil kõigil Scottsdale'is, kes meid tundsid – uskuda, et David on surnud. Aga ta ei surnud. Ta on elus ja elab minu juures külalistemajas."

Naine raputas pead. "Ma ei saa aru. Miks?"

Daniel laskis ta käed lahti ja torkas sõrmed teksaste taskusse. "Davidi juures on midagi teistmoodi. Ma ei oska seda seletada. Ma ei saa isegi sellest aru, aga see on olnud lapsest peale nii. Ema ei suutnud Davidit sellepärast kunagi taluda."

Ta vedas käega läbi juuste. Ta tahtis olla ükskõik kus, teha ükskõik mida, ainult mitte seista Samantha ees ja jutustada valust, mida ta omaksed olid üksteisele põhjustanud. Aga ta pidi. Talle meenus ahastus Samantha näol, kui ta öösel oli rääkinud oma vanemate surmast. Daniel läks faksi juurde ja tõmbas juhtme seinast välja. Naine oli küllalt pidanud kannatama.

Kuid vähemalt paistis, et tema ja ta vanemad olid üksteist armastanud. Daniel kahtles, kas tema peres seda üldse oli ette tulnud. Ei, see polnud tõsi. Tema armastas Davidit. Ja nüüd armastas ta Samanthat.

"On veel midagi, eks?"

Ta keeras naise poole. Pilk naise silmis oli mõistev. Samantha pani oma käe ta käsivarrele ja Daniel tundis osavõtlikkust, mida ta kogu elu oli otsinud. See oli tema jaoks olemas. Ta palvetas, et seda jätkuks ka Davidi jaoks.

"Mu vend on terane ja taibukas. Ta pole võib-olla nagu teised poisid – teised mehed – aga ma vannun..." Ta raputas pead, teades, et kogu tõde on möödapääsmatu.

"Davidit süüdistati tulekahjus, kus hukkus mu isa."

"Oh, Daniel." Naine pani käe suule, kuid ei liikunud. Tegelikult nägi ta välja, nagu tahaks ta toast põgeneda.

Kes võis teda selle pärast süüdistada? Kas polnud ta DiCarlo pärast juba küllalt kannatanud? Mees teadis, et tema järgmised sõnad võivad kergesti murda naise eneseväärikuse.

"Ema saatis Davidi kolmteist aastat tagasi hooldekodusse." Ta vakatas, jälgides Samantha nägu. "Vaimuhaigete kodusse. Ema suri möödunud aastal ja ma olen sellest peale vaeva näinud, et venda koju saada. Nüüd on ta natuke üle kuu kodus olnud."

Samantha jäi rahulikuks, seistes hetke liikumatult, siis keeras ta ringi ja läks toast välja. Pagan, mida ta siis oli rääkinud? Daniel andis talle minuti aega ning läks siis talle järele. Kui ta naise juurde astus, seisis too köögileti najal ja vaatas aknast välja külalistemaja poole.

Daniel peatus natuke eemal, surudes alla tahtmise sirutada käed naise poole. Ta nägi läbi õhukese rüü pinget naise seljas ja õlgades. Naisele polnud vaja veel üht komplikatsiooni; ta oli oma eluga küllalt puntras.

Aga David oli Danieli vend, osa temast. Tema vastutu
sel. Punkt.

Ja ometi armastas ta Samanthat. Lühikese ajaga, mi
nad teineteist tundsid, oli naine sisendanud tasse tuleviku
lootust. Kurat, naine oli tema tulevik, nii palju kui asi te
masse puutus. Tõde oli, et tal polnud tahtmist kummastki
loobuda.

"Mida sa mõtled?" küsis ta, kui naine tast välja ei teinud

Samantha ei keeranud tema poole, ainult naeris tasaks
si. "Et ma pakun sinu venna vastu üht hullu organiseeri
tud kuritegude peameest."

Ta heitis nalja? Mees oli teda petnud, võib-olla ta eli
ohtu pannud, ja tema suutis selle üle naerda? Daniel tun
dis, kuidas pinge temas lahtus ning ta raputas uskmatult
pead. Samantha oli haruldane leid.

Daniel otsustas tema huumorimeele proovile panna
"Viska lisaks üks viirastuslik must labradori koer ja kaup
on koos."

Seekord keeras naine kiiresti ringi ja vaatas talle otsa, ta
pilk oli läbitungiv, selles polnud naljaraasugi. "Millest sa
räägid?"

Ah-ah, mõtles mees, liiga palju korraga. Tal oli tunne,
et Samantha mõistvus oli lükatud viimase piiri peale. Ta
surus käed rusikasse, et mitte naist kaissu tõmmata. Kui ta
Samanthat kaenlas hoidis, läksid kõik asjad paika, kõik oli...

"Mida, Daniel?" Naine astus sammu mehe poole, pilk
kahtlustav. "Ütle kohe."

"Sa ei müksanud musta koera, nagu šerif kinnitas. See
oli David." Mehe hääl oli vaikne, tema häbi pettuse pärast
oli isegi ta häälest kuulda.

"Mina... ma ajasin su vennale otsa?" Naise silmad läk-
sid hirmust suureks. "Oh issand..."

"Ei." Daniel haaras tal õlgadest ja sundis teda endale
otsa vaatama. "Sa sõitsid üle ta seljakoti." Siis tuli Danielile
meelde, kuidas David oli oma blaseerunud moel teatanud,
et vajab uut seljakotti. Ta surus alla tahtmise naerda. Ot-
sustades pilgu järgi Samantha silmades, annaks naine talle
kohki, kui ta nüüd naerma hakkaks. Aga ta tundis, kuidas
ta suunurgad tahtmatult kerkisid.

"Kas see on naljakas?" Naine tõmbas enda vabaks ja
viis talle kallale, parem käsi kõvasti rusikasse pigistatud, ja
löi teda käsivarre pihta. Siis ta peatus ja viha asendus ker-
gendusilmega. "Ma teadsin seda. Ma teadsin, et see pol-
nud koer." Ta hääl kerkis. "Miks pidi šerif kinnitama, et ta
nägi surnud koera?"

Daniel kehitas õlgu. "Võib-olla püüdis ta sind rahustada."

"Või mu tuju tõsta," ütles naine tasa. Ta vaatas hetkeks
kõrvale ja kui ta uuesti mehe pilku kohtas, nägi mees, et
viha on tagasi. "Ja sina – miks sina mulle ei öelnud? Daniel,
ma olen end haigeks muretsenud, mõeldes, et ma vigasta-
sin kedagi."

"Anna andeks." Ta sirutas mõlemad käed, paludes, et
naine vastaks. "Davidi kojutulek on keeruline. Ma ei taha,
et keegi teaks temast, enne kui ta on kohanenud."

Tema kergenduseks Samantha mitte ainult ei pistnud
oma käsi tema omadesse, vaid astus tema embusse. Daniel
tundis, et tema maailm oli taas korras ning põimis käed
naise ümber ja nügis ninaga ta kaela.

Ta oli leidnud teise poole iseendast, oma hingest. Mõte,
et ta võiks naise kaotada, oli talumatu.

Naine nügis omakorda tema kaela. "Telefonikõne... Ja pead koju minema?"

Mees tundis ta hääles suurt väsimust ja kallistas teda kõvasti. "Ei. Üks sõber on Davidi juures. Mingil juhul ei lähe ma praegu kuhugi."

Naine ohkas. "Millal ma teda näen?"

Daniel oli tänulik, et naine ei näinud tema kohkunud ilmet. Kuni selle hetkeni ei olnud talle pähegi tulnud, et Samantha tahab Davidit näha. "Ah... varsti, ma loodan. Ma annan sulle teada, kui ta selleks valmis on."

"Olgu." Naise hääl oli üksnes sosin ja ta naaldus raskelt mehe vastu.

Viimaste tundide füüsiline ja emotsionaalne pinge oli viimaks oma osa võtnud. Mees osutas magamistoa poole. "Sa pead puhkama."

"Ei vaidle vastu," ütles naine ja läks koridori.

"Ma tulen kohe," hüüdis mees talle järele.

Kui ta kiiresti välisust kontrollis, leidis ta selle lukustamata. Tal oli tahtmine rusikaga vastu seina lüüa. Nad olid uksest sisse vajunud, mõtlemata millestki muust kui seksist. Ta jäi kangeks, kui talle meenus, kui kergesti uks oli avanenud. Samantha ei kasutanud võtit. Tal polnud seda vaja.

Uks oli kogu aja lukust lahti olnud.

Kui ta läks tagasi Samantha juurde, leidis ta naise vaidist, kuid ärkvel. Ta oli käterätiku ära võtnud ja juukseid kamminud, nii et need laotusid padjale nagu läikiv jõgi. Naine keeras tema poole, ajades end ühele küünarnukile, ning mees lipsas ta kõrvale. "Sa ütlesid, et su vend oli mõni dünud nädalal häärberis. Miks?" küsis Samantha, ta hääl oli mõtlik ja vaikne.

"Ma pole kindel, aga ma usun, et ta peab seda ikka veel oma koduks." Daniel ohkas, soovides, et ta oskaks rohkem vastata. "See on pikk jutt, aga kui me lapsed olime, siis me maalisime koos... ärklitoas." Samantha puges ta külje alla ja mees pani talle käe kaitsvalt ümber õlgade. "Ta tahtis üks õhtu, et me maaliksime, ja nii nagu mina aru saan, tõi ta lõuendi ärklituppa."

Naine tõmbus tagasi, et talle otsa vaadata, ta näos oli väsimus, kuid silmades oli süttinud uus huvi. "Linnas antiigipoes on üks maal häärberist. Kas sina maalisid selle?"

Mees noogutas. "Ammu. Minu sõber, kelle nimi on Leonard Moses, on selle poe omanik. Tema on täna Davidi juures."

"Ma nägin teda poes." Naise näkku tuli kummaline ilme, kui ta neid sõnu ütles, ja Daniel sai selgesti aru, et midagi on pahasti.

"Moses on ainus inimene Scottsdale'is, peale sinu, kes teab Davidist." Ta võttis salgu naise niiskeid juukseid, mässis kuldse siidi oma sõrme ümber ja naine laskis oma pea ta õlale langeda.

"Ma ei meeldi talle," ütles ta ootamatult.

Danieli sõrmed jäid paigale. Mõte, et Mosesele võiks keegi mitte meeldida, kui selleks ei ole kindlat põhjust, ajas naerma, aga ta nägi, et Samanthal oli tõsi taga. "Miks sa nii ütled?"

"Ma ei tea." Naine vedas sõrmedega üle mehe rinna.

Ta sõnad kõlasid uniselt ja rauge toon erutas meest. Samanthal oli ikka veel seljas õhuke hommikukleit, mille ta oli ennist ülle tõmmanud, ja mees ei saanud unustada,

kuidas see oli liibunud naise rindadele ja puusadele. "Mo[illegible] on kahjutu," sosistas ta, aga ta mõtted olid mujal.

Samantha loomulik siirus oli pöördunud ehedaks kir[illegible] kui nad ennist armastasid. Ta polnud naine, kes oleks mä[illegible]ginud, ja ta ei hoidnud end armastuses tagasi. See oli er[illegible]tilisem kui hästi kavandatud võrgutamine, mõtles mees.

"Daniel?"

"Ah?"

"Ma küsisin, kas sa ise tead, kui andekas sa oled. Atlan[illegible] on majaportreedele suur turg. Sa võiksid..."

"Ohoh, võta hoog maha. Ma maalisin selle, kui ma ol[illegible] praktiliselt laps. Enne õnnetust. Maalimine ei kuulu ena[illegible] mu ellu." Ta tundis Samantha taunivat hoiakut, kuigi h[illegible]maras toas ei näinud ta naise nägu.

"Kas David on sama andekas kui sina?"

Daniel mõtles kohutavast naisekujutisest Davidi por[illegible]reel. Ta pigistas silmad kinni ja sundis kujutise taandum[illegible] "Ta on andekas, aga omal viisil."

Kui naine midagi ei öelnud, keeras Daniel külili ja va[illegible]gistas ta oma keha alla, käed kahel pool naise pead. Ta kum[illegible]mardus ja suudles naise ninaotsa. "Anna andeks, et ma su[illegible]le kohe alguses ei öelnud. Ma polnud kindel, kuidas sa re[illegible]geerid."

"Noh, nüüd tead," vastas naine ilma pikemata. "Mi[illegible] olin ainus laps..." Ta sirutus ülespoole, et silitada sõrme[illegible] otstega mehe põske. "Ma ei tea, kas ma oskan seletada, mis tunne see on, aga ma olen tuhat korda endale vend[illegible] soovinud. Kedagi, kes oleks mu kõrval, kes must hooliks ja kes võiks minu eest hoolitseda. Tänu jumalale, et Davidi oled sina."

"Palun..." Daniel naaldus tagasi ja sikutas naise hom[illegible]mikumantli vööd, kuni sõlm tuli lahti ja õhuke rõivas ava[illegible]. "Ütle mulle, ega sa minust kui vennast mõtle."

"Oh..." Samantha kehitas hommikumantli seljast ja lii[illegible] mehe vastu. "Ma võin teha midagi paremat," sosistas [illegible]. "Ma näitan sulle."

[illegible] oled vallandatud." Samantha võttis pannilt pitsalõigu ja hammustas juustuga kaetud kolmnurka.

"Ei ole." Emma libistas oma pitsalõigu pannilt paber[illegible]aldrikule. Ta lõikas selle kuueks võrdseks osaks ja pistis kahvliga kaks pala suhu.

Naine kõrvallauas pöördus neid vaatama, siis teeskles, [illegible] uurib menüüd oma käes. Emma saatis naisele vihase pilgu, kuigi neid lahutas hiigelsuur lamineeritud menüü[illegible]kaart.

"Asjad on kontrolli alt väljunud." Samantha tegi pausi, kuni Emma vaatas talle otsa. "Ma ei või riskida sinu julge[illegible]olekuga. Mitte nüüd, kus ma olen saanud ähvarduse siin Scottsdale'is."

Ta oli hoolega sõnu valinud: *ähvarduse siin Scottsdale'is*. Ta ei öelnud Emmale, et sõnum tuli faksiga või et keegi oli häärberis käinud. Milleks? See ei oleks midagi muutnud, oleks ainult Emma närvi ajanud.

"Olgu, olgu, ma olen vallandatud." Emma tõstis häält ja naine naaberlauas heitis üle menüü uudishimuliku pilgu. Emma naeratas magusalt tema poole ja suunas oma tahelepanu pitsale. "Issand, ma vihkan seda linna," pomi[illegible] ta mürgisel ilmel. Aga kui ta uuesti üles vaatas, oli vae-

nulikkus läinud, selle asemel oli mure. "Sa lubad mul tagasi tulla, kui see jama DiCarloga otsa saab, eks ole?"

"Luban," ohkas Samantha kergendatult.

"Mis tuletab mulle meelde... Sa lubasid täna ka Francie juurde minna, eks? Ta võib olla kohalik mühakas, kui ei puutub seadusejärgimisse, aga see on parem kui mitte midagi."

Samantha tõstis käed üles. "Kokku lepitud." Ta tundis kergendust, et Emma oli uudise võtnud vastu oma tavalisel analüütilisel moel, suhtudes ähvardusse üksnes kui tüütusse asjaolusse, ilmutamata hirmu ega viha.

"Tore." Emma võttis sõõmu suurest jäätee klaasist, tõstis oma taldrikule uue tüki pitsat. "Jätame selle juttu asume heade asjade juurde. Sisseostud."

"Hea mõte." Samantha ei teinud katsetki Emma isu võistelda, aga ta arvas, et tuleb omadega toime, kui puutub ostmisse. "Otsid sa midagi erilist?"

"Ei." Veel üks lõik pitsat kadus välgukiirusel. "Aga ma mõtlesin, et sa ehk tahad seltsi, ja mina tahtsin majast välja pääseda."

"Tänan. Selts kulub ära."

Ta ei püüdnud liiga palju analüüsida Emma tujude kõikumisi, aga just seda oli ta viimasel ajal teinud. Ta kõhkis kiskus kokku ja ta lükkas taldriku söömata pitsaga kõrvale. Kui ta oli joonud pika sõõmu jääteed, laskus ta toolis selja kile, püüdes vabaneda ärevusest, mis palumata ta meelt ründas.

Madalalt käiv sügispäike soojendas muidu lõikavat tuult tehes päeva oivaliseks seguks suvest ja talvest. Samantha polnud kunagi lemmikaastaaega olnud. Tema armastas

pis aastaaegade vahetumist. Karges sügisõhus oli tunda langenud lehtede vürtsikat aroomi ja ta hingas sügavalt sse, et end hirmutundest vabastada.

"Sa näed välja, nagu vajaksid rohkem uinakut kui ostuvke."

Samantha võpatas, kuuldes peaaegu üllatusega Emma lt. "Ma valetaksin, kui ütleksin, et see ei kõla taevalikult." Ta surus haigutuse alla. "Aga kui ma nüüd magan, s passin terve öö üleval ja ehmun iga varju peale. Parem den voodisse roomates surmväsinud."

"Mu mees ütles, et põles kella kolmeni hommikul."

"Ma ei teadnud, et ta oli seal." Ta vaatas Emma poole nägi, et teine jälgis teda pinevalt. "See pole küll minu aja, aga sellegipoolest täna teda minu poolt. Linnarahas tuli tegelikult kõik kokku. Ma mõtlen, et tuletõrje poiss ilma inimeste abita midagi suutnud."

Emma tõusis järsult püsti ja viskas käekotirihma üle õla. "Oled sa valmis?"

"Ja-jah." Samantha jättis jootraha lauale ja haaras oma kott. "Valmis."

Nad läksid kohvikust ärikeskuse poole, peatudes imetluma lapitekke ja teisi kohalikke kaupu, mis ääristasid kõnniteed. Samantha ei saanud ostmata jätta veel üht purki piimikonservi ja lõpuks ostis veel lillelaua. Ta imetles seda, kui nad edasi kõndisid. Käsitöö sügavpunasest kirsipuust, mille peale sobiks ilusti sõnajalg.

Ta mõte rändas korraks Atlanta korterisse, kus valitses valge naha ning kroomterase ja klaasi puhas rangus. Kuhu seal sobiksid lillelaua sügavad puutoonid ja sentimentaalne sõnajalg? Ei kuhugi. Aga nad oleksid imetoredad kaar-

akende kõrval häärberi läänetiivas, kui see ükskord valm on.

Ta oleks peaaegu oianud kõvasti, kui taipas, kuhu t mõtted olid rännanud. Tema vaim oli küll loogikast ei tõtanud.

"Ega sa sinna sisse lähe?"

Samantha oli jäänud seisma Leonard Mosese antiig poe ette. Ta silm tabas läbi klaasukse poes liikumist ja t pani käed silmadele varjuks, et paremini näha. Liikumi paistis ka tagaruumist. Et silt uksel teatas **Suletud**, oli te kogu tõenäoliselt Leonard Moses.

"See on kinni." Emma häälest kostis halvustamist. Ve oli see ainult Samantha ettekujutus?

Ta pani käe tuhmunud messinglingile ja lükkas, tu des, et uks avaneb natuke. See polnud lukus. Ta keer Emma poole. "Ma mõtlen, et omanik on tagaruumis j mul on vaja küsida ühe maali kohta, mida ma hiljuti si nägin. Kas tahad minuga sisse tulla?"

"Ei." Emma heitis pilgu vitriinile. "Käi ära. Ma läh vaatan sinna üle tee."

"Hüva." Samanthat valdas kergendus. Aga miks, im tas ta. Tõsi küll, ta oli lootnud rääkida härra Mosesg üksinda, aga ega ta polnud kavatsenud tungida Dani saladustesse. "Mul ei lähe kaua."

Ta viivitas, jälgides, kuidas Emma üle tee läks, ja lükk siis ukse lahti. "Härra Moses?" hõikas ta.

Oli ainult vaikus ja tema hääle nõrk kaja.

Ta pani lillelaua letile. "Härra Moses?"

"Palun vabandust, aga pood on kinni." Mehe hääl tu laoruumist.

Samantha peatus ainult hetke, enne kui astus leti taha ja sealt edasi tagaruumi. Ta astus sisse just parajal hetkel, et näha, kuidas härra Moses hõbeplaskust tubli klähvi võttis. Plasku kadus jakitaskusse kohe, kui ta Samanthat märkas.

"Ma teen uuesti lahti homme," ütles mees prille kohendades. "Oi... see olete teie."

"Jah." Naine naeratas, tal oli hea meel, et vanamees ta ära tundis. "Daniel on mulle teist nii palju rääkinud, et ma mõtlesin korraks sisse astuda ja tere öelda."

"Ah nii." Mees näperdas jaki tõmblukku, kuni see oli pooleni kinni tõmmatud.

Plasku, mõtles Samantha. Aga kas ainult see? Nagu eemalt, oli tal nüüdki kindel mulje, et ta teeb vanamehe närviliseks.

"Ma loodan, et sellest pole midagi, et ma sisse astusin." Ta viipas eesukse poole. "See polnud lukus ja ma tahtsin küsida teilt Caldwelli maali välja meelitada." Ta naeratas jälle ning tegi paar sammu mehe poole. "Ma tahtsin teatada teile ka oma kavatsusest..."

Leonard Moses taganes tüki maad ja Samantha märkas ta laubal higipisaraid, kuigi laoruum oli jahe. Mees vaatas nervalt põrandale, kui naine ligemale tuli.

"Ma mõtlen, et see oleks tragöödia, kui see maal ei jää Caldwellide perekonda." Samantha hõõrus oma käsivarsi, soovides, et ta oleks õhukese volangidega pluusi asemel viitri valinud. Ta värises, kuigi ta ei saanud seda otseselt ruumi jaheduse arvele panna. "Ma tahtsin teile öelda, et ma kavatsen selle maali Danielile kinkida. Kui te olete nõus sellest lahkuma, tähendab."

Taibates, et mees ei kuula teda, järgis ta härra Mosese

pilku ruumi nurka. Tolmuse pappkasti vastu toetus portree, mis võis olla ainult temast. Otsekohe vaatas ta paremasse alumisse nurka ja leidis Danieli initsiaalid. Ta silmis peksis rinnus. Daniel oli öelnud, et nad olid Davidiga hiljuti maalinud, aga oli ta siis tema oma maali aineks valinud?

Ta põlvitas laoruumi põrandale, liivaterad puurisid ta põlvedesse, hoolimata paksudest teksastest. Ta libistas sõrmedega üle lõuendipinna, hetkeks unustades, et ta polnud üksi. Värv oli kuiv, aga kergest naksumisest võis järeldada, et see oli tehtud hiljuti.

See oli uskumatu. Ta naeratas. Kuigi mees oli teinud ta vapustavamaks, kui ta elus kunagi oli välja näinud. Kas ka Daniel teda nägigi? Ta tundis, kuidas tal süda paisus peaaegu lõhkemiseni. Taevas aidaku teda. Kui ta juba poleks sellesse mehesse armunud olnud, siis pärast pildi nägemist olnuks ta täiesti kadunud.

Härra Moses köhatas. "Te ei peaks siin olema, preili Delaney."

Isegi sealt, kus naine põlvitas, võis ta tunda mehe alkoholilõhna. Ja tunda pinget. Mis võis Leonard Mosesel tema vastu olla? Tema silmades oli lahkus, mis ei ulatunud Samanthani ja Samantha tundis endas nii segadust kui ka otsustavust. See mees oli Danieli sõber ja ta tahtis kangesti, et mees tunneks end tema seltsis vabamalt.

"Palun vabandust." Ta tõusis püsti ja astus maalist eemale. Otsekohe tunnetas ta mehe kergendust, et ta enam pilti ei vaadanud, aga miks? "Me oleme Danieliga tihti kokku saanud." Ta vaatas mehele silma ja naeratas. "Ma olen nii satult meelitatud, et ta tegi minust portree."

"See... see on hea." Leonard Moses tuli tast jalgu järele ruttades mööda, käigul kergelt komistades. "Andke andeks, ma pean poe sulgema." Tema viimased sõnad tulid pehme kõlaga.

Mees on purjus, taipas Samantha. Pappkastile oli visatud vana kollane tekk ja mees vedas selle üle portree, otsekui võiks Samantha üksnes vaatamisega seda vigastada. Aga kui naine keeras minekule, libises tekk maha.

Samantha ahhetas ja astus tagasi, ja kõik hirmud, mida ta viimaste kuude jooksul oli püüdnud talitseda, lahvatasid tas lõkkele. Danieli portree kõrval oli teine. Ja nii kohutav, nagu ta eluski polnud näinud.

Nagu moodne Meduusa. Naise juuksed olid otstest krussis, kuid madude asemel lõppesid need leekidena. Seal, kus värv oli paks, oli nägu pragunenud ja kuivanud tuhataolva halliks. *Mu jumal,* mõtles Samantha, *see naine näeb välja, nagu põleks ta*. Ta vaatas lõuendi alumisse paremasse nurka. Initsiaalid D. C. olid kirjutatud Danieli tuttava käekirjaga.

D. C. – Daniel Caldwell, sosistas ta sisetunne.

Ta põrnitses portreed. Seal, kus pidanuksid olema silmad, oli must tühjus. Ent miskil moel väljendas musta värvi tühi keeris enamat. Selles oli kurjus.

Ta räputas pead. *Ei, mitte Daniel. See peab Davidi oma olema.* Arusaamine tõi kergenduse. D. C. – David Caldwell.

"David." Ta sosistas selle valjusti välja.

"Ei." Moses heitis teki maalidele peale, määrdunud kollane varjas kujutised. Ta lükkas tagasi laubale kleepunud juuksesalgu ja sosistas peaaegu kuuldamatult: "David on surnud."

"Pole midagi." Samantha kogus julgust, astus ettepoole ja pani käe Mosese käsivarrele. "Daniel rääkis mulle Davidist. Ma tean, et ta elab."

Moses heitis talle kohkumatu pilgu. "David on surnud," ütles ta kõhklemata. Ta tõmbas oma käe vabaks ja pistis jakitaskusse. Plasku jäi suule pikaks sõõmuks. Ta pühkis käeseljaga suud ja vaatas Samanthale otsa. "Uskuge mind."

Samantha sai aru, et ta nihkub ukse poole, ta süda klopis. Ta küll ei tahtnud seda tunnistada, aga Leonard Moses ajas talle hirmu peale, ja mehe veendumus Davidi suhtes näis lausa kinnismõte olevat. Samantha värises.

"Armas Lydia." Mees tegi paar ebakindalt sammu diivani poole. Kui ta sinna istuma vajus, pani ta plasku enda kõrvale. "Ma lubasin." Sõnad kostsid vaevalt sosinal, aga Samantha oli kindel, et ta oli neist aru saanud.

Ta sundis end tagasi mehe juurde minema ja kükitas tema ette, nii et ta nägi mehe silmi. Silmad, eresinised ja selged, näisid väsinud, alkoholist segased. "Ma tean, et te olete Davidi saladust kaua hoidnud." Ta naeratas, kui mees noogutas. "Aga meie Danieliga oleme sõbrad, rohkem kui sõbrad, ma loodan. Ta ütles mulle, et David on elus. Sellest pole midagi, et ma nägin maali."

"On küll." Samantha märkas, kuidas mehe nägu vihaseks muutus. Silmad ahenesid ja lõualihased tõmblesid. "David suri kolmteist aastata tagasi!" Tema hääl kajas laes ruumis vastu. "Miks te sellest aru ei saa?"

Samantha tõusis selle purske tõttu ehmunult püsti. Ta tahtis üritada veel kord meest veenda, panna teda aru saama, aga jäi ebalema. Ta keeras kuulatades pead. Härra Mosese hääle kajale järgnes ainult vaikus. Aga talle tundus,

nagu oleks ta kuulnud uksekellukese kilahtust. Kas oli keegi poe eesukse lahti teinud?

"Olgu. Olgu peale, ma saan aru." Ta noogutas ja sundis end naeratama ning hakkas välja minema. "Võib-olla saame sellest peagi rääkida."

Kui ta eesruumi lipsas, pomises härra Moses midagi, millest ta aru ei saanud. Ta tundis, et väriseb, kui poeruumi sõbralikud pildid ja lõhnad ta vastu võtsid. Värisevate kätega haaras ta letilt oma lillelaua. Issand jumal, mis oli siin äsja juhtunud?

Kui ta vaatas üles, et eesust avada, ta võpatas. Emma näis teisel pool, käsi lingil.

Samantha surus käe südamele ja naeratas. "Sa ehmatasid mu poolsurnuks," ütles ta, kui avas ukse ja astus sõbralikku päevavalgusse.

"Miks?" Emma näis olevat üllatunud.

"Ma... ma ei oodanud, et näen sind seal seismas, kui ma üles vaatasin."

Ta silus vajaduseta oma tärgeldatud pluusi, lükkas siis triibitatud varrukad küünarnukkideni. Kas Emma oli kuulnud Mosese sõnu? Samantha võttis mõttes kiiresti läbi oma juttuajamise vanamehega. Kas võis Emma kuulda ka seda, mida tema oli öelnud? Ta vaatas oma sõpra, kes agaralt mühkis pluusisabaga üht õuna.

"Tahad?" sirutas Emma õunakorvi tema poole.

Samantha raputas pead, äkitselt meenus talle Lumivalgeke. Ta heitis pea kuklasse ja naeris, lastes päikesepaistel oma näole langeda. *Sa hakkad segi minema, Samantha*, mõtles ta, kohates Emma jahmunud pilku.

"Mis nii naljakas on?"

"Ei midagi... kõik." Samantha pühkis silmanurgast üh pisara. "Ma mõtlen, et magamatus hakkab mulle vist nõ juma."

Emma naeris. "Seda küll."

Samantha naeratas, otsustades maha raputada pahaen delise tunde, mida ta Mosese poes oli kogenud. Moses o vana mees. Vana mees, kes oli liiga kaua saladusi hoidnud Pealegi veel liiga kõvasti alkoholiplaskust kinni hoidnud

Samantha heitis pilgu seljataha ja tundis, kuidas tal sü külmaks läks. Leonard Moses seisis kõnniteel poe ees j vaatas neile järele. Samantha oleks nagu näinud, et mee raputas pead.

David on surnud. Miks te sellest aru ei saa?

Viivuks mõtles ta nende sõnade üle järele. Ta haara poleeritud lillelaua kõvemini kaenlasse ja hakkas kiiremin astuma. See oli võimatu. David oli maalinud selle kohuta va pildi. D. C. – David Caldwell. Mitte Daniel.

David oli elus. Kui Emma ei oleks kõndinud tema kõ val, oleks ta need sõnad kõvasti välja ütelnud. Ent ta ko das neid omas mõttes seni, kui need segunesid tema sam mude rütmiga.

David on elus, David on elus, David on elus...

ÜHEKSA

Dr Rogers laskis kaardil langeda ja võttis eest oma traat-raamidega prillid. Ta pani need hoolikalt lauale, mis eral-das teda Danielist, ning naeratas siis laialt. "Ma tahan neid teste niisama palju kui teiegi, härra Caldwell."

Daniel tundis, kuidas pinge ta kehas alanes, ja ta naera-tas vastu. "Nii et on võimalus?"

"Et ta võib elada normaalset elu?" Dr Rogers vangutas pead. "Ausalt, ma ei tea. Ma ütlen ainult, et seni ei ole teie venna haigusele kunagi lõplikku diagnoosi pandud." Ta vaatas uuesti kaarti ja heitis selle siis kõrvale. "Davidi hai-guse kohta on lugematuid kordi kasutatud terminit *psüh-hoomaatiline*, aga ilma korralike uuringuteta on see diag-noos väärtusetu. Mul on hea meel, et te olete viimaks nõus neid tegema."

Sekundid möödusid, enne kui Daniel arsti sõnadest aru sai. "Ma ei mõista." Ta tõmbas käega läbi juuste, kartes, et talle öeldakse midagi, mida ta ei taha kuulda. "Meile öeldi ära, kui me taotlesime uuringuid." Ta sundis oma hääle rahulikuks, tuletades endale meelde, et dr Rogers oli haig-las uus inimene.

Dr Rogers näis olevat hämmelduses ja võttis uuesti

kaardi. "Nagu te teate, sain ma Davidi juhtumi alles kuu aja eest." Ta raputas kaarti silmitsedes pead. "Ma näen nüüd tut sissekannet, et nõuti edasisi uuringuid, aga siin on ka mitu märkust, et proua Caldwell on ära ütelnud."

"Ära ütelnud?"

Dr Rogers pani kaardi ära. "Jah, ja Davidi seaduslik hooldajana oli tal õigus keelduda..."

"Ema keeldus?" Danieli mõtted keerlesid peas ja südame kloppis. Oli võimalus, et Davidi haigus oli kehaline, ja ema ei olnud tahtnud seda uurida? Tulikuum viha kõrvetas ta sisemust ning ta ajas end lauaservast tuge otsides püsti. "Miks?"

Daniel mõtles tagasi nendele kordadele, kui nad emaga olid kohanud pidevalt muutuvat haiglapersonali. Tema oli kümneid kordi esitanud oma mure, kirjutanud lõputuid palveid edasisteks uuringuteks. Ja ema... ta tundis, kuidas tas kees viha. Ema oli istunud tema kõrval, vaikselt noogutanud, alati nõus olnud. Ja lõplik sõna oli olnud ei. Aga miks? Ema reaalsustaju oli olnud nõrk, aga ta oli küllalt terane teadma, mida ta tahab... ja mida mitte. Ja oli teda petnud. Süütunne rõhus Danieli, ta õlad vajusid tõekoorma all longu. Jumal küll, tal ei olnud tookord aimugi.

"Härra Caldwell?" Dr Rogers viipas talle, et ta uuesti istuks. "Ma saan aru, et teie ei teadnud." Ta peatus, otsekui hoolega sõnu otsides. "Ma ei tea, miks teie ema meelt muutis, aga praegu on tähtis see, et teie olete nõus laskma venda põhjalikumalt uurida."

Daniel sundis end uuesti nahktooli istuma. Ta sasis käega juukseid ja ootas, kuni suutis end jälle valitseda. "Muidugi. Teil on õigus."

Dr Rogers võttis uuesti Davidi kaardi ja kirjutas kiirustades midagi selle alumisele äärele. "Esialgsed uuringud tehakse paari nädala jooksul." Ta tõusis püsti ja sirutas Danielile käe. "Kui meil veab, võime saada häid uudiseid."

"Tänan teid." Daniel surus arsti kätt ja tundis esimest korda aastate jooksul lootust pead tõstmas. Samantha oli tulnud ta ellu ootamatult ja andnud talle lootust. Võibolla on niisama ootamatult ka ta vennal tulevikku.

Siis laskus ta peale sünge arusaamine nagu tormipilv. Mitte kellegi jaoks ei olnud õiget tulevikku seni, kui DiCarlo oli liikvel. Mitte enne, kui Samantha ja David on turvalised.

"Kas on midagi viga, härra Caldwell?"

"Oh ei." Daniel laskis dr Rogersi käe lahti. "Ma lihtsalt mõtlesin ette."

"Te ei kõhkle?"

Daniel kujutles Davidi nägu, tema mõtlikku ilmet ja süütuid silmi. Davidile oli liiga tehtud. Esmalt tegi seda saatus, siis arvatavasti ta oma ema. Kas tõesti oli võimalik murda barjääri, mis oli teda tegelikust maailmast eraldanud? Ta raputas pead. "Ei kõhkle."

Daniel lahkus kliinikust uue kindlustundega. Ta mõtles, kui rahulikult oli Samantha kuulanud, kui ta rääkis Davidist. *Ma pakun sinu venna vastu üht hullu organiseeritud kuritegevuse peameest.* Tema naljatuse siirus oli avanud Danieli silmad naise jõu ja haavatavuse suhtes. Ta oli tol hõl kartnud, kuid mitte Davidit.

Daniel heitis korraks pilgu Atlanta panoraamile, enne kui istus rooli taha. Kusagil siin linnas varitses mees, kes oli valmis ehmamaks kui Samantha hirmutamine. Daniel

tundis, kuidas ta käsivarrelihased pingule tõmbusid. Mitte keegi ei saa Samanthale liiga teha – *tema* Samanthale.

Mõne lühikese nädalaga oli Samantha sisenenud tema maailma niisama kindlalt nagu Daniel naise omasse. Ago olgu ta neetud, kui ta laseb ükskõik kummal DiCarlo ohvriks langeda.

Samantha vaatas ainiti käekirjanäidist enda ees. Liialdatud ülemised ja alumised väljaulatuvad täheosad, lisaks killustavad taandread, ilmutasid isiku seksuaalset agressiivsust. Ta kandis selle aruandesse. See oli käsikirja jaoks suurepärane näidis.

Kuigi ta püüdis ennast tagasi hoida, tõmbas ta aruande alt välja paksu manillaümbriku. See oli olnud teibiga kinnitatud tema korteriukse külge, kui ta linnast tagasi tuli. Sees oli koopia viimasest faksiähvardusest, selle juures kirjake šerif Smithermanilt, mis teatas, et allika leidmiseks on vähe lootust. Samantha oli seda juba mitu korda vaadanud, tema professionaalne silm hindas kirjatähtede paigutust ja kuju.

Teistes faksitud ähvardustes oli kirjutaja kasutanud suuri trükitähti või kavatsuslikult peenejoonelist kursiivkirja. Nagu DiCarlol tavaks. See siin, lisaks tähtede muutmisele, tundus teistsugune. Samantha libistas käega üle sõnumi. *See läks üle noatera*. Tähed olid ühtlaselt paigutatud, kõik ühesuurused. Ta uuris sõnade paigutust lehel. Sõnum oli kirjutatud peaaegu alläärde. Normaalselt tähendaks see madalat enesehinnangut...

Ta lõi paberi tagurpidi köögilauale ja otsustas, et ei vaata

seda enam. Missuguse vastuse see annaks, kui ta analüüsib käekirja? See oli tõenäoliselt üks DiCarlo käealuseid, muud midagi.

Ta tõmbas paela hobusesaba ümbert ja raputas juuksed valla, kuid minuti pärast sidus ta neid juba uuesti kokku. Jälle pilk läbi köögiakna külalistemaja poole, aga ikka ei mingit märki Danielist. Ta tõusis püsti ja läks külmiku juurde, et võtta piima. Jälle pilk aknast välja, siis kellale. See näitas kaheksa ja Danieli kokkusaamine Davidi arstiga oli olnud kell üks. Kus ta oli?

Ta haaras oma märkmiku ja pastaka ning istus laua taha. "Tont võtku," sosistas ta, kui piim üle klaasiääre loksus.

Ette kavatsemata rebis ta märkmikust lehe ja pani kirja numbri 1. "Edward Mintz". Ta ütles kirjutades selle nime kõvasti välja. Osariigi prokurör. Mis motiivid oleksid temal Samanthat ähvardada? Raha? Võib-olla, mõtles ta, kui rüüpas piima, aga pole tõenäoline. Hirm? Ta mäletas, et oli näinud mehe laual raamitud fotot naeratavast väikesest tüdrukust. DiCarlo võis olla ähvardanud tema perekonda. Kindel võimalus. Ja Mintz oli ainus, kes teadis, kus ta viibib.

Peale Danieli, muidugi. Ja nüüd Emma, tuletas ta endale meelde. Ka šerif Smitherman teadis, kes ta on, aga mitte, miks ta siin on. Ta põrnitses paberit. Enese teadmata oli ta kirjutanud sinna veel kolm nime.

Ja siis oli Leonard Moses.

Tuled vanas majas lõid vilkuma ja Samantha kargas püsti. Ta hammustas endale huulde, olles pahane oma närvlikkuse peale. Mis tal viga oli? Õhtu oli selge, aga tõusis tuul, eelmäng tormile, mida ilmateade oli kogu

päeva lubanud. Telefoni- ja elektritraadid tümpsusid vastu majaseina.

Siis uus tümps, ja selle järel koera haukumine.

Paanika hakkas aeglaselt pead tõstma ja käsivarred läksid kananahale. Ta hõõrus neid läbi õhukeste pluusivarrukate, püüdes meeleheitlikult tõrjuda pahaendelist tunnet, mis talle ligi hiilis. Naeruväärne, kössitada köögis nagu hirmunud hiir. Daniel jäi hiljaks ja ta oli mures, muud midagi. Ta tundis, kuidas nahk kuklas kokku tõmbab, ja tõusis püsti, paisates tooli pikali. Ta sundis end loendama kümneni, aga selle maagilise numbrini jõudmine ei muutnud midagi.

Ta kartis nii väga, et hirm oli peaaegu käegakatsutav. Kõik temas kisendas: mine majast välja, ja ta tahtis kangesti kuuletuda. Haaranud köögilaualt käekoti, hakkas ta ukse poole minema. Aga kuhu ta läheb? Ta taipas uue paanikasööstuga, et tal pole kuhugi minna.

"Rahune maha," sosistas ta endale. Ta kõndis aeglaselt kabinetti. Kui ta võttis kaustast Emma elulookirjelduse, leidis ta, mida oli otsinud. Ta valis numbri ja ootas. Kinni. Ta valis numbri uuesti, tundes, kuidas vana hirm teda haarab. Ikka kinni. Ta vedas sõrmega mööda Emma elulugu, kuni leidis tema aadressi: Jefferson Avenue, 3750. Kui ta õigesti mäletas, oli Jefferson Avenue siit ainult kolm-neli kvartalit.

Emma polnud kunagi öelnud, et elab nii ligidal, ja ta oli alati autoga tööle tulnud, isegi ilusa ilmaga. Samantha heitis selle mõtte kõrvale. Mis tähtsust sel oli? Peale Danieli oli Emma tema ainus sõber Scottsdale'is. Ja kui tal üldse sõpra vaja oli, siis just praegu.

Ta haaras kotist autovõtmed ja astus õhtupimedusse. Tuul rebis ta juukseid ja surus puuvillase pluusi vastu rinda nagu sideme. Ta istus eesistmele ja lõi ukse enda taga kinni. Kõik jäi vaikseks ja rahulikuks. Ta vaatas, kuidas tuul endiselt peksis puude oksi ja kiskus kuivanud lehti. Hetkeks mõtles ta, mida ta teeb, lahkudes maja kaitsvast varjust, et sõita pimedusse.

Ja sõbra poole, mõtles ta, kes teda ei oota.

Vaatamata oma kahtlustele pani ta mootori käima ja juhtis auto teele. Sõites jälgis ta teraselt tänavasilte, et Jeffersonist mitte mööda sõita. See oligi paari kvartali kaugusel, just nagu tal meeles oli. Emma maja oli kerge leida, sest postkast oli tähistatud hiiglasuurte valgete numbritega. Samantha keeras kruusasele sissesõiduteele ja parkis Emma tuttava sinise Buicki kõrvale.

Maja oli lihtne karkassehitis, veetooni värv mälestus kümne-kahekümne aasta tagant. See polnud niisugune maja, mida ta oli oodanud, nentis Samantha. Emma oli jätnud mulje peaaegu maniakaalsest korralikkusest, töö, mida ta Samanthale tegi, oli täiuslikult korrektne. Ent maja oli käest ära lastud.

Eemal lõhestas taeva välgunool, mõjudes ergutavalt. Torm oli tulemas, Danieli ei olnud kodus ja Samanthal oli hirmsasti vaja olla sel õhtul kellegi lähedal, saada lohutust ja meelelahutust, mida ainult teine inimhing võis pakkuda. Ta lõi autoukse lahti ja jooksis eesverandale.

Samantha helistas kella. Kuulmata helinat, koputas ta ka.

Vastust ei tulnud. Majast oli kuulda teleka häält, aga muud elumärki ei olnud. Ta koputas uuesti ja keeras kuulatades pead. Ikka ei midagi.

"Samantha?"

Hääl tuli selja tagant ja ta võpatas, tundes Emma hääle ära alles pärast seda, kui ta süda rinnus oli jõnksatanud.

"Emma." Ta vaatas naisele otsa, käsi surutud vastu kaela. "Seal sa oledki."

"Ma muudkui ehmatan sind, mis?" Emma naeratas ja viipas parkimisplatsi poole. "Ma viisin prügi välja. Kas on midagi lahti?"

"Noh..." Samantha takerdus, olles äkki kimbatuses, kuidas kirjeldada paanikat, mida ta oli enne häärberist lahkumist tundnud. "Ma lootsin, et võin väheke sinu peal olla." Ta kirtsutas nina. "Kui aus olla, siis Danieli ei ole kodus ja mul oli hirm."

Emma tuli verandale ja keeras ukse lukust lahti. "Mul dugi võid, ära ole rumal. Tule aga sisse."

Ta pistis võtme tagasi teksaste esitaskusse ja silus oma juukseid. "Aga vabanda, et kõik segamini on. Sa tabasid mu suurpuhastuse päeval."

"Mis sa vabandad." Samantha astus üle läve hämarasse väikesesse tuppa. Taas oli tal mulje, et ta on vales majas. Lelud ja riided vedelesid pilla-palla kulunud sohval ja laemamistoolil, ja põrandal oli pudruraase. "Kas Gus ja lapsed polegi kodus?"

Emma korjas kokku mõned riidehilbud sohvalt ja toolilt ning viipas Samantha istuma. "Ei, nad on täna kooli lahtiste uste päeval." Ta naeratas ja pööritas silmi. "Ma nõudsin endale kahtlast au jääda koju ja koristada maja."

Samantha valis lamamistooli. "Ma ei oleks tohtinud sulle niimoodi kaela sadada."

"Sest pole midagi." Emma istus sohvaveerele ja pani käed kokku.

Samantha pilk rändas tema kätele. Need olid punaka pooriga koos.

Emma näis seda samal ajal märkavat. "Oih," hüüatas ta, tõusis järsult püsti ja sirutas käed ette, et neid silmitseda. "Las ma lähen pesen end puhtaks. Need prügikastid olid jõuledad."

Samantha kuulis köögist kraanivee pahinat. "Kas toon sulle midagi?" hõikas Emma. "Klaasi veini ehk?"

"See sobib küll."

"Kohe saab."

Samantha laskis pea lamamistooli pehmele seljatoele. Maja oli segamini, aga õdus. Väljas ulus tuul, aga väikese maja tubli konstruktsioon ei lasknud seda märgatagi. Ja midagi oli veel maja juures rahustavat. See oli *väike*. Ta muigas oma kartlikkuse üle. Pagan, kui siin majas keegi oleks, kuuleks seda kohe. Eriti kui see keegi astuks piiksuvate mänguasjade peale.

Emma ulatas talle üle tooli seljatoe veiniklaasi. "See pole kallis, aga ajab asja ära."

"Aitäh." Samantha võttis lonksu ja pidi pingutama, et mitte grimassi teha.

Vein oli ausalt öelda kohutav. Ta keerutas klaasijalga põidla ja nimetissõrme vahel ning mõtles, mida öelda. "Ma kuulsin müra," pahvatas ta viimaks. "Ma kardan, et mul ei jätkunud vaprust seda taluda."

Emma keris jalad sohvale enda alla. "Miks? See tähendab, ma tean, et sul on põhjust karta, aga kas on veel midagi juhtunud?"

Samantha võttis veel ühe lonksu veini ja soovis, et klaas poleks nii heldelt täis valatud. Ta oli olnud sunnitud ütlema Emmale, et surmaähvardused olid talle Scottsdale'i järgnenud, aga ta oli jätnud kõige hirmutavamad detailid endale teada. Ent täna oli tal kiusatus pihtida kõigest, mis oli juhtunud. Ta ohkas ja naaldus toolis tagasi. Ei, tegelikult vajas ta pelgupaika oma korteri tühjuse eest, natukest seltsi, kuni Daniel tuleb tagasi. Neile kummalegi poleks hea, kui ta peatub üksikasjadel.

"Ei. Ainult et Daniel läks..." Samantha katkestas lause poolelt sõnalt. Issand jumal, ta oleks peaaegu pahvatanud välja, et Daniel läks Davidi arsti juurde. "Danieli ei ole kodus ja ma tundsin end nii üksikuna." Ta naeratas. "Aitäh, et lasid mul siia tulla."

"Muidugi. Kui ma ainult saan abiks olla."

Kui Samantha silmad lahti tegi, nägi ta, et Emma vaatas kella. Ta tahtis jälle küsida, kas ta hoiab Emmat kinni, aga ebales. Emma juures oli nii mõnus ja rahulik, et ta ei tahtnud end liigutadagi. Ta ei tahtnud sugugi kuulda, et Emma peab kuhugi minema.

"Paistab, et teie Danieliga saate hästi läbi," jätkas Emma. "Kas ma haistan algavat romaani?"

Samantha jõi veel veini ja pani silmad uuesti kinni. Oli ebaviisakas Emmale vastamata jätta, aga ta oli nii väsinud, et mõte ei töötanud. Pagan, ta suutis vaevalt ärkvel püsida, veel vähem rääkida. Viimaks tegi ta silmad lahti. "Daniel on kõige uskumatum mees, keda ma olen kohanud."

Emma noogutas. "Noh, ma arvan, see ütleb kõik." Ta vaatas uuesti kella. "Kuule, sa oled õige lömmis. Gus ja lapsed on kohe kodus ja siis on siin rohkem lärmi kui rah

vusvahelises lennujaamas. Mis sa ütled, kui ma viin su koju ja olen sulle seltsiks, kuni sa end julgemalt tunned?"

"Sa ei pane pahaks?" Samantha imestas, kui uimaseks iks klaas veini teda tegi ja ta ei usaldanud end juhtima. Pealegi tundis ta end juba paremini ja mõte väikesest uinakust ei kõlanud enam nii võimatult.

"Sugugi mitte." Emma tõusis püsti ja sirutas käe veiniklaasi järele. Kui Samantha hakkas seda talle ulatama, ta naeratas. "Kas sa lõppu peale ei tahagi teha? Mäletad, mina juhin."

Vein ei maitsenud enam nii jõledalt kui mõni minut tagasi, seepärast kummutas Samantha klaasi põhjani ja ulatas siis Emmale. Tema mõte keskendus Danielile ning äkitselt ihkas ta ruttu tagasi oma korterisse. Ehk on mees nüüd kodus.

Viieminutiline sõit häärberini jõudis vaevalt tema teadvusse ja enne kui ta arugi sai, oli Emma tema maja ees peatunud. "Kas tahad, et toon hommikul su auto ära?" Ta ootas, kuni Samantha talle otsa vaatas, enne kui jätkas: "Nüüd, kus sa tead, kui ligidal ma elan."

"Ei, pole vaja." Samantha tõmbas käekoti sülle ja surus haigutuse tagasi. "Ma lasen Danielil end hommikul sinna sõidutada, kui see sulle sobib."

"Sobib küll." Ta noogutas häärberi poole. "Paistab, nagu oleks sul juba seltsi."

Samantha ei püüdnudki varjata oma rõõmu, nähes Danieli portikusel seismas. "Oh, tore," sosistas ta.

"Näed?" Emma naeratas talle. "Kõik saab korda."

Hetkeks paistsid majast langevas valguses Danieli ja Samantha siluetid. Murelik ilme mehe näol ja intiimne viis, kuidas ta käe sirutas, olid vastikud. Mis nali, nagu võiks ta Samanthat kaitsta. Pilv libises üle kuu ja pimedusekate oli kergenduseks. Hea, et nad olid armukesed. Niiviisi on nad teineteisega hõivatud ega pane muud tähelegi. Vähemalt mitte enne, kui on liiga hilja.

Daniel tuli talle poolde treppi vastu. Ta haaras naisel käsivarrest ja pöördus siis vaatama Emma autot, mis kadus öösse. "Kus kurat sa olid?" pressis ta läbi ristis hammaste.

"Emma pool." Miks mees vihane on? imestas Samantha. Ta oli meest oodanud, oli võidelnud üksi varjude ja hirmuga ja nüüd oli mees tema peale vihane? Ta tõstis lõua, et Danielile otsa vaadata ja pea hakkas ringi käima. "Kus sina olid?"

"Atlantas."

See ütleb küll palju, mõtles naine. Kohtumine arstiga oli olnud kell üks. Daniel oleks ammu pidanud tagasi olema. Aga mehe silmades oli midagi – midagi muud kui pahameel – ja see ei lasknud Samanthal talle etteheiteid teha. Mees laskis ta käe lahti ja ta läks üksi trepist üles.

Üleval jäi ta seisma ja keeras ringi. Daniel vaatas talle järele.

"Ma olin su pärast mures." Mehe hääl oli vaikne, silmad tunnetest tulvil.

"Poleks vaja olnud. Ma olin..."

"Poleks vaja olnud?" Mehe silmad muutusid jälle viha-

seks ja ta oli ühe hüppega naise kõrval. "Mida sa mõtlesid, kui korteri niisugusena maha jätsid?"

"Missugusena?"

Mees haaras tal teist korda käsivarrest ja tiris uksest sisse. Samantha rohkem tundis kui kuulis, et uks paugatas taga kinni, ja surus käsivarred vastu rinda. Tund aega tagasi oli ta tahtnud näha Danieli. Nüüd tahtis ta ainult maha istuda, silmad kinni panna ja kõrvad kinni katta, et maailm eemale jääks.

"Köök," Danieli hääl oli tagasihoitud tunnetest kähe, "näeb välja nagu oleks seda rüüstatud."

Ta sakutas jälle Samanthat käsivarrest ja naisel ei jäänud muud üle kui järgneda. Jalg jala ette koperdas ta mehe kannul, kuni seisis köögiuksel ja nägi ruumi oma silmaga. Laua keskel oli piimaloik, millest voolav nire oli moodustanud teise loigu põrandale. Tool lamas ikka veel maas, tükk maad lauast eemal.

Nende pilgud langesid üheaegselt märkmikulehele. Daniel astus laua juurde ja võttis paberi, ta ilme oli kinnine. "Ja mis see on, Samantha? Kahtlusaluste nimekiri?"

"Jah." Naine vaatas, kuidas värv mehe näost kadus ja meenutas õudusega, et lehel oli tema nimi. Ta raputas pead, püüdes koguda oma hajusaid mõtteid. "Sa ei saa aru. Ma kuulsin müra ja..."

Mees lõi paberi laksti lauale. "Miks minu nimi nimekirjas on?" Ta tuli üle köögi ja jäi Samantha ette seisma. Tema ilme oli vihane, kuid puudutus õrn, kui ta võttis naise näo käte vahele ja sundis teda endale silma vaatama. "Miks, Samantha?"

"Mul oli hirm," sosistas naine. "Ma lihtsalt pidin püüd-

ma selgust saada." Ta rebis oma pilgu lahti ja vaatas köögi laua poole. "Nimekirjas on inimesed, kes teavad, et ma olen siin."

"Tont võtku." Mees oigas ja tõmbas ta pea vastu oma õlga. "Pole midagi. Ma mõtlesin... ma mõtlesin, et DiCarlo on su kätte saanud."

"Anna andeks." Naine tundis, et tuba käib ringi ja haaras mehel õlast. "Nimekiri – ma ei mõelnud..."

"Ütle mulle, et sa ei karda mind."

"Ei." Pisarad voolasid tal mööda põski alla ja Danieli särgile. "Ma ei karda sind."

"Ma ei teeks kunagi sulle haiget." Mees kergitas ta pea oma õlalt ja suudles pisara ta põselt. "Ma sureksin sinu eest, Samantha."

Naise põlved olid nõrgad ja kõik kahtlused sulasid. "Võta mind, Daniel."

Daniel oli kuulnud neid sõnu ta suust ennegi ja ühe korra oli ta need kuulmata jätnud. Aga mitte täna. Täna oli ta kogenud, missugune oleks tema elu ilma Samanthata ja see oli ta sisemuse pahupidi pööranud. Ta mõtles tõsiselt, mida oli öelnud. Ta pigem sureks, kui kaotaks Samantha.

"Jah."

Naise silmad olid väsinud ja see, mida naine oli pidanud taluma, jõudis nüüd mehele täies reaalsuses pärale. Ta libistas käe naise põlvede alla ja tõstis ta üles. Samantha ei punninud vastu. Mees tundis, kuidas naise keha lõtvus ja pea puhkas rahulikult tema õlal. Aga kui ta kandis naise magamistuppa ja asetas voodile, haarasid naise käed tal kõvasti kaela ümbert kinni ja tõmbasid teda allapoole.

Naine maitses veini ja iha järele. Alkohol üllatas Danieli, aga kui naise suu tema oma all magusas kutses avanes, kadus see mõte. Talle meeldis naise maitse ja see tunne, millega ta surus oma keele tema suhu, nii nagu ta kohe siseneb tema kehasse. Mehe keha oli valmis, erektsioon kõva ja ootusest tukslev.

Ta kiskus särgi teksastest välja ja rebis kärsitult nööpe, kuni oli sellest vaba. Ta jälgis Samantha silmi, kui naise pilk üle tema libises. Naise nägu hõõgus ihast, see oli magamistoa hämaras valguses ilus. Naine tõstis käe, et järgida mehe õlajoont, siis tema suunurki. Nende pilgud haakusid ja jäid kokku, samal ajal haaras mees naise sõrmeotsa endale suhu.

Mees tundis end üha kõvemaks minevat, kui kirg muutis naise ilmet ja tema huuled avanesid rauges ihas. Naine kergitas ülakeha ja päästis lahti oma rüüsitatud pluusi ainsa nööbi. Kui ta pluusi endal üle pea tõmbas, ümbritses ta õlgu terve kaskaad kuldpunaseid juukseid. Ta huuled olid suudlustest paistes, silmad ihast udused. Sõnagi lausumata tegi ta lahti rinnahoidja ja viskas selle kõrvale, pakkudes mehele vähimagi kõhkluseta oma keha.

Mees oigas, tõmbas teda enda vastu ja tundis ta jäigastuvaid nibusid oma rinna vastas. Tõmbudes tagasi, et naisele otsa vaadata, tundis ta teatud omanikuõigust, kui ta pilk langes naise rindadele. Need olid täiuslikud, õrnast õrnarusest kuni tumedate nibudeni. See oli Samantha. Mehe pulss tormas, kui ta naise voodiveerele tõmbas. Ühe käega sikutas ta naise puusadelt pehmeid teksaseid, haarates aluspüksid kaasa. Naise pikad jalad sirutusid valgel linal ahvatlevalt, ta keha oli täiesti paljas.

Mees tõrjus tahtmise kummardada oma suu naise rindadele. Selle asemel päästis ta lahti oma püksid ja lükkas need maha, tundes uut erutustulva, kui tä keha ahistavast rõivast vabanes. Esimesel korral olid nad andunud teineteisele tormakalt, seekord tahtis ta võtta naist aeglaselt, jätta meelde iga tolli ta kehast.

Ta alustas rindadest.

Danieli keel tegi ringe esmalt ühe, siis teise nibu ümber. Ta külvas suudlusi rindade vahesse, kuni Samantha mõtles, et hakkab ootusest kiljuma, tundes, kuidas ta muutub soojemaks, niiskemaks, iga korraga, kui mehe keel puutub ta rinnanibusid. Mees peatus ja tõmbas ta alahuule endale suhu ja Samantha tundis, kuidas mehe erektsioon ta jalgevahet hõõrus, surudes õrnalt vastu kõige intiimsemat kohta.

Mehe sõrmed põimusid tema omadega, tõstes naise käed ta pea kohale, ta suu püsis naise suul. Siis sisenes ta naisesse, tema kõva riist otsis ja leidis naise ilma juhtimata. Naine õhkas ja ta keha sirutus meest täies pikkuses vastu võtma. Mehe keel hakkas naise suus rütmiliselt liikuma, kuigi ta keha jäi liikumatuks.

Kui naine end tema all liigutas, vastas ta naise tahtmisele end tema sees liigutades... esmalt aeglaselt, siis ägedamalt, kuni tema puusade tõuked langesid kokku ta keele õndsalike rünnakutega.

Samantha tundis end ühtaegu oma kehast eemalduvat ja nii õndsalikult selle sees. Iga aisting Danieli läheduses tõmbas teda kindlalt rahuldusele lähemale. Kui mees jättis suudlemise, et haarata suhu ta rinnanibu, teadis ta, et ei suuda enam oodata.

"Daniel..."

Mehe keel libises üle rinna, kuni teine nibu ta suhu lipsas. Samantha sai rahulduse, ta puusad kerkisid, et lasta meest nii sügavale kui võimalik. Mees liikus tema sees, rahuldas ta iha ja, sügavalt oiates, ka enda oma.

Samantha keha lõtvus Danieli all, kui saabuv rahuldus tast läbi voogas, ja ta surus suudluse mehe kaelale. Mees veeretas nad ühele küljele ja hoidis ta keha oma embuses. "Sa üllatad mind," sosistas ta naise kuklasse.

Samantha naeratas. Ta tahtis vastata, kuid ei suutnud sõnu vormida. Ta jalad hakkasid talitsematult värisema ja ta tundis hirmusööstu. Ta surus jalad vastu madratsit ja käskis oma kehal rahuneda, mõtelda Danielist. Mees oli rohkem kui ta armuke. Kusagil ja mingil ajal oli Samantha andnud talle oma südame ja hinge. Kuidas oskas ta seda sõnadesse panna? Ta surus sõrmed rusikasse, et takistada nende värisemist.

Daniel suudles ta kõrva ja kergitas end ühele küünarnukile. "On sul midagi viga?"

Samantha püüdis naeratada, aga ta põselihased tõmbusid pingutusest krampi. Issand, ta oli väsinud, ometi ta keha sõna otsese mõttes huugas ebatavalisest energiast.

Võib-olla tuli see hirmust, mida ta ennist oli tundnud. See oli tast midagi võtnud. Ja elevus Danieli kojutulekust, füüsiline pingutus temaga armastust jagada, kõik see oli tast energiat imenud. Tal oli vaja magada.

Viimaks ta noogutas. "Ainult väsinud."

Daniel silus tal juuksed kaelalt ja hakkas tal õlgu masseerima, ta käsi liikus laiskades ringides naise pingul lihastel. Samantha tundis kehas kummalist vibratsiooni, süga-

vat värinat, mis algas tema sisimas ja rändas väljapoole kätesse ja jalgadesse. Ta pigistas silmad kinni ja lootis, et see tunne läheb mööda. Ei läinud. See hoopis kasvas, kuni ta kõrvad hakkasid pilli ajama. See ümbritses teda, imes teda oma veidrasse maailma.

Tal oli tunne, nagu jätaks ta Danieli maha.

"*David on surnud.*" Härra Mosese sõnad olid nii selged, nagu oleks ta neid Samanthale kõrva sosistanud.

Olid tal hallutsinatsioonid? Ta puudutas Danieli kätt, rahustamaks ennast, et mees on ikka veel tema juures.

"Oled sa kindel, et sul pole midagi viga?" küsis mees. "Sa värised."

Ta kuulis mehe häält ja tundis, et värin andis natuke järele. Võib-olla oli ta tõesti lihtsalt väsinud. Ta jääb magama ja kui ta ärkab, on imelik tunne läinud.

"*Armas Lydia. Ma lubasin.*"

Ta silmad läksid lahti. Kust need sõnad olid tulnud? Ta keeras end selili, vahtides hirmunult toas ringi. Öölamp heitis mahedat valgust voodile ja ta pilk kohtas Danieli murelikku ilmet.

Miks oli härra Moses kinnitanud, et David on surnud? Sel puudus mõte. Huugamine kõrvus muutus valjemaks ja ta hõõrus kõrvu, soovides vabaneda unenäolisest tundest.

"Ma – mul on vaja kohata Davidit." Sõnad tulid ta suust tormakalt ja tundus, et nii valjusti, nagu oleks ta neid kisendanud.

Vaja. Ta oli seda öelnud. Tema vaimus kõlas see nagu süütunnistus, pihtimus kahtlusest, mis oli tema sees kogu päeva kasvanud. Tal oli vaja kohata Davidit, et tõestada

tema olemasolu. Ja tõestada... mida? Et mees, keda ta armastab, räägib tõtt. Samantha mõtted keerlesid ohjeldamatult. Ta nätsutas lina pihku ja pöördus Danieli poole.

Kui ta vaatas mehele silma, ei näinud ta neis üllatust. Võib-olla polnud ta neid sõnu karjunud. Või ehk oli neid ainult mõtelnud ja mitte välja ütelnud. Raske oli öelda, kui kõrvus niimoodi huugas. Kui see ainult järele jääks...

Seekord tahab ta kindel olla, et ta ütleb. Ja seekord ütleb ta nii kõvasti, et teda kuulda oleks. Ta sundis värisevad käsivarred ennast toetama, kui ta end patjade najal üles upitas. Ta ootas, kuni tuba jättis tiirlemise, ja vaatas siis Danielile otsa.

Ta leidis, et ei suuda päriselt suud lahti teha, aga ta ütles valjude ühtlaste sõnadega: "Ma tahan kohtuda Davidiga. Kohe."

KÜMME

Daniel uuris Samantha nägu, otsides põhjust, miks ta oli pahvatanud, et tahab tema vennaga kohtuda. Kaks korda. Aga ta ei suutnud kuidagi mõista, mis toimub naise peas. Nad olid just jaganud armastust ja ta ei tahtnud muud, kui naist hoida. Aga äkki tahtis naine näha Davidit.

"Hästi," vastas ta.

Samantha pigistas käed süles kokku ja väänas neid edasi-tagasi. "N-niisama lihtsalt?"

Mees noogutas. "Niisama lihtsalt. David on osa minu elust. Kui meie jääme kokku, pead sa sellega leppima, temaga leppima."

Naise huuled avanesid ja mees arvas, et märkas nõrka naeratust, aga naine ei öelnud midagi.

Mees kummardus ja suudles ta ninaotsa, mõeldes, kui vapustav naine pärast armuühet välja näeb. Niimoodi hakkabki ta välja nägema, otsustas mees... või vähemalt nii sageli kui võimalik.

Ta vaatas, kuidas naise silmad kinni vajusid, siis avanesid, et uuesti temale keskenduda. Samantha oli üliväsinud, hingelt ja kehalt. *Issand, ta armastab seda naist*. Daniel oli kogu oma elu oodanud, et teda leida. Ta ei kaota teda

DiCarlole. Ei kaota, ja punkt. Ta kummardus, riivas huultega naise kõrva ja sosistas: "Ma tahan, et sa jääksid minuga, Samantha. Igaveseks."

Naine raputas pead, ta silmad olid jälle kinni. Hetkeks mõtles mees, et oli midagi valesti öelnud. Siis naise suu liikus, moodustades helitult sõnu: "Ma armastan sind."

Mees silitas ta nägu. "Ma armastan sind ka."

Naise käsi haaras mehel randmest ja kui ta teist korda silmad lahti tegi, olid need tulvil pisaraid. "Ma nägin maali," sosistas ta. Tema sõrmed vastu mehe nahka värisesid ja häälest kostis paanika.

Algul mees ei taibanud, siis sai see liigagi selgeks. "Oh issand. Sa nägid Davidi tehtud maali?"

"See... see oli õudne." Sõnad tulid kogeldes ja ta surus käe kurgu alla.

Miks oli ta oodanud ja ütles alles nüüd? Kas ta sellepärast läkski õhtul Emma juurde, et ikkagi kartis Davidit? "Aga kuidas sa..."

"Ma käisin poodides." Naine neelatas kõvasti ja mehele tundus, et ta silmad vaatasid kõõrdi. "Emma ja mina... me läksime härra Mosese antiigipoodi."

Daniel tundis äkilist hirmu. Moses pidi olema kogu päeva Davidit valvamas, kuni tema käis Atlantas. Ta oli vaadanud nende poole sisse kohe, kui jõudis koju, ja nad magasid mõlemad.

"Ta oli joonud." Samantha pigistas mehe rannet. "Ma ütlesin talle, et ma mõistan seda maali, et ma tean Davidist. Aga ta hakkas karjuma, et David on surnud."

"Kas mõni kuulis?"

Samantha raputas pead. "Pood oli kinni." Siis läksid ta

silmad ärevusest suureks. "Oota – võib-olla. Võib-olla Emma. Ta ootas mind poe ees."

"Olgu." Mees tundis ära kasvava hirmu naise hääles. Naine oli endast väljas. Aga miks... miks nüüd? Ükskõik mis see põhjus ka polnud, ta pidi naist rahustama. Ta surus oma sõrmed kergelt naise lõua alla ja kergitas ta pead, kuni nende pilgud kohtusid. "Kas ta ütles veel midagi?"

Naine tõmbas sügavalt hinge ja kortsutas kulmu. "Midagi kellestki Lydiast. Midagi mingist lubadusest."

Lydia. Daniel kangestus. Tema ema? Miks rääkis Moses Samanthale tema emast? Sel puudus mõte. Ta pidi Mosesega rääkima, saama mõned vastused. Ta pigistas Samantha käsi ja vaatas talle otse silma. "Kas sa võid natukeseks üksi jääda? Ma pean Mosese ja Davidi juures ära käima."

"David." Naine kordas ta venna nime, näol mõtlik ilme. Hetkeks mõtles Daniel, et ta küsib midagi, aga naine ei küsinud. Ta hoopis naeratas ja silitas mehe nägu. "Sinu vend," sosistas ta.

Mees naeratas nende lihtsate sõnade peale. Samantha oli tõesti väsinud. "Minu vend," kordas ta, tõmbas siis naise käe oma suu juurde ja suudles seda. "Sa värised ikka veel. Kas ikka on kõik hästi?"

Naine ainult noogutas, ta silmad olid unised ja punetasid. "Nüüd on."

Selle aja peale, kui Daniel riidesse sai, oli Samantha magama jäänud. Mees kummardus ta kohale ja suudles ta põske, siis tegi, mida ta pidi tegema – lahkus ta juurest. Tuul sööstis iilidena läbi puude ja vilistas majanurga juu-

res, kui ta välja astus. Tumedad pilved kihutasid üle kuu, aga torm ei olnud Scottsdale'i veel jõudnud.

Ta lähenes külalistemajale viha ja hirmu kummalise seguga. Kuidas võis Moses jätta Davidi ja minna poodi? Veel hullem, kuidas võis ta keset päeva ennast purju juua, teades, et ta on Davidi side maailmaga? Ometi summutas mure viha vana sõbra vastu. Midagi oli pahasti. Alkohol seletas Mosese segadust, aga see ei andnud vastust kõikidele küsimustele.

Ta lõi eesukse lahti. "Moses?" Vastust ei tulnud.

Daniel tõttas venna magamistuppa. David magas veel. Ta astus venna juurde ja surus käe õrnalt ta käsivarrele. Kui Daniel jälgis venna rinnakorvi ühtlast kerkimist ja langemist, tundis ta oma pulssi normaliseeruvat. Miskipärast oli ta kartnud... ta ei teadnud, mida. Aga midagi oli sel ööl valesti.

Ta vaatas natuke aega oma venda. Vaatas teda hoolega. Davidi pikk keha oli risti üle madratsi sirutatud, üsna koomiline võrreldes oma väikese voodiga. Ta pikad ripsmed puhkasid rahulikult põskedel, tumedad lokid raamisid nägu nagu inglil. Tema naha kahvatus tõstis tärkava tumeda habemetüüka veel rohkem esile.

Daniel otsustas mõttes, et voodi tuleb välja vahetada. Ta naeratas. Vend ei olnud enam laps.

Ta lahkus Davidi toast Mosest otsima. Nüüd, kus ta teadis, et vennaga on kõik korras, oli viha tagasi tulnud. Kui ta jõudis oma magamistoa uksele, märkas ta vanameest kummalises poosis voodil lamamas.

"Moses!" hüüatas Daniel ja tõttas tema juurde. "Moses, mis viga?"

"Daniel?" oigas Moses ja keeras külili. Kui Daniel haaras tal õlast, et takistada teda maha kukkumast, tundis ta alkoholi lõhna. Pettumus ja viha kõrvetasid ta sisikonda.

"Kurat võtku, Moses, tõuse istuli." Ta vinnas vanamehe istuvasse asendisse. "Mis sinu sisse on läinud?"

Muundus oli hämmastav. Oli alati olnud. Moses võis silmini purjus olla ja ometi end kokku võtta, kui ta püüdis. Daniel jälgis, kuidas sõber kogus enesevalitsust nagu kaitsvat kilpi enda ümber.

"Mis on lahti?" Ta sõnad olid arusaadavad, kuid kõlasid pehmelt.

Daniel lõi rusikaga vastu madratsit ja püüdis end talitseda. Moses vajas ta abi, mitte hukkamõistu. Aga praegu oli ta mõistmisest kaugel. "Sa hirmutasid Samantha poolsurnuks. Mis jutt see oli, et David on surnud?"

"Noh, jah..." Moses kehitas õlgu. "Ma ei teadnud, kas ta teab." Ta surus sõrmed huultele. "David on saladus."

Daniel istus voodile ja pani öölambi põlema. Moses oli alati oma aastatest noorem paistnud, aga täna oli ta nahk hall, hõrenevad juuksed sassis. Kuid enam kui ta välimus, äratasid tema lapselikud sõnad Danielis midagi, mida ta polnud kunagi Mosese vastu tundnud: haletsust.

Ta sirutas käe ja kohendas vanamehe kortsus särki. "Jah," vastas ta. "David oli saladus. Aga sellest pole midagi, et Samantha teab. Mina ütlesin talle."

"Ei!" Mosese silmad muutusid metsikuks ja ta üritas voodist tõusta.

"Kuss!" Daniel haaras tal käsivarrest ja tõukas ta tagasi. "Kõik on korras, Moses. Sellest pole midagi, et ta teab."

"Ei, ei." Moses viibutas Danieli poole sõrme, otsekui noomiks ta last. "Armas Lydia. Ei... ma lubasin."

Daniel vahtis teda ainiti. Tal oli kiusatus toast ära minna ja jätta Moses ennast välja magama, saamata oma küsimustele vastuseid. Aga tal oli tunne, et minevik ja tulevik põrkavad kokku, tahab ta seda või mitte.

"Ema? Mis emaga oli, Moses?"

Moses toetas pea padjale ja hetkeks mõtles Daniel, et ta jäi magama. Siis veeres vanamehe silmanurgast üksik pisar ja kadus hõbedasse habemetüükasse, mis kattis ta põske. "Ma armastasin teda." Ta nägu moondus valust ja hääl muutus vihast karedaks. "Ta oleks pidanud minu juurde tulema. Earl Thomas oli vaid valgenahaline inimrämps."

Sõnad kajasid Danieli peas vastu, kuid neis polnud mingit mõtet.

Moses niheles tema kõrval ja Daniel vaatas üles just siis, kui Moses tõstis oma tuttava hõbeplasku huultele. Daniel võttis selle ära ja keeras korgi peale.

"Aitab kärakast." Sõnad tulid rahulikult, aga seesmiselt tundis ta valu.

Mida oli Earl Thomasel pistmist tema emaga? Daniel oli tundnud härra Thomast suurema osa oma elust, aga ta polnud kunagi midagi enamat kui nukra näoga mees, kes töötas saeveskis... ja oli Emma Weathersi isa. Ja nii palju kui tema mäletas, polnud ema sellele mehele isegi mitte tere öelnud.

Ta teadis, et peab esitama järgmise küsimuse, aga ta polnud kindel, kas ta tahtis kuulda vastust. "Mis siis oli Earl Thomase ja minu emaga?"

"Ta polnud Lydia jaoks küllalt hea. Sinu isa ka mitte."

Moses tõi kuuldavale madala kurguhäälitsuse ja kattis näo kätega.. "Lydia, armas Lydia..." Ta kiigutas end edasi-tagasi. "Kuidas sa võisid selle lapse saada?"

Danielil oli tunne, nagu oleks teda füüsiliselt rünnatud. Ta tõusis püsti ja põrnitses Mosest, nagu oleks too võõras.

Väriseva käega haaras ta vanamehel käsivarrest. "Kes?" Ta pressis selle sõna läbi kokkupigistatud hammaste. "Kes on Earl Thomase laps?"

"Ma oleksin olnud sinu isa." Mosese silmad olid punased. "Kui vaid oleksin saanud." Ta klammerdus Danieli varruka külge. "Ma oleksin olnud isegi Davidi isa. Isegi kui sinu mamma..."

Daniel pigistas silmad kinni. Earl Thomas oli mitu aastat tagasi surnud ja Danielil oli raske mehe nägu meenutada. Siis tuli talle meelde Emma kuju. Emma lapsena, Emma täiskasvanuna. Tal olid alati olnud tumepruunid lokid, samasugused nagu isal. Samasugused nagu Davidil.

"David," sosistas ta. Ta keeras Mosese poole. Muidugi ta teadis vastust, aga ta tahtis – tal oli vaja – neid sõnu kuulda. "Moses, kas Earl Thomas oli Davidi isa?"

"Jah." Moses kattis jälle näo kätega ja hakkas nuuksuma. "Anna andeks, Lydia. Mõnikord lähen ma nii segi."

Danieli peas valitses segadus. Earl Thomas, mees, keda ta vaevalt tundis, oli Davidi tegelik isa. Issand jumal, ema pidi õudselt kohkuma, kui Daniel hakkas Emmaga käima. Ta polnud seda heaks kiitnud, aga Daniel mõtles alati, et ema polnud sotsiaalselt Emmat heaks kiitnud. Ta pidi peaaegu naerma hakkama. Mida teadis tema ema enda sotsiaalsetest ringkondadest, mis polnud sugugi nii suletud.

Taas kerkis Emma ta kujutlusse. Naeratav, muretu, pak-

kudes Danielile oma armastust... ja oma keha. Daniel oli esimest aastat kolledžis ning oli tundnud end juurtetuna ja üksildasena. Emma oli oodanud teda, kui ta suvevaheajaks koju tuli. Tol suvel oli ta tüdrukusse ülepeakaela armunud. Nii armunud, et ei arvestanud millegagi. Ka Davidiga mitte. Nagu vanas tolmunud pusles, hakkasid tükid tema mõteis väänduma ja kohale sobituma. Emma anus teda tol ööl endaga tulema...

Tulekahjuööl.

Daniel hõõrus meelekohti, soovides, et ebamäärane tunne selgineks. Annaks talle vastuse. Ta pigistas käed rusikasse ja sundis emotsioone, mis ähvardasid teda killustada, ennast hoopis aitama. Ta oli olnud pettunud, et Emma tol ööl ei tulnud. Ja kui ta koju jõudis, oli seal ainult õudus. Tema elu, tema maailm, oli hukkunud leekides, sel ajal kui tema Emmat ootas.

Ja siis oli Emma talle selja pööranud. Ent siis ei olnud sel enam tähtsust. Selleks ajaks oli kõik muutunud. Temast oli saanud väljatõugatu. Vana viha tõstis tas pead. Ta oli lasknud end välja tõugata.

"*Ema jäi ellu.*" Daniel meenutas Emma järske sõnu, kui ta viis Samantha läänetiiba. "*Aga poiss polnud niikuinii normaalne.*" Emma rahulolev toon kaikus ta mälus.

Siis ta taipas, mida ta oleks ammu pidanud mõistma. Emma oli teadnud Davidist... oli teadnud, et David on ta vend.

Emma oli elanud üsna vaeselt, samal ajal kui ta poolvennal oli, vähemalt tema silmis, olemas kõik, mida raha ja Caldwellide nimi võis pakkuda. Temale ei lugenud, et David ei kuulunud kunagi seltskonda, et selles osas ei olnud poiss

nii õnnelik kui tema. Daniel kahtles, kas Emma tunnetel Davidi vastu üldse oli tegemist loogikaga.

Võib-olla omas sügavas sisimas oli Daniel teadnud, et Emmat köitis rohkem Caldwellide nimi kui tema isik. Ja võib-olla ta ei hoolinud sellest. Aga ta ei võinud kuidagi teada, et Emma kasutab teda ära, et jõuda tema vennani – nende vennani.

Nüüd sai kõik selgeks. Kolmteist aastat tagasi oli Emma Thomas olnud sunnitud tõdema, et tal on ebaseaduslik vend.

Ja kolmteist aastat tagasi mõtles ta, et oli venna tapnud.

Danieli haaras paanika. Mida oli Samantha öelnud? Emma oli päeval olnud antiigipoe juures. Ta vaatas Mosese poole, meenutades, mida Samantha oli öelnud tema valju jutu kohta. Kas Emma võis seda kuulda? Hullem, kas ta võis Samanthat kuulda? Kui jah, siis ta teadis, et David on elus. Ja et Samantha teab.

Talle tuli silme ette Gus Weathers, tema õnnetu olek, silmatorkavalt tühjad kaupluseriiulid. Ta oli ammu kahtlustanud, et Gus ja Emma on rahalistes raskustes. Ja kui nii, siis oli Emma kadedus aastatega ainult kasvanud. Räägimata tema hirmust.

Kui David oli elus, siis elas edasi ka tema saladus.

Daniel tõmbas Mosese enda vastu ja kallistas teda. "Kuula mind." Ta kuulis üllatusega oma hääles vaikset raevu. "Sina olid mulle ja Davidile üldse kõige rohkem isa moodi. Ma vajan sind nüüd rohkem kui kunagi varem. Kas sa kuuled mind?"

Moses noogutas ja tema kohmetusest tärkas lootusesäde.

Daniel võttis tal õlgadest kinni. "Mul on vaja, et sa valvaksid Davidit."

Ta hiivas Mosese jalule, vedas ta Davidi tuppa ja lükkas sirge seljatoega toolile istuma. "Ära jää magama ja ära lase teda silmist." Ta alandas hääle sosinaks. "Ma loodan sinu peale."

Moses noogutas ja tema silmist paistis rõõm andestuse üle. "Kuhu... kuhu sa lähed?"

Daniel sundis end rahulikuks. "Sellele hullumeelsusele lõppu tegema. Mida ma oleksin pidanud juba kaua aega tagasi tegema."

Petrooleumiaurud võtsid võimust, kuigi kanistri kork oli kinni keeratud nii kõvasti kui võimalik. Aga sellest polnud midagi. Sõit oli lühike ja aknad olid alla keeratud. Kui kõik on möödas, lendab vana kanister teiste juurde jääraku põhja. Niikuinii oli aeg see välja vahetada. Pagan võtaks, see oli kolmteist aastat vana.

Samantha vedas lina lõuani ja väänas seda oma rusikas. Mets põles. Aga tegelikkus segunes unenäoga, kuni ta ei suutnud neid enam eristada. Ta tundis, et vajub tagasi unehämarusse.

Daniel sirutas käe, sundides teda üle kraavi hüppama. Samantha sirutas käe vastu ja hüppas, aga seekord tundis ta, et kukub. Miski haaras tal pahkluust, kiskus teda tagasi, sundis kukkuma põlevasse auku. Hääletu karje paisus ta rinnas, kuni tal oli tunne, et ta lõhkeb.

Ta tahtis minna Danieli juurde. Tahtis üles ärgata. Ta väänles, püüdes meeleheitlikult end vabastada. Kui ta vaatas alla oma jalale, nägi ta seda.

Tahmane käsi hoidis teda pahkluust kinni ja hullunud naer täitis ta kõrvu.

"Ei!" Samantha kargas voodis istuli, käed kõrvadel. Ta süda trummeldas rinnus ja linad olid higist märjad. Ta istus niimoodi, vahtides magamistoa varje, kuni pulss hakkas normaalseks jääma.

See oli uni, lohutas teda mõistus. Ainult uni.

Aga midagi oli valesti. Ta pea tuikas valust ja mõtted ei võtnud kuju. Kui poleks olnud kohutavat unenägu, oleks ta rõõmuga uuesti unehõlma vajunud. Ta püüdis liigutada jalgu, aga lihased tõmbusid krampi. Viimaks lükkas ta nad jõuga üle voodiveere ja tõusis püsti, oodates, kuni krambid vaibusid.

Ta leidis põrandalt oma hommikumantli ja ajas selle selga. Ta sõrmed valutasid, kui ta vööd sidus. Ta tundis end miljon aastat vana. Mis tal viga oli? Ta mäletas, et tal oli pea ringi käinud, nagu oleks ta joonud rohkem kui ühe klaasi veini. Aga millest see võimetuks tegev väsimus? Lihased tundusid viimse võimaluseni pingul olevat.

"Daniel?" Ta hääl kajas vaikses majas vastu. Ei, mees oli ära läinud. Ta mäletas, et Daniel suudles teda hüvasti jättes. Aga kuhu ta läks? Ta meelekohtades tagus ja ta surus sõrmeotsad vastu valutavat pead. Elu eestki ei suutnud ta midagi meenutada.

Aga seda ta mäletas, kuidas mees oli öelnud, et armastab teda. Ta naeratas, vaatamata iiveldamaajavale peavalule, ja sundis jalgu liikuma. Aeglaselt liikus ta koridori ja

edasi kööki. Tal oli vaja klaas jääteed või soodavett... midagi jahedat, otsustas ta, see aitaks pead selgitada.

Kui ta kööki jõudis, valutasid ta jalad ning olid pingutusest kanged. Oodates, et valu järele annaks, naaldus ta vastu köögilauda ja vaatas hajameelselt kortsus märkmikulehte, kuivanud piimaloiku...

Hetke pärast usaldas ta täie keharaskusega jalgele toetuda. Aga siis sundis miski muu ta paigale.

Ta silmitses piimaloiku. Selles oli midagi imelikku. Piim oli seistes muutunud kleepjaks, aga loigu keskel oli näha kuiv pulber. Ta hõõrus pinda sõrmega ja uuris selle külge jäänud pulbrisarnast ainet. Valguse käes sätendasid väikesed kristallid.

Samantha seisis niimoodi terve igaviku. Midagi oli piima sisse pandud ja ta oli valmis kihla vedama, et teab, mis see on. Adrenaliin sööstis tast läbi, andes kangetele kätele ja jalgadele uut elu. Ta läks vannituppa ja tõmbas ravimikapi ukse lahti. Rahustipurk oli seal, aga ainult pooled tabletid olid alles.

Paanika tabas teda nagu elektrilöök. Ta sundis end hingama, selgitama, mis toimub. Piim. Ta keskendus, kujutades ette, kui palju oli poolest gallonist järele jäänud. Pudel oli olnud peaaegu täis. Loogika hakkas paanikast võitu saama. Rahusti oli nõrk ja kasutatud oli ainult pool purki. Aegamööda asendus paanika kergendusega. Doosi oli arvatavasti ainult kahekordistatud. Ja ta oli elus ja hingas, mis tõestas, et ta polnud saanud nii palju, et see oleks teda tapnud.

Aga keegi tahtis teda sel ööl teelt koristada. Miks?

Ta pidi leidma Danieli. Ta koperdas vannitoast välja

koridori. Kuhu mees võis minna? *Mõtle, Samantha. Mõtle.*

Moses ja David – ta oli läinud neid vaatama. Ta silmad läksid pärani ja ta sööstis köögiakna juurde. Algul paistis kõik korras olevat, siis ta märkas seda – vaikset kuldset kuma, mis hoovas külalistemaja vundamendi alt.

Külalistemaja põles.

Sekundite jooksul, mis tal kulusid, et mõista toimuvat, muutus kuldne kuma punaseks ja vihaseks.

Kas oli võsas tuli uuesti süttinud ja roomas nüüd maja alla? Polnud aega seista ja arutada ega riidesse panna või kingi otsida. Külalistemaja oli vana, männipuust karkass lahvataks põlema nagu tikk.

Samantha jooksis ukse juurde, ta jalad kandsid teda ootamatu jõuga, mille eest ta võis ainult tänulik olla. Kui ta jõudis hoovi, lakkusid leegid juba majakülgi.

"Daniel!" Ta karjus ja tundis, kuidas õhk kopsudest välja voolas. Säravad tuled tantsisid tal silme ees ja sõrmed puurisid pehmet mulda. Ta keeras ennast selili ja saatis üles tänupalve, leides, et ta oli üksi. Ta oli kukkunud, aga ainult sellepärast, et jalad olid üles ütelnud.

Ta upitas end püsti ja jooksis külalistemaja juurde. Isegi esitrepi puu, mida tuli polnud veel puutunud, tundus paljaste jalgade all soe. Ta lükkas eesukse lahti. Maja sisemus ei põlenud veel, aga suits tungis sisse põrandaventilaatoritest ja immitses läbi seinte, leides endale muidu nähtamatuid pragusid.

Adrenaliin ja valu tuikasid ta peas. "Daniel!" kisendas ta. "Oled sa seal?"

Vastust ei tulnud.

Kui ta koridori poole liikus, takerdus ta varvas millegi pehme taha, mis lamas elutoa põrandal. Kellegi käsi. Ta laskus põlvili ja leidis Leonard Mosese külili lamamas. Kiire pilk eesukse poole ja ta süda jõnksatas. Sinna oli mitu meetrit ja Moses polnud väike mees. Samantha surus tahtejõuga paanika alla ja haaras mehel kaenalde alt.

Tal oli tunne, nagu oleks ta kõndinud läbi vee, või elanuks aegluubis. Kuid laudpõrand tuli talle appi. Mosese keha libises siledal pinnal, kuni ta sai mehe lohistada verandale värske õhu kätte. Moses liigahtas esimest korda, ahmis õhku ja köhis.

Kergendus valdas naist. "Härra Moses!" Ta raputas meest õlgadest. "Kus Daniel on?" Viimased sõnad tulid hirmunud karjena.

"Daniel..." Vanamees väänles, kui köhahoog ta sõnad lämmatas. "Läinud." Ta osutas maja poole, kui tuli uus köhahoog.

Samantha oli hirmust halvatud. Läinud? Kas tähendas see, et Daniel lahkus majast või üritas mees öelda, et Danieliga oli midagi juhtunud?

Üks käsi haaras tal pahkluust ja talle meenus hetkeks öine õudusunenägu nagu täideläinud ennustus.

Mosese keha oli köhimisest köökus, aga üks käsi hoidis Samanthat pahkluust ning teine osutas ägedalt maja poole. "D-David..."

Naine nägi mehe sinistes silmades omaenda hirmu peegeldust. Tal oli nii pöörane tahtmine leida Danieli, et ta oli hoopis unustanud...

"David on ikka veel majas?"

Kuni Moses suutis noogutada, seisis Samantha juba

ukseavas. Selja taga kuulis ta Mosese hingeldamist, aga ta ei saanud minna tagasi. Minevik tahtis korduda ja ta ei võinud lasta sel juhtuda. Ta pidi leidma Davidi.

Kui ta esimest korda majja sisenes, nägi ta suitsu sisse tulvavat. Nüüd oli sisemus mähitud tihedasse valgesse vaipa. Ta kuulis puu praksumist, kui tuli kasvas, see kostis läbi suitsu sürrealistliku selgusega.

Samantha suunas pilgu vasakule, elutoa ainukese akna poole. Suits oli nüüd paksem ja akna vanad klaasruudud olid loomulikult lainelised, aga nägu oli äratuntav. Aknast vaatas sisse Emma.

Samantha hakkas teda hüüdma, kuid kujutis kadus uude suitsupilve. Ta tormas akna juurde ja piidles läbi klaasi välja. Emma vahtis talle vastu, näol rahuolev naeratus.

"Emma!" Juba hüüdes teadis Samantha, et vastust ei tule.

Emma naeratus muutus naeruks ja tema kummituslik kogu sai veelgi eemaletõukavamaks, moonutatud nagu see vanadest klaasruutudest oli.

Emma.

Masendav kurbus muutus raevuks, kui teda tabas arusaamine. See oli Emma tegu. Aga miks? Pahvak kuuma õhku täitis ta kopse ja sundis teda põlvili laskuma. Ta köhis, kuni arvas, et kukub kokku viljatus pingutuses oma kopse suitsust puhtaks saada. Enam ei mõelnud ta Emmale. Ainult sellele, et ellu jääda...

Ja Davidile.

"David!" Ta otsis kedagi, kelle olemasolu enamus inimesi oleks eitanud. "Oh issand!" Pooleldi naer, pooleldi nuuksatus pääses ta huulilt ja hüsteeria ta hääles kõlas suitsus tontlikult ning sumbus ilma kajata.

Aga David oli elus. Ta oli siin ja Samantha kohus oli ta leida, enne kui on liiga hilja.

Ta hakkas roomama piki esikut, käed ja põlved kõrbesid põrandal, mis tema all kuumenes. Kui ta jõudis millenigi, mis näis olevat suur kappkell, ta kuulis seda. Valju popsatust, millele järgnes koletu mürin. Ta põrkas tagasi, kui põrand ta käte all muutus puudutamiseks liiga tuliseks, aastaid vana lakk vedeldus ja kleepus ta pihkude külge. Just siis vajus kappkella alus raginal läbi põranda ja raske kell kaldus tema suunas.

Keegi oli seal murdosa sekundist enne, kui saabus pimedus. Selles oli ta kindel. Ta oli ju teda varem näinud – tume kogu kapuutsiga jakis.

David.

Siis polnud enam midagi.

ÜKSTEIST

Daniel istus tagasi oma veoauto kabiini ja lõi ukse kinni, vahtides Emma Weathersi maja. Ta oli prõmminud uksele, talle näis, et terve igaviku, oli elumärke otsides katsunud iga akent ja ust. Lõpuks pidi ta möönma, et Emmat pole kodus. Nüüd kobrutas ta viha väljapääsu otsides, küsimused tunglesid peas, nõudes vastust, mida tal polnud.

"Kurat võtaks!" Ta lõi rusikaga vastu rooli. Sõnad sumbusid kabiini kulunud sisemuses, otsekui keeldudes tema raevu tunnistamast. Ta keeras süütevõtit, võimas mootor ärkas ellu ning sekundi pärast sööstis auto kiunudes teele ja võttis suuna kodu poole

Daniel vajutas piduritele kohe, kui oli jõudnud Main Streeti nurgale. Sügavpunane kuma lõi augu öötaevasse, hõljudes kurjakuulutavalt puude kohale tema ees.

Ei, ei võinud olla. Ta käed haarasid roolist, kui vana, liiga tuttav hirm ta rinnus liigutas.

Ta lisas gaasi, ajades vana autot nii kiiresti kui julges. Ühest korrast piisas. Seda ei saanud jälle juhtuda. Ta ei luba seda. Ta keeras kruusateele – ja ei saanud seda enam eitada. Käed lõtvusid ja tema maailm langes raginal kokku.

Flirt tulega

Ta oli hiljaks jäänud. Jälle. Külalistemaja oli üleni leekidest haaratud.

"Ei." Ainus sõna tuli sosinal. Daniel ei hoolinud sissesõidutee kurvist, vaid sõitis otsejoones hoovi, peatudes rohul. Ta tõmbas käiguvahetaja paika ja kargas välja.

"Ei!" Seekord oli see sõna karjatus, mis rebestas ööd ja kajas vastu üle tule möirgamise.

Viivuks nägi ta veel maja karkassi, viimne pilk sellest, mis oli olnud. Siis langes põlev puu viimase oigega vundamendile kokku. Ja just nii, nagu oli olnud varem, polnud siin kedagi teist. Ainult tema pimedas öös, vaadates, kuidas tema maailm leekides hävib.

David. Moses.

Ta põlved nõtkusid ja ta vajus maha. Seda ta enam üle ei ela. Ei tahtnud elada. Vana lein tuli tagasi, imedes teda oma valukuristikku. Ta võttis tragöödia vastu haiglase kindlusega. Seda, mis oli, ei tule enam kunagi.

Siis kuulis ta selja taga häärberiukse paugatust. "Samantha," sosistas ta. Lootus tõstis tas pead, keha ärkas uuesti elule.

Tal oli veel Samantha.

Ta ajas end jalule ja hakkas maja poole jooksma. Kui ta jõudis portikusele, nägi ta, et eesuks kõikus tuule käes, tagudes kogu aeg vastu seina. Miskipärast oli ta arvanud, et naine on seal. Miks – Daniel ei lasknud sel mõttel vormuda. Ta ronis trepist üles ja astus majja.

Ta kartis hüüda naise nime. Kartis, et naine ei vasta. Kui teda ei olnud seal, siis – ta raputas pead. Ei. Ära mõtle.

Ta läks läbi elutoa kööki. Naist seal ei olnud. Ta vaatas vannituppa. Magamistuppa. Tal jäi hing kinni ja ta hõõrus

käega nägu ning imestas, et see oli pisaraist märg. Kus Samantha oli? Viimane tuba ootas, viimane võimalus.

Kui ta astus tühja kabinetti, tundis ta, et elu lahkub temast. Samantha oli läinud.

DiCarlo? Iroonia, selles mõttes oli mingit lootust. Aga omas vaimus kujutles ta, kuidas naine nägi tuld ja jooksis külalistemaja poole... jättes häärberiukse enda taga lahti.

Reaalsus jõudis temani ja ta tuikus välja, käed-jalad rasked, mõte kaalumas igat masendavat võimalust. Armas jumal, kas võis Samantha tõesti minna majja? Ta püüdis ukse kinni ja sulges selle, vaatamata tuule vastupanule. Kui lukukeel kohale klõpsatas, kadus tema viimne põhjus elada. Muidugi läks ta külalistemajja. Mosese ja Davidi... ja tema pärast.

Ööõhk oli külm ta näo vastas, aga see meeldis talle. Ta astus põleva rusuhunniku poole. Mida otsima, ta ei teadnud. Vastuseid? Lootuseriismeid, mida tuli veel kustutada? Tuul keerutas öös ja hetkeks tundus talle, et ta kuulis hääli. Ta keeras pead ja kuulatas. Ei midagi peale tule praksumise ja tuuleiilide. Siis ta nägi... või ei näinud? Midagi valget puude all hooviservas, sealt oli kostnud ka hääli.

Tuul keerutas suitsu ja sädemeid. Ta sammus sellest läbi, pööramata silmi ebaloomulikult valgelt laigult, mis püüdis tema eest varju libiseda. Ta tundis, kuidas hõõguvad sädemed teksastest läbi põletades ta nahka kõrvetasid ja laskusid näole nagu nõelavad putukad. Ta ei hoolinud sellest. Ta lihtsalt läks. Samm-sammult. Ligemale ja ligemale. Ta kartis joosta. See oleks tähendanud, et ta usub. Aga ta ei suutnud kõrvale pöörata. See oleks tähendanud, et ta on kõik kaotanud.

Jälle.

Miski liigutas varjus ja Daniel jäi seisma.

"Nad on siin." Hääl, mis hõikas pimedusest, oli rahulik, sõnad tasakaalukad.

See oli Davidi hääl.

Daniel pistis jooksu. Varjud ümbritsesid teda, kui ta sinna astus, tema nägemine kohandas end pärast tulehõõgust ööpimedusega. Tema ees oli David, istudes ristisjalu rohul, Samantha pea süles.

See oli kõige ilusam pilt, mida Daniel eluski oli näinud.

Ta kukkus põlvili ja surus pihu vastu Samantha põske. Naine lamas täiesti lõdvalt, pea vastu Davidi põlve. Otsmikul oli sügav kriimustus, millest immitses verd. Aga ta oli elus.

"Jumalale tänu."

Ja David. Daniel vaatas venna tahmakriimulisse näkku. David vastas rahuliku pilguga, põgus naeratus leevendas silmapilgu tõsiduse. Daniel mõistis ilma sõnadeta. Tema vend polnud mitte lihtsalt ellu jäänud – temaga oli kõik korras. Tuli polnud teda võtnud, ja mälestused ka mitte.

Daniel tõmbas seljast puuvillase särgi, pani kokku ja surus pehme riide vastu Samantha laubahaava.

"Samantha? Mina olen Daniel." Naine oli teadvuseta, aga tema rinna kerkimine ja langemine õhukese valge rüü all oli ühtlane.

Mees kummardus ja suudles teda põsele. Isegi läbi tahma ja kleepja suitsuhaisu tabas ta naise lõhna. Tema naha tuttav lõhn kerkis mehele vastu, äratas lootust, andis talle elu tagasi. Jumal küll, ta armastas seda naist. Daniel silitas naise nägu, soovides, et õnnis reaalsus asendaks hirmu. Ta

ei olnud naist kaotanud. Samantha oli elus. Oli soe ja elav. Elus.

Daniel kohtas hämaras Davidi pilku, karteş esitada järgmist küsimust. "Aga Moses?"

David viipas vasakule. Moses lamas liikumatult paar meetrit eemal varjus.

Daniel võttis Davidi käe ja surus hädasidemele Samantha laubal. "Hoia kõvasti," käskis ta. "Ma tulen tagasi."

Kui ta Mosese juurde jõudis, teadis ta, et vanamees on ikka veel elus, kuid tema kähe hingamine ei vaigistanud Danieli hirmu. Kui ta pani oma käe Mosese käsivarrele, hakkas vanamees köhima.

"Moses," hüüdis Daniel kõvasti. "Moses, Daniel siin. Kõik saab korda."

Moses köhis jälle ning köha oli sügav ja suitsust paks. Aga ta elas. Ja kui Daniel vähegi midagi suutis teha, pidid nad kõik varsti end hästi tundma. Saatus oli talle säästnud kolm inimest, keda ta kõige rohkem armastas. Nüüd oli tema kord nende eest hoolitseda.

"Maja põles," seletas ta. Paistis, et Moses kuulis teda, kuigi ta silmad jäid suletuks. "Sinul ja Davidil pole viga, aga Samantha sai viga. Ma pean nüüd tema juurde minema ja sinu minutiks jätma. Kas saad aru?"

Moses noogutas.

Hetke pärast oli Daniel tagasi Samantha kõrval. Naine lamas täiesti liikumatult, ta hingamine oli pealiskaudne. Mees surus pihu vastu ta kaela ja imestas, et naise nahk oli jääkülm.

"Sa saad terveks." Ta sundis oma hääle käskivaks, tal oli

vaja äratada naine teadvusele, oli vaja teada, et ta peab vastu. "Samantha... palun... Daniel on siin. Kas sa kuuled mind?"

Viimaks naine liigahtas ja ta siledale näole tekkis korts. Ta püüdis rääkida ja istuli tõusta, aga mees surus ta hellalt tagasi Davidi sülle.

"Sa saad terveks." Ta tõmbas naise käed oma suu juurde ja suudles iga sõrmenukki. "Saad aru? Sa saad terveks." Naise käed olid külmad ning käsivarred ja sääred kananahas. "Tal on külm," sosistas Daniel.

Otsekui käsu peale pusis David oma igavese seljakoti seljast ja ajas siis maha kapuutsiga jaki ning laotas Samanthale rinnale.

Daniel vaatas oma venda, märgates esimest korda, et pikad lokid, mis tavaliselt Davidi nägu raamisid, olid ära põlenud. Kas see andiski talle äkki nii küpse ilme? Just siis kostsid kaugusest sireenid, kõige armsam hääl, mida ta elades kuulnud oli.

"Jumalale tänu," sosistas ta ning keeras venna poole. "Kuidas Samantha majast välja pääses?" Daniel märkas Davidi jaki kõrbenud varrukaid. "Kas sina kandsid ta välja?"

Davidi noogutus oli vaevumärgatav. "Kell."

"Kell?" Algul oli ta segaduses, siis äkki taipas. "Kappkell kukkus talle peale?"

David noogutas uuesti.

Haav ei olnud sügav, mõtles Daniel. Küllap kell ainult riivas teda. Veel üks põhjus tänulik olla. Ta vaatas oma venna üle, kuid ei näinud ühtki vigastust, üksnes võimekat meest.

Ta naeratas, neelates alla uhkusepisarad. "Sinuga on kõik korras? Sa pole üldse viga saanud?"

"Ei."

Daniel oleks peaaegu naerma hakanud. Vähemalt seekord oli ta venna ühesilbilise vastuse eest tänulik. Ta surus käe vastu Davidi käsivart ja vaatas talle silma. "Ma pean abi tooma. Jää siia. Eks?"

David noogutas ja kui Daniel valmistus tõusma, võttis tal käest kinni. "Mina ei teinud tuld." Sõnad tulid aeglaselt, kuid kindlamini, kui Daniel oli kunagi kuulnud.

"Ma tean. Ei siis ega nüüd."

Kui ta vaatas, kuidas Davidi näol võttis maad kergendus, kerkis ta mällu kujutis Davidi pildil. Naise portree, silmad tundetud, juuksed keerdumas tuleleekideks. See ei pidanud olema Samantha. Siis sai ta aru, et David oli kogu aeg teadnud, oli teadnud kolmteist aastat, et tulekahjus oli süüdi Emma, aga ta ei teadnud, kuidas seda väljendada.

Ööd täitsid sireenide huilged, mis nüüd olid ligemal, sinised ja punased tuled vilkusid, kui päästemasinad teele keerasid. Daniel vaatas kasvavat autodehulka. Paari minuti pärast tutvustatakse Scottsdale'i linnarahvale uuesti David Caldwelli. Meeldigu see neile või mitte.

"Siia!" Ta pigistas veel korra Samantha kätt, tõusis siis püsti ja hakkas käsi lehvitama.

Kui ta tagasi keeras, oli David kadunud, Samantha pea puhkas nüüd tema seljakotil. Daniel naeratas, teades, et David on varjus, nagu ta oli alati olnud. Ta oli Davidilt täna öösi nõudnud rohkem, kui see võimalik oli. Aga ta teadis, et kui vaja, on David kohal. Just nagu äsja oli olnud.

"Astuge tagasi, Daniel," käskis kiirabitehnik.

"Palun, te peate eest ära hoidma, härra Caldwell," kor-

das naine, kes oli kiirabiauto juht, teda kergelt lükates. Enne kui Daniel arugi sai, oli ta väljaspool kiirabitöötajate ringi ja vaatas abitult pealt.

Paari minutiga olid parameedikud kinnitanud Samantha näole hapnikumaski ja pannud haavale rõhksideme. Nende kõrval tõstis teine parameedikute rühm Mosest kanderaamile.

"Daniel..." Moses sirutas kätt tema poole. "Mul on kahju, poeg."

Daniel sörkis kanderaami kõrval eemal ootava auto poole. "Pole midagi, Moses." Nende pilgud kohtusid hetkeks, kui raam autosse lükati. Daniel kummardus sisse, enne kui uks kinni pandi. "Ma tulen sind varsti vaatama."

Nende selja taga kostis vali karjatus ja ringi keerates nägi Daniel, kuidas Francis kähmles Emmaga, et tal käsi raudu panna. Naine võitles suurekasvulise šerifi vastu, nägu raevust moondunud, roosa sviiter porine, selle küljes oli kuivanud lehetükke ja rohtu.

Danieli viha tagus ta peas koos iga südamelöögiga. Emma. Võimeline kõik need aastad võrgutama teda teadmatusse, võimeline südametunnistuspiinata elama samas linnas, võimeline sõbrunema Samanthaga... võimeline mõrvaks.

Naine rabeles ühe käe vabaks ja näitas sõrmega Danieli peale. "Ma saan su kätte," kriiskas ta. "Ma hävitan teid, Caldwellid, kõik üksteise järel, kui vaja." Ta peatus, et mõtelda veel mingist hullumeelsest plaanist. Ta hingas raskelt, sassis lokid rippusid näo ees. "See ei lõpe niimoodi!"

Tema viimased sõnad olid rohkem kisa kui lause ja Daniel keeras kõrvale. Tal polnud Emmale midagi öelda.

"Miks sa tahad, et ta elaks, jumala eest?"

Emma sõnad tabasid teda ja ta jäi seisma. Siis naine naeris, see kostis üle tulepragina, oli kuulda üle päästetöötajate häältesumina

Midagi sähvatas Danieli sees. Tal oli õnnestunud esimesel korral toibuda, aga nüüd oli ta äärepealt uuesti kõik kaotanud. Ta astus aeglaste mõõdetud sammudega Emma poole, taltsutades raevu, mis ta sees kees. Ta jäi naise ette seisma.

Emma heitis juuksed näolt ja Daniel nägi hullumeelsust ta silmis. See polnud sündinud haigusest, vaid ahnusest ja vihkamisest. "Sa käitud, nagu oleks ta midagi erilist," sisistas naine. "Nad kõik käitusid nii. Ta on jah eriline. Eriline väike napakas..."

Daniel haaras tal õlgadest. "Suu kinni." Ta vaatas puude poole. Kas David kuulis? See mõte murdis ta kannatuse. "Kas sa saad aru? Veel üks sõna ja ma panen su suu kinni. Igaveseks." Ta nägu oli naise omast paari tolli kaugusel ja ta vaatas rahuldusega, kuidas viha asemele astus hirm.

Francise käsi haaras tal vaikiva märguandega käsivarrest ja ta laskis Emma lahti. Francis kutsus asetäitja ja andis nüüd vaguraks jäänud Emma tema hoolde. "Vii ta auto juurde," käskis ta.

"Daniel." Francis võttis teist korda tal käsivarrest, kui Daniel tahtis ära minna. "Ma võlgnen sulle vabanduse."

Daniel heitis mureliku pilgu Samantha poole, kes oli ikka veel meedikutest ümber piiratud. Aga midagi šerifi hääles sundis teda varuma kannatust ja teist ära kuulama. "Mille eest?"

"Viimase kolmeteistkümne aasta eest." Francis tõmbas lihava käega üle näo, mis tema auto sinise vilkuri valguses näis ebaloomulikult kahvatu. "Jumal küll... et laskesin kõigil arvata, nagu oleks Emma tulekahjuööl minuga olnud."

Daniel tundis, kuidas ta sisemuses uuesti viha paisus. "Sa ütled mulle, et sa valetasid?"

"Ei." Francis raputas pead. "Ta oli minuga. Aga mitte kogu öö. Mingil põhjusel oli talle tähtis levitada juttu, et me olime koos." Ta lõi jalaga vastu maad, siis vaatas üles öötaevasse. "Kurat, see oli kerge. Esmalt ma mõtlesin, et ta tahab sind armukadedaks teha. Ma ei suutnud kuidagi aru saada, miks ta sinu asemel minusuguse poisi valis."

"Francis..."

Teine tõstis käe, et sundida Daniel vaikima. "Oleksin pidanud tulema sinu juurde, kui ma esimest korda kahtlustama hakkasin."

"Sa kahtlustasid?"

"Daniel, ma olen viimased kolmteist aastat sellele ööle mõelnud. Midagi Emma käitumises oli nihu. Siis kuulsin kõmu sinu emast ja Earl Thomasest." Ta köhatas. "Igatahes sel ööl, kui Samantha oletatavasti koera müksas... nojah, ma teadsin, et see oli David."

Daniel vaatas jälle sinnapoole, kus ta vend varjus ootas. "Sa teadsid kogu aeg, et see oli David?"

Francis noogutas. "Ma nägin teda. Aga kui tema mind nägi, pistis ta punuma nagu jänes. Ma teadsin, et ta ei saanud viga, aga ma teadsin, kes ta on." Ta ebales. "Ka teadsin, et mul oli õigus Emma ja selle suhtes, mis juhtus kolmteist aastat tagasi, ja et varsti läheb põrgu lahti."

Daniel kõhkles, lastes Francise sõnadel settida. "Noh, võib öelda, et täna öösi läkski põrgu lahti."

Ta sõnad tulid sosinal, kui ta vaatas kaost enda ümber.

"Kohe, kui sain teate tulekahju kohta, sõitsin Emma maja juurde. Kõhutunne ütles mulle, et mul on õigus. Nii oligi, ta astus just autost välja. Eesistmel oli tühi petrooleumikanister." Ta raputas pead. "Kui mind nägi, pistis karjuma ja siis hakkas jooksma tagasi siia, tagasi tule juurde."

Ta laotas käsi. "Ma ei tea, mida muud öelda, kui et ma palun andeks."

Daniel vaatas ainiti Francist ja väike räpane põngerjas kadus ta silmist. Ta võttis Francise käe. "Pole midagi, šerif. Seekord olen mina *sinu* võlglane."

Francis Smithermani silmades välgatas üllatus, siis tänulikkus. Daniel mõtles, et mees sirgus nagu natuke pikemaks.

"Ta ärkab üles!" hõikas kiirabiauto juht.

Daniel pistis jooksma. Aitab minevikust, aitab hirmudest. Teda ootas tulevik. Teda ootas Samantha. Kui ta sinna jõudis, astusid parameedikud kõrvale, et teda läbi lasta. Ta nägi, et Samantha silmad olid lahti, ja laskus põlvili. "Ongi juba aeg." Ta suudles naise laupa paksu sideme kõrvalt.

Samantha tumedad silmad olid imestusest ja hirmust suured, ta pilk langes kordamööda igale näole tema ümber. Viimaks jäi see pidama Danielil ja ta püüdis maski ära võtta.

"Ei, ei, ärme seda tee." Üks parameedikutest kummardus ja lükkas ta käe kõrvale.

Samantha tõstis ühe sõrme.

"Ta tahab midagi öelda," pöördus Daniel parameediku poole. "Ainult üks minut?"

Mees noogutas ja Daniel tõstis maski naise suult. "Mis on, Samantha?"

Naine hingas sügavalt, aga see ajas ta köhima. Viimaks sai ta hinge tagasi tõmmata ja sirutas käe, et mehe nägu paitada, tema armastus ümbritses meest ja sõnu polnud vajagi. Üle ta näo libises arglik naeratus, ta silmad küsisid. "Kus on David...?"

Daniel silmitses väikest inimrühma, kohalikke vabatahtlikke, kes vaatasid hämmeldunult üksteisele otsa. Kuidas ta saab neile seletada?

Naise kulm läks kipra ja silmad käisid kiiresti üle teda ümbritsevate nägude, ärevalt otsides. "David?" Ta hüüdis Danieli venna nime ja tema pinevil hääles oli tunda tärkavat paanikat. "David!"

Daniel vaatas, kuidas inimesed taganesid, kui David nende ringi astus. Kostsid imestusohked ja üllatunud pomin. Pisarad ähmastasid Danieli nägemise, kui David aeglaselt nende poole tuli, arglikult, silmad kiindunud Samanthasse. Ta kükitas maha ja naeratas, esmalt Danielile, siis Samanthale.

Samantha sirutas käe ja David pistis oma käe ta pihku. Daniel tundis, kuidas tal pisarad mööda põski alla voolavad, ent ta ei püüdnudki neid takistada. Ta võttis Davidi vaba käe, siis tõmbas Samantha sõrmed oma huultele, et neid suudelda. Naine pani silmad kinni, rahuolev naeratus näol. Ring oli täis.

Ühes käes hoidis Daniel oma minevikku, teises tulevikku.

EPILOOG

Samantha surus sõrmed vastu klaasi ja vaatas hajameelselt suurlinna saginat allpool.

Kuigi päikesevalgus kuldas pilvelõhkujate külgi, oli tuul vali. See piitsutas tänavaid ja alleesid, kergitas palituhõlmu ning ähvardas varastada salle ja kübaraid.

Paar pühadedekoratsiooni oli püsti aetud, tähistades aja kulgemist. Samantha katsus laupa, ikka veel imestades, et haav on paranenud. Peaaegu nagu poleks midagi olnudki.

"Viimaks on see möödas," sosistas ta.

Soe tugev käsi võttis tal piha ümbert kinni. "Jah, möödas." Danieli suu oli vastu ta kaela ja mehe soe hingeõhk pani Samantha judisema. "Sa olid vapper eile seal kohtus. Sa tead seda, eks ju?"

"Mul oli surmahirm."

"Noh, nüüd ei saa Dante DiCarlo sind enam puutuda, mitte oma vangikongist. Ja selle järgi, mida kirjutavad ajalehed, on tema kaardimaja kokku kukkunud. Tal pole enam võimu."

Naine puges talle ligemale, nautis hetke kindlustunnet, tundis rõõmu tõe üle mehe sõnades. Nende taga helises mehaaniline kell, kutsudes kedagi arstidest ja tuletades neile

meelde, et nad pole üksi. Samantha pöördus Danieli poole ja vaatas siis oma käekella. "Kui kaua veel?"

"Ma ei tea. On juba peaaegu..."

"Härra ja proua Caldwell?"

Samantha võpatas, nii õe ootamatu hääle kui ka tema sõnade peale. Proua Caldwell. Ta naeratas. Ta oli olnud proua Caldwell kaks kuud, aga see tekitas tas ikka veel elevust.

Nad keerasid noore õe poole. Tolle tumedad juuksed olid taha kammitud, see tõstis veelgi esile tema südamekujulist nägu ja halle silmi. Ta polnud meigitud ja õeriietus oli konservatiivne. Puhtaks küüritud, mõtles Samantha, nii oli ema alati kirjeldanud naise korralikku olemust.

Samantha keerutas närviliselt ema laulatussõrmust, mis nüüd oli kõrvuti sõrmusega, mille Daniel talle oli valinud.

"Jah," ütlesid nad ühest suust.

"Nad on valmis." Õe selged hallid silmad täitusid liigutuspisaratega, aga ta pilgutas need ära ning viipas kahe kogu poole, kes tulid aeglaselt mööda pikka koridori.

Samantha võttis Danielil käe alt kinni ja nad läksid doktor Rogersile ja Davidile vastu. Arst kohandas oma pikka sammu Davidi argliku kobava liikumisega.

Hämar valgus ujutas koridori üle pehme kumaga, ja Davidi nägu polnud näha enne, kui nad kokku said. Tema kunagi pikad juuksed olid lõigatud lühikeseks ja sobisid ta mehelike ja küpsete näojoontega, tugevad põsesarnad, mis olid tal Danieliga ühtemoodi, paistsid nüüd hästi välja. Ta tõstis käe ja kohendas ettevaatlikult tumedaid prille, mis pidid saama tema elu tähtsaks osaks, ning naeratas.

Selle vaba naeratusega taandus kogu tragöödia ja David Caldwelli ees avanes tulevik.

Samantha surus käe kurgu alla, olles otsustanud, et ei hakka vesistama. See on õnnelik päev, tuletas ta endale meelde, nüüd pole aeg pisaraid valada.

David naeratas Danielile ja pöördus siis avara akna poole. Ta kõhkles ainult hetke, enne kui astus hämaralt valgustatud koridori varjust välja. Oli, nagu oleks teda äkitselt tõmmanud laia maailma poole, mõtles Samantha, ja päikesevalguse poole.

Dr Rogers astus nende vahele ja tasandas häält. "Tal on pikk tee minna, aga see on algus."

Daniel surus kõvasti arsti kätt. "Ma ei tea, kuidas teid tänada."

Dr Rogers raputas pead. "Mul on kahju, et ma ei saanud teha seda tema heaks kuusteist aastat tagasi." Ta keeras Samantha poole. "Davidi valgustundlikkus oli põhjustatud peavigastusest. Teie abikaasa juhatas meid õigele teele, kui ta rääkis Davidi ajupõrutusest, mis ta sai viieaastasena jalgrattaõnnetuses."

Samantha tundis pistet südames, mõeldes kõikidest lapsepõlverõõmudest, mis Davidilt olid röövitud. Röövitud tragöödia ja teadmatuse pärast. "See juhtus, kui ta oli ainult viiene?"

Dr Rogers noogutas. "Fotofoobia jääb lastel sageli diagnoosimata. Või diagnoositakse valesti, nagu Davidi puhul."

"Kõik need aastad..." Daniel tõmbas käega üle näo. "Kõik need kaotatud aastad."

"Ei." Järsk toon polnud dr Rogersile omane ning

Samantha ja Daniel pöördusid mõlemad talle otsa vaatama. "David on veel noor mees. Sotsiaalselt ja intellektuaalselt ei pruugi ta kunagi teiste omaealiste meeste tasemele jõuda, aga vähemalt annavad filterprillid talle võimaluse võidelda. Ta võib õppida lugema. Võib leida oma tee maailmas. Astuda päikese kätte, taluda päevavalguslampe kooliruumides." Ta osutas Danielile. "Teie kindlameelsus võimaldas seda, härra Caldwell. Teie tegite seda oma venna heaks."

"Daniel?" Davidi hääl oli vaikne, nii vaikne, et nad vaevalt kuulsid seda.

Daniel ja Samantha astusid akna juurde, kus David ikka veel linnamelu jälgis. Kui nad sinna jõudsid, keeras ta ringi, spetsiaalsete prilliklaaside kollane toon oli päevavalguses paremini näha. David vaatas esmalt ainiti Danielile otsa, nagu näeks ta vanemat venda esimest korda, seejärel pööras pilgu Samanthale. Ta uuris nende nägusid pikalt, siis vaatas neist mööda, siiras naeratus näol.

Daniel järgis ta pilku. "Ta on kena, kas pole?"

David raputas pead. Tema pilk oli kinni noores ões, kes seisis õdedetoa uksel.

"Ei. Ta on ilus," vastas David.

Samantha küünitas Danielile kõrva sosistama: "Ma ei usu, et ta mind mõtleb, ega ju?"

"Kahjuks mitte." Daniel kehitas vabandavalt õlgu. "Aga sest pole midagi." Ta tõmbas naise enda vastu ja suudles teda, see oli ühes avaliku haigla koridoris totaalselt sobimatu. "Sest sina oled juba hõivatud."